

Karma se v současné době skloňuje téměř ve všech jazycích. Význam tohoto indického slova vyvolává ve vědomí člověka něco, co je nevyhnutelné a co má negativní účinky. Karma, úděl špatný osud, hřích jsou pojmy, které si člověk ve svém vědomí spojuje s určitým trestem za minulé přestupky. Za naše špatné zdraví může karma, /a neúspěšný život může karma, za to, že se nám nedaří, může karma, za to, že nemáme štěstí, může karma. Tento přehled bychom mohli rozšířit a vždy za všechno může karma. Jaká je úloha samotného člověka ve vytvořené karmě? Jaké druhy karmy existují a jak je možné pracovat s karmou? Proč vlastně potřebujeme karmu? Na všechny tyto i další otázky odpovídá G. Malachov v této knize a konstatuje, že je potřeba nejen chápat karmické zákony, ale že také s nimi pracovat. Jedině práce s karmou bude k užitku v duchovní evoluci a pozemskému blahobytu člověka. Autor ze svých zkušeností hovoří u tom, že našim úkoklem je, abychom se nebáli karmy a abychom s ní vědomě pracovali To je také smyslem této knihy.

UZDRAVENÍ KARMY

O životě, osudu a zdraví

**Struktury člověka, jež zodpovídají za zdraví
Energetické struktury a karmické informace
Proč jsme tak různí
Vliv získané karmy na současný život**

Gennadij Malachov

Gennadij Malachov
Uzdravení karmy.

Геннадий Малахов
Исцеление кармы. О жизни, судьбе и здоровье

UZDRAVENI KARMY

**O ŽIVOTĚ,
OSUDU A ZDRAVÍ**

Kramlová

Anděla

První vydání

Bratislava 2005

Nebojte se karmy! Nevěřte tomu, že nelze změnit osud! Jestliže pochopíte karmické zákony a budete s nimi rozumně pracovat, půjdete cestou duchovní evoluce a dosáhnete pozemského štěstí.

Obsah

- Proč jsme tak různí aneb Učení o opakujících se životech
- Vesmír a člověk
- Cesta duchovní evoluce člověka
 - Úloha člověka ve vesmíru
 - Důležitost termínů*
- Úloha hříchu a karmy v procesu duchovní evoluce člověka
 - Biologické vysvětlení pojmů
 - Literatura o karmě
- Mechanismus karmy
- Uspořádání vesmíru a člověka
 - Síly vesmíru
 - Uspořádání člověka
 - Tři struktury člověka, jež zodpovídají za zdraví, komunikaci a osud*
 - Vědomí, podvědomí a nadvědomí člověka*
 - Parametry duševních struktur člověka a jejich naplnění*
- V čem spočívá karma a jak se realizuje
- Předurčená cesta a odklonění se od ní**
- Typy hříchu a typy karmy
 - Materiální nerovnost
 - Vědeckotechnický pokrok
 - Literatura a umění
 - Zvyky, tradice, způsob Života
 - Duše
 - Životní energie
 - Život
 - Fyzické tělo

Vědomí

Země

Co hýbá člověkem

Energetické struktury a karmické informace

První struktura: péče o vlastní život a zdraví

Druhá struktura: péče o zachování rodu

Třetí struktura: vůdcovství, vítězství a úspěchy v životě

Čtvrtá struktura: svoboda a nezávislost

Pátá struktura: spravedlnost a spravedlivý život !

Šestá struktura: tvorba a originální sebevyjádření

Další způsoby předání karmické informace

Individuální karma

Karmická psychologie aneb Jak se vytváří karma v průběhu života

Urážka

Jak odpustit urážku

Nenávist

Jak si poradit s nenávistí

Sebevražda

Vnější programy a jejich negativní působení

Životní cesta člověka a karmické uzly

Karmická spojení

Účinek **karmických** programů

Vliv získané karmy na současný život

Vliv vytvořené karmy v daném životě

Karma předků

Karmické nemoci

Karmické informace uložené v předmětech a věcech

Závist

Práce s vlastní karmou

Jak pracovat s vlastní karmou

Duchovní práce

O skutečné víře v Boha

Konkrétní doporučení

Lítost

Čím je zatížená vlastní karma

Sexuální odchyly a karma

Nalezení příčiny nemoci přináší uzdravení

Hlavní zkouška v životě, provokace života, spuštění karmy

O touhách a smyslovém uspokojení

Vyrovnanost vědomí - metoda prevence

karmických programů

Náprava vlastního zdraví

Prosba o uzdravení a jeho následné odpracování

Přijetí rozhodnutí o vlastní potřebnosti a jeho zavedení do života

Náprava vzájemných mezilidských vztahů

Vývoj mého osudu

Ceské prameny

Vážení čtenáři!

Od doby, kdy jsem dokončil čtyřdílnou knihu s názvem *Uzdravující síly*, uplynulo již deset let a nadešel čas, který si vyžádal napsání dokonalejšího a obsáhlejšího díla, jež dostalo název *Základy zdraví*. V čem se odlišují knihy této nové edice od předcházejících titulů? V díle *Uzdravující síly* se hovoří o určitých prostředcích, umožňujících sestavení programu uzdravení. Představuje však jen část poznatků o člověku; není to pravý systém uzdravení, neboť tyto knihy neodpovídají na jednu zásadní otázku: jak vzájemně souvisejí cvičení a procedury, v jakém pořadí se mají vykonávat, abychom dosáhli dobrého výsledku. Použijme následující analogii: máme kvalitní cihly, z nichž chceme postavit krásný dům; neznáme však stavební principy, nevíme, jak vybudovat pevné základy a jaký cement máme použít.

Mnozí z vás nakonec nedosáhli ozdravného efektu, který očekávali, a dokonce v některých případech byl výsledek zcela negativní. To všechno svědčí o tom, že program uzdravování byl vytvořen špatně a jednostranně.

Kromě toho první knihy nebyly jen mou záležitostí, ale byla to kolektivní práce celé řady dalších lidí: redaktorů a odborníků z různých oblastí, umělců a grafiků. Každý z nich vložil do knih část sebe sama, to znamená, že každý z nich měl ke knížám určitý vztah (který nebyl vždy pozitivní), dával do nich svoji energii (která nebyla vždy zdravá). To vedlo k tomu, že energie předcházejících knih nebyla vždy čistá.

Knihy edice *Základy zdraví* jsou jen mou prací a od počátečního záměru až po umělecké ztvárnění

Možná, že z technického hlediska nejsou dokonalé, ale je do nich vložena čistá léčivá energie, s níž se v jiných knihách nesetkáte.

Při sestavování knih edice *Základy zdraví* jsem shromáždil různé poznatky o uzdravování, a proto tyto knihy řeší velmi důležitý úkol: prezentují jediný možný způsob, jak sestavit účinný program uzdravení organismu člověka. Z mých nových knih se dovíte nejen to, co a jak máte udělat, ale hlavně to, jak se vyhnout nejrozšířenějším chybám a bloudění, které mohou zkazit všechno, čeho jste dosáhli.

Dnes upřímně přiznávám, že se mé dřívější knihy o uzdravování musí dopracovat. K tomu mě přivedly jednak vlastní výzkumy a jednak vaše kritické poznámky. Nová edice knih *Základy zdraví* vám pomůže vyřešit stanovený úkol.

Váš Geněša (Gennadij Malachov)

Slovo *karma* se v současné době skloňuje téměř ve všech jazycích. Význam tohoto indického slova vyvolává ve vědomí člověka představu něčeho, co je nevyhnutelné a co má negativní účinky. *Karma, úděl, špatný osud nebo hřích* jsou pojmy, které si člověk ve svém vědomí spojuje s určitým trestem za minulé přestupky. Za naše špatné zdraví může karma, za neúspěšný život může karma, za to, že se nám nedaří, že nemáme štěstí, za to vše může karma. Pokud bychom tento výčet ještě rozšířili, tak bychom mohli říci, že vlastně za všechno může vždy karma. Jaká je tedy úloha samotného člověka ve vytvořené karmě? Jaké druhy karmy existují a jak je možné s ní pracovat? K čemu potřebujeme karmu?

Na všechny tyto i další otázky odpovídá Gennadij Malachov ve své knize, v níž konstatuje, že je potřeba karmické zákony nejen pochopit, ale také s nimi pracovat. Práce s karmou člověku pomůže v duchovní evoluci a přivede ho k pozemskému štěstí.

PROČ JSME TAK RŮZNÍ ANEB UČENÍ O OPAKUJÍCÍCH SE ŽIVOTECH

Lidstvo v průběhu jeho vývoje znepokojovala jedna a tatáž otázka: proč má každý člověk jiný osud, proč jeden člověk je už od narození šťastný, a druhý nešťastný? Jestliže se s touto otázkou obrátíme na dogmatické křesťanské náboženství, dostaneme odpověď, že Bůh daruje každému člověku při jeho narození duši a že člověk žije v podmínkách, které mu předurčila Boží prozřetelnost. Tím se dostáváme k další otázce: proč lidé žijí v různých životních podmínkách, ačkoliv mají všichni stejné duše? Kde je tedy spravedlnost, rovnost a láska, kterou Bůh projevuje svým synům a dcerám? Jedna z odpovědí na tuto otázku by mohla znít následovně: lidé musejí v průběhu svého života napravně negativní zvyky, potlačovat pocity a provádět očistu duše. Za všechno, co prožili, se jim po smrti dostane určité milosti.

Samotný život však ukazuje, že každý člověk má už v okamžiku svého narození předurčený osud a životní podmínky, jež prakticky nelze změnit. Člověk nemá často ani možnost, aby pracoval na přeměně svých duchovních vlastností a **posunul** je k lepšímu. Posuďte sami: někteří lidé se narodí v zemích, v nichž je životní úroveň a kultura na velmi vysoké úrovni a kde o obyvatelstvo pečuje stát, ale jiní se narodí do bídě zaostalosti, bezpráví a negramotnosti. Některé lidé mají evně různé jsou **obd** různými schopnostmi a talentem

zavěd kolem nich je láska, starostlivost a radost. Jiní **e** naproti tomu narodí do násilnického a rozvráceného prostředí, kde je nikdo nepotřebuje, kde je provázejí různé nemoci a kde žijí v nelítostné chudobě - zkrátka od prvních dnů svého života jsou obklopeni neštěstím, které je provází až do smrti. Osud člověka je v drtivé většině případů předurčen podmínkami jeho narození.

Lidé, které si život doslova hýčká a kteří jsou šťastní, mají na pojem osud zcela jiný náhled než lidé nešťastní, jimž osud nepřeje. Je dobré, jestliže člověk při svém narození dostane jak čistou duši, tak i dobré životní podmínky. Jen tehdy může žít poctivým životem a zdokonalovat svůj duchovní život. Ale co má dělat člověk, kterému se nedaří a žije v prostředí plném zločinů a chudoby? Pro většinu lidí je takovýto úkol nespílitelný, nechávají svůj život samovolně plynout a říkají si: „Co nadělám, když mě Bůh tak stvořil?“

Poctivý člověk dostal do vínku čistou duši, šťastný osud a pevné zdraví. Není tedy jeho zásluhou, že žije spravedlivý život. Z toho, co jsme zde uvedli, vyplývá, že není správné obviňovat člověka se sadistickými sklony nebo nějakého maniaka za to, e je právě takový. Duše takového člověka je naplněná zlostí již od samotného narození, je to zvířecí duše. Podobné úvahy daného člověka sice ospravedlňují, ale zároveň ho zbavují odpovědnosti a trestu.

Mo člověk nebude s tímto vysvětlením osudu souhlasit, protože má dostatečné vzdělání, mnoho poznatků a ví, jak má žít.

Podle **teorie** o reinkarnacích člověka, která vysvětluje pojem osudu, člověk v průběhu svého života získává zkušenosti z každodenního styku, osvojuje si profesionální návyky, má určité záměry a svými myšlenkami, náladou a činy ovlivňuje své okolí. Když člověk umírá, opouští fyzické tělo, podobně jako z těla matky

odchází plod, který je s ní spojen pupeční šňůrou a placentou. To je okamžik, kdy nezůstane nic kromě duše a informací, které se v ní nashromáždily. Tyto informace se nikdy neztratí, ale „přilepí se“ na duši. Po určité době se duše zrodí opět do fyzického světa a vytvoří tělo, smyslové orgány a rozum, jednoduše řečeno stvoří člověka. Člověk prožívá nový život a získává nové životní zkušenosti (z každodenního styku, osvojuje si profesionální návyky, má určité záměry a svými myšlenkami, náladou a činy ovlivňuje své okolí). Život se opakuje tímto způsobem ještě mnohokrát a vždy se na duši přilepí mnoho dalších informací. Na kvalitě těchto informací závisí to, zda duše bude čistá, nebo nečistá.

Informace, které se v duši nahromadily, jsou charakteristické tím, že se nacházejí ve vzájemné součinnosti jednak se samotnou duší, jednak také s vědomím člověka a jeho okolím. Spojení všech vzájemných účinků zanechává stopy na osudu člověka, na jeho charakteru a zdraví. Člověk si současný život vytvořil v průběhu minulých životů a svůj budoucí život si utváří současným životem.

V této souvislosti vzniká celá řada otázek. K čemu potřebuje člověk tolik životů? Copak mu nestačí jen jeden život? Člověk žije v obrovském živém organizmu s názvem *vesmír* (Bůh). Cílem člověka, který představuje menšího dvojníka vesmíru, je služba pro blaho tohoto celku (vždyť celek člověka stvořil, živí ho **atd.**). Aby služba člověka byla čím dál kvalitnější, musí rozvíjet své schopnosti a talent. Musíme si uvědomit, že člověk vyřeší za jeden pozemský život pouze část svých úkolů, a proto potřebuje celý cyklus opakujících se životů.

Člověk se narodí a žije v různých pozemských podmínkách, přičemž postupně odhaluje a rozvíjí svůj Božský potenciál. Jeho stávající talent, schopnosti, osud, fyzické tělo a zdraví jsou plody, které na Zemi získal

v minulých životech a které jsou ovlivněny jeho myšlenkami, náladou a různými činnostmi z těchto minulých životů. Je jasné, že všechno spočívá v rukou člověka a že všechno závisí na jeho správném uvědomění, volbě a na jeho vůli. Pokud člověk kráčí ve svém životě správným směrem a má dobrou vůli jej co nejlépe realizovat, získá pozitivní výsledky již ve svém stávajícím osudu, což pozitivně ovlivní jeho charakter a zdraví. Vzhledem k tomu, že lidé žijí většinou v duchovní prázdnotě a jsou zaslepeni materiálními věcmi, zasévají *semínka zla* a jsou obklopeni neštěstím, které je neustále pronásleduje. Jestliže si budou neustále stěžovat na to, že Bůh je nespravedlivý, protože miluje jen některé z nich, jimž bezdůvodně pomáhá, a že jiné lidi nemá rád, neboť jim posílá jen trápení, přivádí je do neštěstí a chudoby, zničí sami sebe. Existuje jedna rada, jak lze zabránit všem nepříjemnostem, a to je práce na sobě samém.

Tato práce však nespočívá v tom, že člověk bude neustále prosit o odpuštění za svoje hříchy, ale ve **změně** světového názoru. Jenom tímto způsobem může změnit své chování v každém novém dni, náladu v každé hodině a myšlenky v každé vteřině.

VESMÍR A ČLOVĚK

Slovo *karma* se v současné době skloňuje téměř ve všech jazycích. Význam tohoto indického slova vyvolává ve vědomí člověka představu něčeho, co je nevyhnutelné a co má jen negativní účinky. Karma, úděl, špatný osud nebo hřích jsou pojmy, které si člověk ve svém vědomí spojuje s určitým trestem za **minulé** přestupky. Za naše špatné zdraví může karma, za neúspěšný život může karma, za to, že se nám nedaří, že nemáme štěstí, za to vše může karma. Pokud bychom tento výčet ještě rozšířili, tak bychom mohli říci, že vlastně za všechno může vždy karma. Jaká je úloha samotného člověka ve vytvořené karmě? Jaké druhy karmy existují a jak je možné s ní pracovat? Proč vlastně potřebujeme karmu? Na všechny tyto i další otázky si odpovíme na následujících stránkách této knihy. Naším **nejdůležitějším** úkolem je naučit se karmy nebát a pracovat s ní pro svoje blaho, pro blaho rodiny, svého bydliště, planety Země a celého vesmíru.

Aby si člověk mohl uvědomit problémy a způsoby jejich řešení, je nezbytné vysvětlit některé okolnosti, týkající se cest vývoje lidské bytosti, role člověka ve vesmíru a důležitosti času v celém tomto procesu.

Cesta duchovní evoluce člověka

Lidstvo prošlo v průběhu své tisícileté historie nejrůznějšími variantami svého vývoje. Tyto varianty můžeme **rozdělit** do **čtyř** \ ètšich oblastí: do první **oblasti** patří hromadění **materiálního** bohatství; druhou oblast tvoří zdokonalování profesionálních dovedností; tře-

ty oblasti je uspokojení smyslových potřeb; čtvrtá oblast představuje rozvoj duchovních schopností. Pokud se zamyslíme nad těmito čtyřmi oblastmi, je jasné že první tři oblasti jsou konečné a prakticky nemají perspektivu dalšího vývoje. Až člověk zestárne, pochopí že veškerá snaha, kterou věnoval na získání materiálního bohatství, dosažení profesionální dokonalosti nebo uspokojení smyslových potřeb, mu po smrti nebude k ničemu. Pravděpodobně přijde zklamání, vyvolané touhou vrátit život zpátky, být mladým a užívat si plodů své práce. Ale to již bohužel nebude možné. Ukazuje se, že rozvoj duchovních schopností je mnohem perspektivnější. Uvědomělý život nezastaví ani smrt, ale člověk pokračuje ve svém životě jako duchovní bytost a může aktivně ovlivňovat události pozemského života. Přesvědčivým důkazem toho je mnoho jedinců prohlášených za svaté, kteří žili v různých obdobích a patřili k různým národům.

Tak byla člověku určena jediná cesta jeho vývoje. Početí a život začíná v děloze matky. Narození a další život pokračuje na planetě Zemi a člověk by měl v jeho průběhu rozvíjet především své duchovní schopnosti, jejichž hodnoty pozná až po smrti. Smrt je pro duchovně rozvinutého člověka jen přechodem z tělesného pozemského života k takzvanému *mimovědomému kosmickému životu*, kdy odloží fyzické tělo (jako plod, který opouští tělo matky) a narodí se a žije v duchovním světě. Lidský jedinec bude dále existovat ve formě energetického pole a jeho domovem se stane celý vesmír. Také v *Evangelii* se hovoří o tom, že člověk se má během pozemského života připravit tak, aby vstoupil do nebeského království a dosáhl věčného života.

ÚLOHA ČLOVĚKA VE VESMÍRU

Na úvod si vyčleníme základní *bloky vlastnictví* člověka. Prvním blokem je takzvaná *mimovědomá forma života* (duše). Druhý blok představuje vědomí a jeho rozumová činnost. Třetím blokem je fyzické tělo s příslušnými fyziologickými funkcemi.

Současní vědci konstatují, že již „zahlédlí“ mimovědomou formu života člověka (duši). Shodují se v tom, že tato forma života připomíná lidský zárodek s velkou hlavou a dlouhým ocasem, který odchází do nekonečna a rozptyluje se v něm. To dokazuje, že duše „vyrostla“ z něčeho většího, než je vesmír. Duše má svoji informační a energetickou strukturu, která funguje na základě zvláštních typů energie ve vesmíru („nejen chlebem živ je člověk“). Člověk je na úrovni duše spojen s vesmírem, který ho potřebuje.

Z činnosti mimovědomé formy života (duše) se rodí vědomí člověka, které zpracovává různé proudy informací, a to jak vnější, tak i vnitřní. K vnějším proudům patří informace, které člověk může zachytit svými smyslovými orgány. Tyto informace přecházejí ze smyslových orgánů (oči, uši, kůže, jazyk, nos) do šedé kůry mozkové a odtud se dostávají k samotným energetickým strukturám vědomí. K vnitřním proudům náleží duševní činnost, která vzniká v „útrokách“ energetického vědomí a prostřednictvím šedé kůry mozkové, nervového systému a žláz s vnitřní sekrecí se rozšiřuje do celého organismu. Tento proces se v podstatě realizuje v závislosti na napětí ve svalech a pohybové aktivitě. Můžeme tedy říci, že výměna informačních proudů se uskutečňuje skrze vědomí Člověka. **Některé proudy** vycházejí z *energetických hlubin* duše, jiné proudy přicházejí z fyzického světa a přes smyslové orgány a vědomí postupují dále do **duše** Člověka. Můžeme tudíž konstatovat, že

vesmír ovlivňuje materiální svět prostřednictvím vědomí člověka.

Fyzické tělo člověka se utváří podle takzvané *holografické šablony* mimovědomé formy života. Ta musí být ve vzájemné součinnosti s hmotným světem nejen proto, aby bylo vytvořeno fyzické tělo, ale také proto, aby o něj bylo postaráno a byla mu poskytnuta potrava. („I vytvořil Hospodin Bůh člověka, prach ze země, a vdechl mu v chřípí dech života.“) Tím dochází k neustálé vzájemné součinnosti: se vzduchem - člověk musí dýchat, s vodou - člověk potřebuje tekutiny, s různými látkami - člověk potřebuje potravu. Můžeme tedy říci, že člověk je pomocí vzduchu, vody a různých látek spojen pomyslnou pupeční šňůrou s planetou Zemí. („V potu tváře budeš jíst chléb, dokud se nevrátíš do země, z níž jsi byl vzat. Prach jsi a v prach se navrátíš.“)

Tím, že skrze člověka procházejí proudy vzduchu, vody a různých látek, dochází k tomu, že člověk zpracovává hmotu planety, vdechuje jí život, a tím podporuje kosmickou evoluci. S tímto procesem je nepřímá spojena i tvůrčí činnost, ale jen některé její typy. Fyzické tělo člověka můžeme považovat za jakýsi „pracovní nástroj“, s jehož pomocí vesmír ovlivňuje materiální svět planety Země. („A Hospodin Bůh vzal člověka, kterého vytvořil, a postavil ho do zahrady v Edenu, aby ji obdělával a střežil.“)

Vesmír dá **člověku** nejen všechno nezbytné k této činnosti (duši, život, potravu, tělo), ale kontroluje také splnění všech svých plánů. Člověk je před vesmírem zodpovědný za to, zda správně využívá svoji duši, životní energii, vědomí, tělo a planetu Zemi, která mu byla svěřena. (Pro lepší pochopení si přečtěte kázání Ježíše **rista** v *Evangelii podle Matouše*, kapitola dvacet pět, o třech služebnících, jimž jejich pán svěřil svůj majetek –každému dal určitý počet hřiven. Dva služeb-

níci je vhodně použili a přinesli svému pánu zisk. Třetí služebník zakopal svoji **hřivnu** do země. Pán se na tohoto služebníka rozhněval, protože mu žádný zisk nepřinesl. Hřivnu lenivého služebníka dal jinému a ještě ho potrestal. „Neboť každému, kdo má, bude dáno a přidáno; kdo nemá, tomu bude odňato i to, co má. A toho neužitečného služebníka uvrhněte ven do temnot; tam bude pláč a skřípění zubů.“)

Důležitost termínů

Každý proces má svoje termíny. Jestliže daný proces neproběhne v určených termínech, započaté dílo nebude dokončeno, to znamená, že nebude splněno a ztratí se. Toto je velmi důležitá skutečnost pro další evoluční vývoj lidské bytosti. V této souvislosti si uvědomte, že člověk buď vstoupí do duchovního světa, kde začne žít život s obrovskými možnostmi, nebo jeho duše zahyne.

Abychom si tento proces blíže vysvětlili, představte si lidský zárodek, který se vyvíjí v děloze matky. Přejde čas porodu, ale on si uvědomí, že když se narodí, bude se muset postarat sám o sebe. Potřebuje potravu, střechu nad hlavou, oblečení, ochranu, péči a tak dále. Dostane všechno v *tomto světě*? Jakmile se nad tím malý človíček zamyslí, rozhodne se, že zůstane dál žít v děloze. Bojí se jiného světa, v němž by se musel postarat sám o sebe. Zatím je **však** v bezpečí, cítí se dobře, je spokojený a dostává něhu a lásku. Organizmus matky během této doby stárne a ona sama později umírá. V jejím těle samozřejmě umírá i dítě.

Existence **Sluneční** soustavy a planety Země má svoje hranice. Generace lidí se vrací znovu na Zemi **proto**, aby duchovně dozráli a vstoupili do nehmotného, kosmického života. Země je dělohou lidstva. Úkolem člověka tedy je, aby v průběhu několika ztělesnění (**jed-**

no ztělesnění představuje narození, život a smrt) přirozeným způsobem dospěl a přešel do kosmického života. Vesmír poskytne duchovně rozvinuté bytosti mnohem více síly a možností k tomu, aby v kosmických podmínkách splnila své úkoly a vykonala svoji práci (tuto práci vykonávají andělé nebo polobozi či tvůrčí síly).

Jestliže člověk nestihne duchovně dospět a rozvinout v sobě duchovní předpoklady (stejně jako dorůstají ručky a nožky), zahyne jako duchovní bytost společně s planetou Zemí a Sluneční soustavou. Příkladem toho, jak může zaniknout planeta, je Měsíc, věčný průvodce Země.

Každý člověk se v průběhu svého pozemského života musí zabývat rozvojem duchovních schopností a předpokladů - to je jeho nejdůležitější úkol (jako zárodek v děloze matky se zabývá pouze tím, že tvaruje své tělo a orgány, které potřebuje k pozemskému životu). Člověk by se měl naučit žít přirozeným, duchovním životem i bez technologických zbytečností. Neměl by ničit přírodu, ale podporovat její přirozený vývoj. Měl by se snažit o to, aby se mu po jeho pozemské cestě šlo co nejlépe a aby se dostal na novou úroveň evolučního vývoje.

Uloha hříchu a karmy v procesu duchovní evoluce člověka

Často se hovoří o svobodě volby člověka. Člověk prý může využít duši, životní energii, vědomí a tělo podle svého uvážení, tedy pro dobro, nebo zlo. Uvědomte si, **e** je to zabloudění. Člověk nemá svobodu volby a ani ji nemůže mít. Vesmír vytvořil cestu vývoje člověka a určil směr jeho činnosti. Každé úmyslné nebo neúmyslné odklonění se od této cesty má své příslušné (podobné, odpovídající, totožné) následky. Vesmír **exis-**

tuje v harmonii a člověk ji narušil svou činností. Vesmír však vysílá impulzy, které by měly obnovit rovnováhu. Člověk vykonává v průběhu svého života různou činnost a vesmír k němu neustále vysílá své impulzy.

Každá odchylka člověka od předurčené cesty vývoje je hříchem. Slovo *hřích* vyjadřuje narušení (*překročení*) zákona nebo zákonů. Mechanismus, s jehož pomocí je člověk směřován na „pravou cestu“, se nazývá *karma*.

Pojem *karma* v překladu ze sanskrutu znamená *skutek*. Člověk se dopustí nějakého hříchu, vesmír mu odpoví stejným skutkem a zároveň vyhradí pro tento hřích určité místo. Odpověď vesmíru je karma.

Mechanismus karmy je důležitý proto, aby člověk pochopil skutečnou cestu svého vývoje a nesešel z ní. Karma je pro člověka užitečná, protože ho vede k vyšší duchovní úrovni, k věčnému životu a oddané službě. Jestliže by neexistoval mechanismus karmy, neexistoval by ani vesmír jako jediný, účelný a harmonický organizmus.

Závěr. Člověk by se měl s karmickým mechanismem nejen seznámit a porozumět mu, ale také s ním vědomě pracovat. Práce s karmou podporuje duchovní evoluci a vede člověka k dosažení pozemského štěstí.

BIOLOGICKÉ VYSVĚTLENÍ POJMŮ

Problematika karmy, kterou se zabýváme, není jednoduchá, a pro mnohé jedince je dokonce úplně nová. I když budeme tuto oblast posuzovat komplexně, nesmíme přitom zapomenout **na** detaily. Jestliže si o karmě neuděláme jasnou představu, pak si neuvědomíme ani její důležitost, ani to, že se máme něčím řídit. Proto navrhuji, abychom tuto otázku probrali na všem dobře známém a prozkoumaném příkladu, kterým je lidský

organizmus. Uvědomte si, že principy vytvoření živých a ucelených systémů jsou stejné, neboť Bůh stvořil člověka podle obrazu svého.

Organizmus člověka představuje jedinečný, ucelený a harmonický systém, který se skládá z obrovského množství samostatných buněk. Každá buňka organismu žije na jedné straně jakoby jen pro sebe, ale na druhé straně v organismu plní určitou funkci. V prvním případě chce buňka existovat zcela nezávisle a ve druhém případě je vybavená tak, aby mohla zajistit funkci, kterou má plnit. Jaký je tedy mezi oběma potřebami buňky vztah?

1. Všechny systémy, orgány, tkáně a buňky jsou uloženy v programech informačních a energetických struktur mimovědomé formy života. Tyto struktury odpovídají za to, kde má každá jednotlivá buňka svoje místo a jakou funkci má plnit. Programy obsahují také informační a energetické modely (šablony) všech buněk organismu, jejichž prostřednictvím dochází k neustálé obnově buněk. Je potvrzeno, že většina buněk se obnovuje asi padesátkrát, to znamená, že jedna energetická buňka (*duše buňky*) se v organismu ztělesní v průběhu padesáti životů. Poté obnova končí a přichází smrt; jinak řečeno existence buňky, její role a úkoly jsou již předurčeny na určitém stupni vývoje.

2. Každá buňka musí v organismu plnit **svou** funkci, již je potřeba regulovat, usměrňovat a zabezpečovat stavebním a energetickým materiálem. K zajištění těchto procesů organismus využívá celou řadu různých mechanismů: nervový, endokrinní a **humorální**. Nervový systém vysílá **impulz** k provedení určitého úkonu. Endokrinní systém reguluje sílu buňky, nezbytnou k plnění daného úkolu jak v současnosti, tak i v budoucnosti. Humorální systém zajišťuje fungování organismu **po** **materialní stránce (tídi** výživu, dýchání, vylučování, **pří-**

jem regulačních látek). Dostáváme se k velmi zajímavému závěru, a sice že buňka nemůže sama o sobě zrychlit nebo pozastavit určitou činnost. Plní jen příkazy, které vysílá celý organismus, a díky tomu může existovat a vyvíjet se.

3. Organizmus člověka je jednotný, ale jeho buňky jsou různorodé. Vnější vzhled buněk, jejich role a existence je určena podle stupně vykonávané práce. Všichni víme, že existují buňky nervové, srdeční, plicní, oční, pohlavní, kostní, kožní, svalové, tukové, žaludeční a mnohé další. Je to zvláštní hierarchie **buněk**, kdy se organismus může na jedné straně obejít bez určitých buněk, ale na druhé straně nemůže existovat bez dalších. Uvedme si příklad: organismus člověka ztrácí při vyčerpávajícím hladovění téměř veškeré množství **tuku**, asi šedesát procent svaloviny, a dokonce i část kostních tkání, ale buňky mozku a srdce zůstávají beze změn.

4. Předpokládejme, že některé buňky chtějí „žít lépe“ nebo se chtějí od celého organismu „izolovat“. Jaký je v takovém případě vztah organismu k buňkám? Za celistvost organismu a jeho správné fungování odpovídá imunitní systém, který neustále kontroluje činnost každé buňky. Jestliže buňka přestane plnit své funkce, nereaguje na signály a snaží se ukázat své „egoistické“ vlastnosti, organismus vyšle obranné protilátky, které ji zničí. V některých složitějších a závažnějších případech se do boje vrhá celý organismus a další průběh již všichni známe: zvyšuje se teplota, zrychluje se činnost krevního oběhu, dochází k produkci většího množství obranných protilátek a tak bychom mohli pokračovat dále. Můžeme říci, že organismus se bouří a ničí všechno, co je slabé. Jakmile organismus ukončí tento proces, vrátí se **ke** své normální činnosti.

Nyní si představte, že Bůh (vesmír) představuje organismus a vy jste jeho jedna buňka. V informačním

a energetickém těle Boha existuje vaše duše, která v **pravidelných** intervalech nabývá fyzické podoby a na určitém místě zemského povrchu plní svůj předurčený úkol. Jestliže se odkloníte od plnění zadaného úkolu, což uškodí jednak vesmíru jako celku, jednak jeho jednotlivým částem, spustíte činnost mechanismu karmy. Vesmír se bude nejdříve snažit o to, aby vás vrátil na správnou cestu, to znamená, že vám bude vysílat varovné signály. Pokud si tyto signály neuvědomíte a nezpracujete je, „imunitní systém“ je prostě odstraní.

Podívejme se na celou záležitost z opačné strany. Jestliže dobře splníte zadaný úkol, postoupíte o stupeň výše, to znamená od jednoho „ztělesnění“ buňky ke druhému, například od kožní buňky na patě až ke svalové, nervové nebo pohlavní buňce (která se mimo jiné může sama stát organizmem).

Žijte a radujte se ze života. Neberte na svá bedra nic zbytečného, nic, co byste nezvládli a co není přirozené. Ochraňujte svůj život, neničte okolní svět a živou přírodu a učeťe tomu také své děti.

LITERATURA O KARMĚ

Podíváme-li se na literaturu o karmě podrobněji, zjistíme, že karma je v různých pramenech popsána různým způsobem. Vezměme si například klasické dílo *Jógasútra* od Pataňdžaliho,*) kde je stručně uvedeno, že karma je mechanismus odměny za minulé skutky, **Dále** se zde hovoří o tom, jaké typy karmy existují v závislosti na minulých činech a čím se od sebe odlišují. Ve známém díle ze staré Indie *Bhagavadgíta***), které sehrálo velmi důležitou úlohu v indickém náboženství, se o **karmě** hovoří v podobném smyslu, ale mnohem podrobněji.

Nejvyšší Božstvo - Kršna***) – **poučuje vojína Ardžunu** a říká mu, že v hmotném světě se člověk musí

zabývat nějakou činností. Přitom však naráží na to, že daná činnost může člověka k tomuto světu připoutat, nebo ho od něj osvobodit. Jestliže člověk vykonává nějakou fyzickou práci, ale uchovává si duševní klid (plody práce nezasvětil sobě, ale Bohu), je možné se osvobodit od účinků zákona karmy. „Bud', Ardžuno, vyrovnaný, splat' svůj dluh, neboj se o úspěch a neobávej se neúspěchu. Takové **sebeovládání** se nazývá jóga. Obětavě služ Bohu, vzdej se všech tužeb, které zanechávají jen negativní následky. V tomto stavu duše se oddej Bohu. Ti, kdož se snaží uspokojit jen plody své práce, jsou lakomci. Člověk, který obětavě slouží Bohu, se již v tomto životě osvobozuje od dobrých i špatných karmických následků. Proto se zabývej jógou, v níž spočívá umění veškeré činnosti. Mudrci, kteří obětavě sloužili Bohu, se zbavili **karmických** pout, vyšli z koloběhu života a smrti a dosáhli stavu bez trápení.“

*) *Jógasútra* je nejstarší učebnicí jógy. Skládá se ze čtyř částí. První objasňuje stav *samádhi*, druhá ukazuje prostředky, jimiž lze tohoto stavu dosáhnout, třetí pojednává o nadpřirozených silách (*siddhi*), které je možno získat jógickým cvičením, čtvrtá popisuje osvobození. Dílo pochází pravděpodobně ze 2. století před **Kristem**, přestože někteří kladou jeho vznik až do 4. století před **Kristem**.

Pataňdžali (asi 2. století před **Kristem**) je zakladatelem filozofie jógy, na níž je založeno učení školy *sánkhja*. Tato jóga je jedním ze šesti ortodoxních filozofických systémů **hinduizmu** (*daršanů*). Pataňdžali ji definuje jako „metodické úsilí o dosažení dokonalosti ovládnutím různých prvků lidské podstaty, fyzické i psychické“. K tomu nutno přidat kontrole fyzické **tělo**, myšlení i aktivní **vůli** člověka - pozn. překl.

) *Bhagavadgíta* (v překladu *Zpěv Vznešeného*) je filozofická básnická skladba, která je považována a „evangelium“ hinduizmu. Je součástí indického lidového eposu *Mahábhárata*, který vznikl v období od 5. století před **Kristem do 2. století po **Kristu**. V osmnácti zpěvech přijímá hrdina a **válečník** Ardžuna v předvečer rozhodující bitvy základní poučení **od** svého božského vozataje **Kršny** - pozn. překl.

***) **Bůh Kršna** je nejproslulejším hrdinou indické mytologie a nejpoblárnějším **indickým** božstvem. Je považován za osmé **vtělení** boha **Višnu** na **Zemi** - pozn. překl.

Také v *Bibli* se hovoří o mechanismu odměňování za skutky - „oko za oko, zub za zub“. Ježíš Kristus, podobně jako Kršna, učí v *Evangeliu* tomu, jak je potřeba žít a jak se v životě chovat, aby člověk vstoupil do království nebeského.

Helena Rerichová*) vysvětluje mechanismus účinků karmy v agni-józe. Člověk si tvoří ve svém vědomí různé myšlenky, má různou náladu a vykonává určité skutky. Myšlenka, jako zvláštní forma energie, se v podobě myšlenkového obrazu odpoutává od člověka, dostává se do prostoru a poté se vrací zpět. Tato myšlenka může přitáhnout jiného člověka, který v daném okamžiku myslí stejným způsobem, a motivuje ho k provedení určitého kroku. Nakonec člověk sklídí plody svých myšlenek a skutků.

V současné době se objevila celá řada různých metodik, s jejichž pomocí je možné pracovat s různými typy karmy. *Psychoanalýza* (jejím zakladatelem je Sigmund Freud) je převedení problémů, které si člověk neuvědomuje, na úroveň vědomí. *Dianetika*** (je-

*) Od Heleny Rerichové jsme v Eugenice vydali v roce 2005 knihu *Tajemné vlastnosti předmětů - pozn. red.*

**) *Dianetika, také scientologie*, je hnutí, které v době před druhou světovou válkou založil Lafayette Ronald Hubbard; jako těžce postižený a opuštěný našel metodu sebepoznávání a vedení sama sebe, která mu umožnila návrat do života. Hnutí se zabývá jakousi náboženskou psychoterapií, založenou na hlubinné analýze prenatálního období jedince, který se ocitl ve stresové situaci. Při stresu začíná fungovat takzvaná reaktivní mysl, která si dělá vlastní pamětní záznamy, jež jsou podkladem tzv. incidentů, to znamená stop po stresových zážitcích, které způsobují psychické poruchy. V analýze sahající až do období minulých životů dochází k dianetickému projasnění a postupně ubývání potíží. Tato analýza se nazývá auditování, analytik auditor se snaží po provedení projasnění odbourat u postiženého engramy z incidentů, které obvykle Míhají a? do období vývoje v minulých životech. Tato metoda má však komerční ráz amerických náboženských sekt. Střediskem hnutí je Los Angeles porn překl.

ím zakladatelem je L. R. Hubbard) je metoda očištění (od engramů, to znamená buněčné paměti). *Holotropní terapie* (jejím zakladatelem je Stanislav Grof) znamená aktivaci podvědomých informací, nahromaděných z minulých životů a ze stresů stávajícího života, a provedení jejich analýzy. Je to zdánlivě jednoduchý proces, kombinující zvláštní způsob dýchání a další postupy. *Rebefing**** (jejím zakladatelem je Larry Orr) je metodou očisty mimovědomé formy života od následků stresů pomocí speciálního dýchání, relaxace a hudby. *Hypnóza* je metodou, při níž je pacient uveden do speciálního stavu vědomí, který aktivuje a otevírá „zakoreněné“ problémy. Léčitelé, šamani, mágové a senzibilové jsou lidé, kteří mohou karmické informace jak přinášet, tak je také odstraňovat z mimovědomé formy života. Všechno závisí na stupni jejich dovedností a množství zkušeností.

Dále je třeba se zmínit o přínosu Sergeje Nikolajeviče Lazareva, který se zasloužil o nové poznatky ve výzkumu karmy z hlediska psychologie a zdraví. Jeho třísvazkové dílo *Diagnostika karmy*****) představuje zvláštní syntézu karmy a psychologie. Autor vynikajícím způsobem ukazuje, jak neznalost psychologie, neschopnost ovládat své vědomí, rozum a řeč vede ke vzniku karmických problémů, jež jsou přenášeny na potomky.

Možná se zeptáte, na jaké komplikace jsem při studiu karmických otázek narazil a v čem spočívá problém při výkladu karmy? Karma je na vysvětlování dosti složitá téma, jež zpravidla nelze vyložit nějakým systematickým způsobem. Všechno je spojeno se vším a mnohé

****) z anglického slova *rebirth*, což znamená znovuzrození porn. překl

****) Úvod do tohoto cyklu vyšel v roce 2003 pozn. red.

věcí se opakují. Nejlepším způsobem vysvětlení karmy jsou praktické příklady přímo ze života, z nichž ale nelze sestavit nějakou učebnici.

Výše uvedené zdroje hovoří o jedné či několika zvláštích teorie karmy. Pokud vezmeme v úvahu starodávné, originální prameny, můžeme říci, že tato díla se zabývají karmou a metodami, jak se s ní má pracovat, komplexně. V těchto dílech však nejsou popsány mechanismy karmy. V minulosti lidé nepotřebovali znát nějaké mechanismy; věděli, že existuje hřích a odplata za něj. Jedinou metodikou pro ně bylo desatero, které dodržovali, neboť jim bylo jasné, že jen tak mohou být zdraví a šťastní.

Současní vědci poněkud tápají v psychologických otázkách a jejich zvláštích. Každý z nich si vytvořil svůj vlastní terminologii a metodiku, přestože se vlastně jedná o stejné záležitosti a práci s nimi. Většina děl s touto problematikou je věnována individuální karmě. Praxe ukazuje, že lidstvo jako celek trpí následky karmy, které se projevují zvláště v oblasti ekologie, mezinárodních vztahů a v celkově nesprávném vývoji lidstva. Podle mého názoru je důležité, aby se vždy začalo u obecných otázek a od nich se přešlo k samotnému člověku. Jen tehdy se karmické problémy vyjasní a při práci s nimi bude možné dosáhnout konkrétních výsledků. Proto mí dovolu, abych jako autor této knihy provedl jednoduchý pokus a udělal jakýsi systém v kolektivních zkušenostech. Nejdříve se podíváme na karmu z pohledu celého lidstva. Potom přejdeme k otázkám karmické psychologie samotného člověka.

MECHANIZMUS KARMY

Uspořádání vesmíru a člověka

SÍLY VESMÍRU

Hovořili jsme o uspořádání vesmíru v přirovnání k lidskému organizmu, který všichni dobře známe. V našem organizmu probíhají různé fyziologické procesy většího i menšího rozsahu, které jsou nutné k zajištění normálního života. Stejným způsobem fungují různé síly a probíhá příslušná kontrola také ve vesmíru. Kromě toho zde existuje i speciální dozor, který, podobně jako imunitní systém v lidském organizmu, dbá na zachování celistvosti, harmonie a správného směru vývoje vesmíru. Tato kontrola se uskutečňuje na všech úrovních, to znamená na úrovni vesmíru, jednotlivých galaxií i planet. V měřítku vesmíru mají tyto síly obrovský potenciál, v měřítku galaxie jsou účinky těchto sil slabší a v podmínkách planet jejich účinek klesá ještě více.

Pro člověka mají význam ty síly, které kontrolují pořádek na planetě a činnost každého člověka. Tyto síly řídí vládci karmy. (Srovnejte: lymfocyty kontrolují skupinu buněk, jeden lymfatický uzel kontroluje v organizmu určité místo, skupina lymfatických uzlů kontroluje určitou část těla nebo orgán a tak bychom mohli pokračovat dále. Jestliže se lymfocyty nevyrovnají s cizorodým útvar, aktivizuje se lymfatický uzel, skupina nebo jiná část.)

Každá činnost člověka je nejen kontrolována, ale také se zaznamenává do jemnohmotných struktur kos-

mického prostoru. Tyto jemnohmotné struktury jsou pojmenovány jako *kronika Akáša* *). *Akáša* proniká všemi hmotnými předměty včetně člověka.

Abychom pochopili jednoduchost vzájemných souvislostí, použijeme následující srovnání. Představme si, že *Akáša* je magnetická páska a člověk (jeho duševní a fyzická činnost) je magnetická hlava. Magnetická hlava vysílá různé signály (v závislosti na tom, co člověk dělá, zda odpočívá, přemýšlí, prožívá, mluví, pracuje a tak dále), a magnetická páska, to znamená *Ákáša*, tyto signály nahrává. Různé nahrávky vytvářejí speciální *kroniku Akášu*, které nic neunikne.

Vládci karmy upravují evoluci každého konkrétního člověka právě na základě *kroniky Akáši*. Mnohým lidem se zdá, že tyto úpravy jsou někdy příliš kruté, ale ve skutečnosti jsou jen k jejich prospěchu.

USPOŘÁDÁNÍ ČLOVĚKA

Člověk je velmi složitou bytostí, kterou můžeme posuzovat z nejrůznějších hledisek, například z pohledu, jenž člověka přirovnává ke známým *panenkám - mat-rjoškám*, nebo z pohledu *upřesnění fyzikální hmoty*. Podle mého názoru je vhodnější, **budeme-li** organizmus člověka posuzovat z hlediska upřesnění fyzikální hmoty.

Fyzické tělo člověka se skládá z hmoty (tkání), **hmota** se skládá z molekul, molekuly z atomů, atomy z **elementárních** částic, elementární částice z kvant (které mají vlastnosti hmoty a **energie**), kvanta se skládají z mnohem jemnějších částic a tak bychom mohli **pokra-**

*) Slovo *Ákáša* pochází z indického jazyka páli, kde znamená **prostor**. Slovo převzal z hinduizmu a **buddhizmu R. Steiner, který** vytvořil **pojem** pomyslné knihy (kroniky), v níž jsou zaznamenány všechny, současné a budoucí události a v níž dokážou čist jasnozřiví lidé. V roce 2005 **vydáváme monotematickou** knihu **uida** Hubera *Ákáša - mystický prostor - pozn. red.*

čovat dále, až bychom se dostali k **prozkoumání** vakua. Vakuum je považováno za zhuštěnou, „slisovanou“ energii a informaci.

Nyní si musíme vysvětlit jednu velmi důležitou věc. Vakuum představuje nejsilnější energetickou hladinu. Při posunu směrem ke hmotě, postižitelné našimi smysly, se energetický potenciál výrazně oslabuje. Nejslabší fyzickou činností je úder. Zato energie chemických vazeb je mnohem silnější; **důkazem** je například výbuch. Energie vazeb atomů je ještě silnější; příkladem je atomový výbuch. Energie kvantových polí mnohokrát převyšuje výše uvedené typy energie a ještě větší energetický potenciál nacházíme na úrovních, které následují. Všechny tyto energetické úrovně procházejí člověkem, čímž ho vlastně formují, takže člověk může ovlivňovat okolí ze všech těchto úrovní. Fyzickou **čin-**ností člověk působí na okolní svět (to **znamená**, že člověk chodí, buduje, ničí, obstarává si potravu a tak dále). Na úrovni chemické energie probíhá trávení a jiné biologické procesy v jeho organismu a díky duševním procesům člověk působí na úrovni, která se nachází až za hranicemi atomové, kvantové energie. (Připomeňme si kázání Ježíše Krista: „...pravím vám, **budete-li** mít víru a nebudete pochybovat..., i kdybyste této hoře řekli: **‘Zdvihni se a vrhni se do moře’** - stane se to.“)

Nyní se podívejme na **člověka** z pohledu, který ho přirovnává k takzvaným *matrjoškám*. Jelikož počátek člověka tkví v hlubinách vakua (nejvyšší energetický potenciál) a končí ve fyzickém světě (prakticky nulový energetický potenciál), musí mít několik „transformátorů“, které snižují energii. Takovými transformátory jsou **čakry**. Kolem nich se vytvářejí různá těla člověka, která jsou podobně jako *matrjošky* vložena jedno do druhého. Každé následující tělo má vlastní energetický potenciál, **který je nižší** než energetický **poten-**

ciál předcházejícího těla. Těla, která jsou na vyšší úrovni, pohybují fyzickým tělem a řídí jej. Tělem s nejsilnějším energetickým potenciálem je *duchovní tělo*.

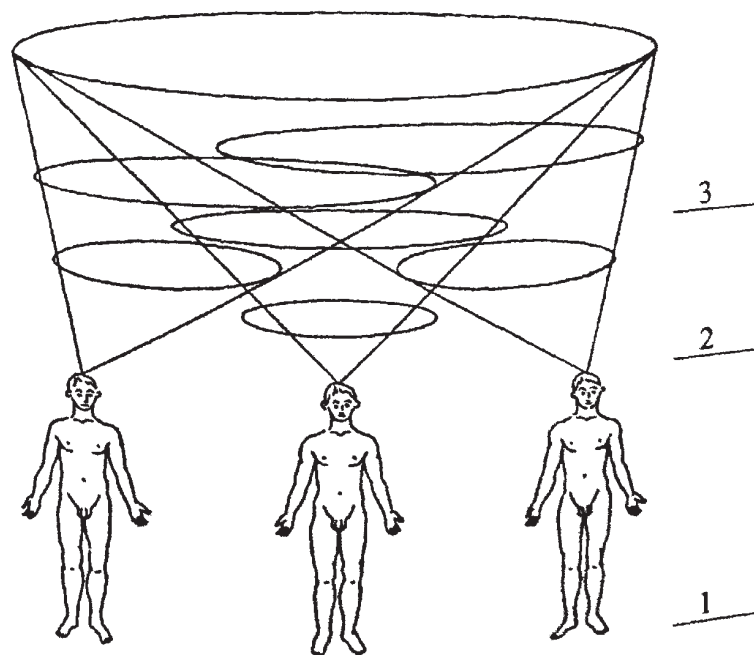
Z výše uvedeného tedy vyplývá, že k člověku musíme přistupovat, jak již bylo řečeno, ze dvou hledisek. Prvním hlediskem je upřesnění fyzikální hmoty a druhým jsou těla matrjošek. Budeme-li člověka posuzovat z tohoto pohledu, shodneme se na tom, že člověk představuje jakousi „zmenšovací čočku“, jejímž ohniskem je tělo. Vlastní čočka je ponořená do vakua {*kronika Akáša*} a tím, že snižuje energetický potenciál, vytváří ohnisko, to znamená fyzické tělo, jehož prostřednictvím působí na fyzické úrovni. Dochází k tomu, že na úrovni ohniska, tedy fyzického těla, jsme samostatní a jedineční. Na úrovni čočky jsme spojeni s jediným zdrojem (jsme ponořeni do jeho těla, *kroniky Akáš i*), který nás stvořil, který nás vyživuje a řídí a na němž jsme závislí.

Zamyslete se nad následujícím: samostatná buňka lidského těla je ponořená do hmotného a energetického oceánu neboli *kroniky* organismu. Hmotný oceán pro buňku v lidském organismu představuje prostředí tekutin. Energetickým potenciálem je mimovědomá forma života. V organismu je všechno vzájemně propojeno, čímž se vytváří jediná substance, do níž jsou buňky ponořeny.

Celkově lze říci, že člověk „vyrůstá“ z *obecného organismu života* a že rovněž na této úrovni je všechno **živé navzájem** propojeno. Život vytváří podle svých forem určité sedimenty. Existuje takzvané *univerzální pole lidstva*, které se skládá z ras, národů, pokolení, rodin a jednotlivých lidí.

Na obrázku č. 1 je zakreslen první stupeň tohoto pole, který se nazývá *individuální*. Na této úrovni se lidé navzájem odlišují, neboť se jedná o stupeň jejich osobního zdraví. Druhý stupeň představuje *komunika-*

ci. Na tomto stupni jsou lidé navzájem spojeni komunikačními poli a tento druhý stupeň zároveň vyjadřuje rysy jejich charakteru. Třetí stupeň je stupněm *osudu*. Na úrovni osudu jsou lidé navzájem propojeni různými karmickými závazky a dluhy. Lidé existují na úrovni univerzálního pole jako jednotný organizmus s názvem *lidstvo*. Myšlenkové obrazy jedné skupiny lidí ovlivňují prostřednictvím tohoto pole myšlenkové obrazy druhé skupiny lidí. Pouze tento stupeň názorně ukazuje, že lidé jsou úzce spojeni a že jsou odpovědní jeden za druhého.

Obr. 1 Čočka –univerzálního lidstva

Tri struktury člověka, jež zodpovídají
za zdraví, komunikaci a osud

Na planetě Zemi vznikl život, který probíhá jen na jejím povrchu, neboť shora je omezen atmosférickými podmínkami a zdola úrodností půdy. Život na planetě Zemi se ubírá, přihlédneme-li k němu jako k celku, v šesti směrech: v sebezáchově, rozmnožování, vůdcovství, svobodě, spravedlnosti a tvorbě.

Pojem život z celoplanetárního hlediska zahrnuje všechno živé na Zemi: viry, mikroby, rostliny, hmyz, ryby, obojživelníky, plazy, teplokrevné živočichy a člověka. Všechny tyto formy života spadají do jednoho systému, a navíc se vzájemně ovlivňují. Všechno živé chce tedy žít, rozmnožovat se, usadit se na nových místech, jež jsou vhodné k životu, ve vztahu k ostatním si chce uchovat svoje právo na život a žít v jakési spravedlivé vzájemné harmonii. Jestliže se postupem času změní životní podmínky, měli by živí tvorové po sobě zanechat nějaké dílo, to znamená stopu života.

Nás však nejvíce zajímá člověk. Představme si lidstvo jako strukturu lidí, která je součástí života na celé planetě. Tento život je sice jen jeden, ale sestává z mnoha dalších, samostatných struktur: jsou to struktury, které podporují život virů, struktury mikrobů, struktury rostlin, struktury živočichů a tak bychom mohli pokračovat dále.

Z pole jediného života na Zemi jsme tedy vyčlenili strukturu či pole lidstva. Tento typ života se udržuje a existuje proto, že probíhá koloběh zrození, života a smrti a střídání generací. Zároveň se v něm hromadí dva druhy poznání: kolektivní vědomé poznání a kolektivní nevědomé poznání.

Kolektivní vědomé poznání představuje kulturu, vědu a vztahy celého lidstva v reálném čase *Kolektivní nevědomé poznání* je tímtéž, jenže se týká minulých generací lidstva. Informace týkající se kolektivních nevědo-

mých zkušeností a poznatků lidstva existují jako speciální informační banka, která se vytvořila na základě jednotlivých struktur prostředí (*kroniky A káši*). Každý člověk může do této banky vědomě a svobodně vstoupit a vzít si z ní potřebné informace. Důležité je však to, aby naše úsilí bylo správně nasměrováno, a odpověď pak může přijít ve snu nebo v podobě jakéhosi vnuknutí.

Jelikož pole lidstva tvoří a podporují živí lidé, považují za nutné podívat se na vnitřní strukturu a hierarchii tohoto pole. (*Hierarchie* je slovo řeckého původu, označující *stupňovitou poslušnost*.) Na nejnižším stupni se nacházejí jednotliví lidé, kteří se navzájem spojují a vytvářejí rodiny. Několik rodin vytvoří generaci, několik generací národ a z několika národů vznikne rasa. Rasy (běloši, černoši, Asiaté a Indiáni) tvoří jednotné univerzální pole lidstva.

Jestliže budeme vycházet z hierarchie pole lidstva, může udělat první závěry, které jsou pro nás nesmírně důležité.

1. Životní zkušenosti každého člověka se jako kolektivní vědomé poznání a kolektivní nevědomé poznání ukládají do univerzálního pole celého lidstva.

2. Prostřednictvím univerzálního pole celého lidstva můžeme získat informace o každém **člověku**, to znamená o člověku, který žije v současnosti, i o tom, který již dávno zemřel.

3. Z pohledu své životaschopnosti stojí na prvním místě univerzální **pole** celého lidstva, potom pole rasy, dále národa a rodiny. Nejslabším článkem je pole samotného Člověka, neboť člověk jako jedinec může být zahuben nejrychleji. Složitější je vymírání rodin, generací a tak dále.

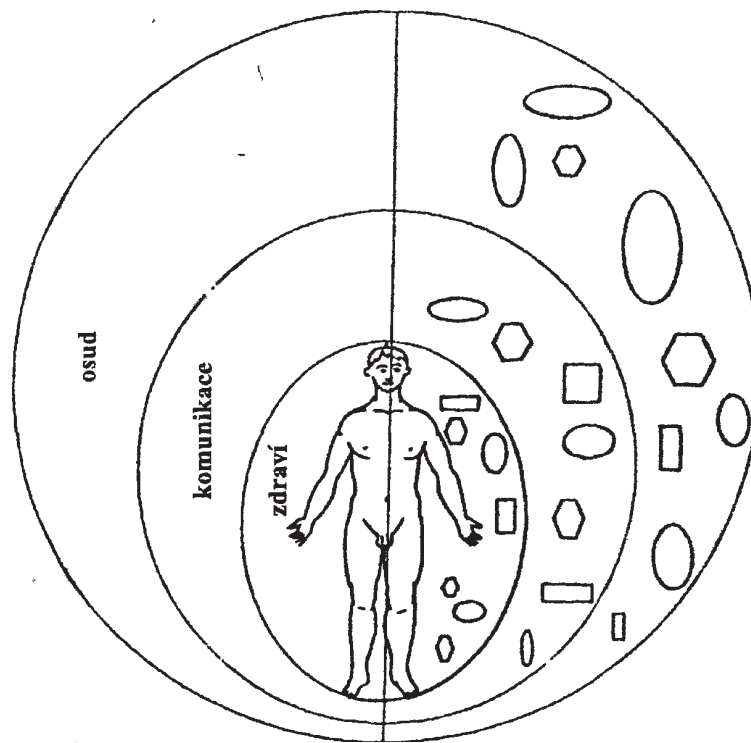
Struktury zdraví se **nacházejí** v bezprostřední blízkosti fyzického **těla**. Struktury komunikace jsou ve **větší** vzdálenosti, struktury osudu ještě dále. Každá z uve-

dených struktur má své nedostatky a problémy, které se projevují příslušnými nemocemi. Jestliže onemocní fyzické tělo, objeví se různé tělesné potíže. Pokud jsou nemocné struktury komunikace, člověk se stává nesnesitelným, nepříjemným nebo velmi těžce navazuje kontakty. Objeví-li se problémy ve strukturách osudu, život se začne ubírat úplně jiným směrem, vzniká velké množství nepříjemností, přicházejí nečekané události, nemilá setkání a tak dále (obrázek č. 2).

4. V mezilidských vztazích probíhá všechno obráceně. Na prvním místě jsou rodinné vztahy, potom vztahy mezi generacemi, mezi národy a tak dále.

Nyní se podívejme na samotného člověka. V oblasti univerzálního pole celého lidstva můžeme vyčlenit tři sféry jeho zájmů a vzájemného působení: zdraví, komunikaci a osud. Všechno, co se týká zdraví člověka, je shromážděno ve fyzické těle a v poli vzdáleném od něho asi šedesát centimetrů. To je osobní a intimní prostor člověka. Sféra komunikace zasahuje až do vzdálenosti šedesáti metrů od člověka. Kvalitu této sféry určují povahové rysy jedince. Oblast, v níž je soustředěn osud člověka, zaujímá největší prostor v univerzálním poli lidstva. Osud některých lidí se odehrává na nejrůznějších místech světa, mezi různými národy a může zasáhnout velký počet lidí.

Z výše uvedeného si můžeme udělat následující závěr: informační a energetické pole, v němž se hromadí osud člověka, je největší a nejsilnější, jeho struktury jsou velmi pevné a může obsáhnout velké množství informací; informační a energetické pole, v němž se projevuje charakter člověka, je mnohem menší a slabší; informační a energetické pole určující zdraví člověka je nejmenší a nejslabší a obklopuje fyzické tělo jako jakýsi energetický „zámotek“.

Obr. 2 Struktura osudu, komunikace a zdraví
pohled zleva — člověk je v pořádku
pohled zprava — ve všech strukturách se objevují nedostatky (kruhy, čtverce, kosočtverce) - vznikly problémy se zdravím, v komunikaci a v osudu

Síly, které určují karmu, se v první řadě snaží zasáhnout pole, které zodpovídá za zdraví člověka, aby ho donutily zamyslet se nad nemocí, uvědomit si mnohé věci a provést správným směrem **změny**. Duše člověka není dostatečně chráněná, proto často dochází ke zhoršení zdravotního stavu a ke vzniku různých nemocí. Jestliže člověk tyto signály ignoruje a pokračuje ve **stejném** způsobu života, naruší struktury své duše

a na poli komunikace a osudu vyvolá velmi vážné problémy. Nesmíme zapomenout na jednu velmi důležitou věc. Předpokládejme, že nějaký člověk byl nemocný a vyléčil se; jestliže si však neuvědomil či nepochopil příčiny svých potíží a nemocí, neměl snahu je odstranit a změnit se. Pak se informace, která byla vyslána z linie (ze struktury) zdraví, přenesla na linii (do struktury) osudu. Člověk začne na poli osudu trpět a nemoc se jen přesune do budoucnosti, přejde do mimo vědomých struktur jeho příbuzných a dětí.

Vědomí, podvědomí a nadvědomí člověka

Člověk je vytvořen ze dvou částí: fyzického těla a vědomí. Obě tyto části jsou velmi složité útvary, ale mají harmonicky uspořádanou strukturu. Určitě jste slyšeli o takových pojmech, jako je vědomí, podvědomí a nadvědomí. Jaký vztah mají k našemu tématu?

Podívejme se nejdříve na pojem *vědomí*. Vědomí má dva významy: za prvé je to souhrn životních projevů a duševní činnosti a za druhé je to informační a energetické pole člověka, které jsem pojmenoval jako *mimovědomá forma života*. Nyní si tyto pojmy blíže vysvětlíme.

1. Vnější životní projevy člověka se odrážejí v činnosti smyslových orgánů, v činnosti rozumu a řeči, rozumovém chování a gestech. Okamžik, kdy se tyto projevy přeruší a potom se opět obnoví, nazýváme přechodnou ztrátou vědomí.

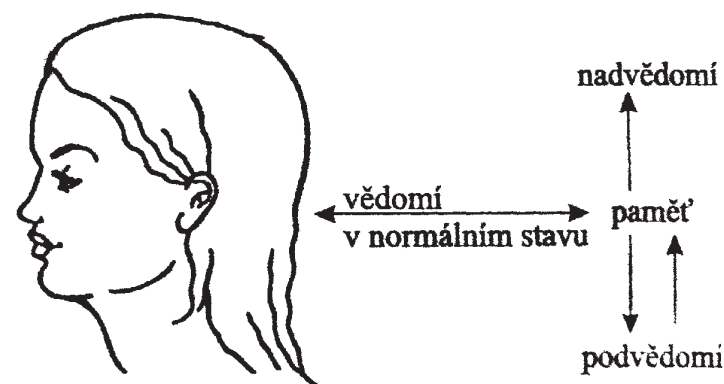
Pojem vědomí můžeme označit také jako paměť, řeč nebo logické myšlení. V tomto případě pod pojmem vědomí chápeme pouze činnost rozumu, jejímž prostřednictvím se člověk orientuje v okolním světě.

Nakonec vzniknou dva samostatná procesy: v prvním se vědomí označuje jako vnější projev člověka, v druhém -- -- jedná o jeho duševní činnost.

2. Aby nedošlo k omylům v terminologii, rozhodl jsem se, že informační a energetickou oblast či pole člověka pojmenuji *mimovědomou formou života člověka* a že duševní činnost procházející mimovědomou formou života vyčlením samostatně a pojmenuji ji jednoduše - *vědomí*.

Mimovědomou formu života můžeme snadno vnímat ve spánku, neboť právě ve spánku se odděluje od fyzického těla. Vědomí člověka během spánku se výrazně odlišuje od vědomí v bdělém stavu: je trochu naivní, otevřené a předem ví, co se stane a jak se zachovat.

Vědomí je v normálním stavu tvořeno životní zkušeností, získanou v průběhu jednoho života, a obvyklou duševní činností člověka při komunikaci a práci (obrázek č. 3).

Obr. 3 Vědomí člověka

Nadvědomí zahrnuje jednak životní zkušenosti získané člověkem během všech jeho minulých životů, a jednak speciální duševní činnost. Oblast *nadvědomí* je většinou zablokovaná, a proto se *nadvědomí* aktivně projevuje ve spánku a v některých speciálních situacích.

Oblast *podvědomí* je poněkud složitější. Podvědomí představuje souhrn informačních a energetických programů, které vytvořil člověk, popřípadě jiní lidé, ve svém obvyklém vědomí, ale zapomněl na ně; jsou to nevědomé momenty ve strukturách mimovědomé formy života. Vědomí v normálním stavu tyto programy nevnímá, avšak určitým způsobem je jimi ovlivněno. Do podvědomí se vlévají silné emocionální prožitky, ukládají se *zde* programy, které vytvořili rodiče. Odtud se pak mohou dostat zpět do vědomí a zasáhnout do jeho činnosti. Tyto prožitky se aktivují podobnými myšlenkami, emocemi, náladou a nutí člověka k určitým krokům.

Podívejme se na následující příklady. Dítě se v dětství polekalo (byl vytvořen informační a energetický program). Potom dospělo a na tento úlek zapomnělo. Jakmile však nastane situace, která jedince znepokojí, spustí se program polekání a člověk se nechtěně zadržává nebo začne například koktat.

Těhotná žena se pohádala s partnerem, přičemž se hádka neobešla bez citových scén (rodiče vložili do plodu informační a energetický program). Vztah se později urovnal a oba partneři na hádku zapomněli. Dítě se narodilo a postupem času dospělo. Jakmile však dojde v **jeho přítomnosti** k hlučnější a **emocionálnější** výměně **názorů**, samovolně se spustí program skandálů a normální člověk se z ničeho nic změní v agresivního **jedince**, který přestane kontrolovat své chování. Život nám ukazuje, že podobných programů, které se nečekaně spustí ve strukturách mimovědomé formy života, **je velmi** mnoho. Tyto programy nejenže narušují normální **strukturu** mimovědomé formy života, ale **ovlivňují** zdraví, charakter **komunikaci** a osud Člověka. Uvědomte si, že **právě** takovéto podvědomé programy tvoří **velkou** část karmických **informací** a vedou za prvé

k nemocím ducha, což jsou problémy na poli osudu; za druhé k nemocím duše, jež zapříčiňují problémy a nepochopení na stupni komunikace a způsobují deformaci charakteru a psychické odchylky; za třetí vedou k nemocím těla, tedy komplikují fyzické zdraví.

Parametry duševních struktur **člověka** a jejich naplnění

Nyní se podíváme na tři nejdůležitější parametry duševních struktur: *strukturu duše, lásky a agrese*.

Člověk se prostřednictvím nadvědomí dostává do univerzálního pole celého lidstva a postupně i do dalších polí. Nadvědomí spojuje člověka s budoucností, to znamená s jeho osudem. Normální vědomí tvoří struktury, které jsou odpovědné za komunikaci. Jsou to v podstatě charakterové rysy člověka. Podvědomí spojuje člověka s minulostí, jeho struktury ovlivňují také **zdraví**.

Osud, charakter (komunikace) a tělesná konstituce člověka závisí na tom, v jakém stavu jsou uvedené struktury a čím jsou naplněny. Znovu se musíme vrátit k vědomé a nevědomé orientaci. Jak tomu ale porozumět? Odpovězme **si** jednoduchým příkladem. Někdo má rád lidi jen proto, že je to tak nutné. Ve svém nitru k nim však nic hlubšího necítí, tento cit mu buď zcela chybí, nebo je velmi slabý. I když tento Člověk projevuje svoji vědomou lásku dostatečným **způsobem**, není schopen vyjádřit nevědomou lásku, neboť její intenzita je prakticky nulová, nebo jen málo výrazná. **Nevytvořil** si **dostatečně** silné a naplněné struktury lásky, jež se formují v průběhu minulých životů.

Uvedeme si jiný příklad. **Úroveň** vědomé agrese člověka je velmi nízká, kdežto **nevědomé** agrese naopak vysoká. Člověk **ví**, že se na jiného člověka nemá zlobit, nemá ho nenávidět **ani** mu **nemá** ubližovat, proto je jeho vnější chováním **zdrženo**. Zato ve svém nitru se

dokáže rozzlobit pro každou hloupost. Takovýto člověk **nám** připomíná dřímající vulkán: jen se ho dotknout a vybuchne. Ve svých projevech nemá žádné zábrany, aai tehdy, **ocitne-li** se ve středu pozornosti. Nedokáže tedy ovládnout sebe sama a po bouřlivém výstupu je svým špatným chování sám udiven. Tento příklad je názornou ukázkou, jak minulé životní zkušenosti vytvořily silné struktury nevědomé agrese, které zničily jeho charakterové rysy a narušily pole komunikace.

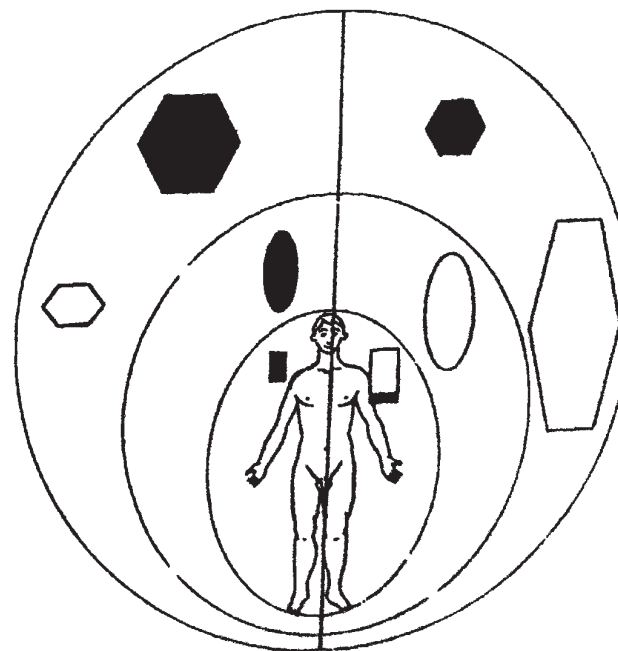
Máme zde ještě jeden příklad. Nějaký člověk si od svého dětství představuje, že svůj život zasvětil hledání pravdy, tedy Bohu. Bez ohledu na to, že má vynikající životní podmínky, odejde do kláštera a začne žít v izolaci. Nikdo ho nepřemlouval, nikdo ho k poustevnickému způsobu života nenutil ani nic jiného ho neovlivňovalo. To znamená, že již dříve se vytvořily silné duchovní struktury, které se ve stávajícím životě otevřely a přivedly ho k novému způsobu života. Jakmile tento člověk dosáhl příslušného stupně zasvěcení, zadali k němu přicházet lidé a žádali ho o různé životní rady, a dokonce o to, aby je léčil. Vytvořila se tedy silná duchovní vrstva, která zasáhla osudové struktury v univerzálním poli lidstva.

Parametry (naplnění) duše ukazují, zda je člověk schopen dosáhnout nebeského království. Čím vyšší tyto parametry jsou, tím silněji je člověk spojen se životodárnými kosmickými strukturami a tím lepší je jeho osud (v jeho chápání) a zdraví (není vůbec nemocný). Takovýto člověk je šťastný a je ochráněn před nejrůznějšími událostmi. Parametry lásky ukazují, že daný člověk má rád život, který ho obklopuje, že je otevřený a připravený na komunikaci se světem. Jsou to zpravidla rozumní lidé, jež mají různé duchovní schopnosti, jsou laskaví, vnímaví a mají cit pro spravedlnost. **Komunikace** s takovými lidmi je velmi příjemná, neboť

nikoho neurazí, své informace sdělují jemnou a nenásilnou formou, a dokonce mají léčitelské schopnosti.

Parametry agrese (vědomé i nevědomé) jsou důkazem toho, že se člověk izoloval od jediného organismu, tedy od Boha, že mu tyto parametry odebraly životní energii, již pak musí získat od jiných lidí, a že jeho organismus zničily patologické programy a různé nemoci.

Na obrázku č. 4 jsou znázorněny parametry, které nám ukazují, jak je mimo vědomá forma života naplněná duchovností (bílý šestiúhelník), na jakém stupni jsou zájmy člověka o svět (černý šestiúhelník), jak jsou parametry lásky zasazeny egoistickými zájmy (černá elipsa) a to, že stupeň podvědomé agrese je velmi silný (černý obdélník).

Obr. 4 Parametry naplnění mimovědomé formy Života

Z výše uvedených informací vyplývá, že agresivní člověk se nechce sblížit s Bohem, že v něm převládá egoizmus a že často trpí nemocemi jater a žlučníku, neboť je stále podrážděný. Na pravé straně nákresu je všechno opačně. Je to jiný člověk, který směřuje k Bohu, nezištně miluje lidi ve svém okolí, přírodu a málokdy se rozzlobí. Jeho vztah k životu je stabilní, bez výkyvů (velmi dobře zvládá různé životní situace), jeho osud je krásný a on se těší dobrému zdraví.

Lidé se dělí do různých skupin v závislosti na tom, na jakém stupni jsou jejich duchovní struktury, zda jsou naplněny láskou, nebo agresí. I když mají stejný vnější vzhled, to znamená tělo, uvedené struktury mají odlišné. Důkazem toho je například to, že někteří lidé se trápí různými okolnostmi, které jiní zvládnou bez jakékoli újmy.

V čem spočívá karma a jak se realizuje

Karmické programy se jako speciální informační a energetické útvary, vytvořené ve vědomí člověka, mohou nacházet uvnitř mimovědomé formy života člověka, v prostorových strukturách, v okolí nebo i v různých předmětech.

Podívejme se nyní na klasický příklad realizace karmy. Opět si pomůžeme matřjoškami, panenkami, s nimiž jsme se již seznámili.

Nejsilnějším energetickým tělem je *duchovní tělo*. Musíme si však uvědomit, že to nejsou jen „těla matřjošek“, z nichž je Člověk stvořen. Za duchovním tělem se nachází takzvané *příčinné tělo*. Abychom lépe pochopili příčinné tělo, představme si jej jako *čočku*, ponořenou do *kroniky Ákáši*. V příčinném těle, které je přímo spojeno s *kronikou Ákášou*, jsou uloženy různé „zápisy“ o duševní činnosti člověka. Můžeme si tedy před-

stavit, že příčinné tělo je jakýsi zásobník individuální karmy člověka.

Podívejme se nyní, co znamená jeden takový zápis v příčinném těle a jak tento zápis ovlivňuje další život člověka.

Vědomí člověka a jeho myšlenky mohou provést zápis v příčinném těle. Myšlenka, kterou člověk vyprodukuje, funguje v příčinném těle jako vyslaná vibrace a určitý myšlenkový obraz. Jakmile vibrace a myšlenkový obraz provedou zápis v příčinném těle, jakmile zanechají nějakou „poznámku“ či „stopu“, okamžitě se dostávají také do *kroniky Ákáši*. Na této prostorové úrovni pak existuje obrovský objem myšlenkového materiálu.

I když se myšlenkový obraz volně šíří v *kronice Ákáše* (prostoru) a nemůžeme jej postřehnout, je stále pevně spojen se **zdrojem**, který ho vytvořil. Člověk objevil fenomén tohoto spojení a využívá jej. Z magie všichni dobře známe příklady účinků myšlenkových obrazů na člověka; stačí jen, když si obstaráme nějakou část jeho organismu (vlasy, nehty, sliny, krev, moč, stolici) nebo oblečení, které tento člověk nosil. V pyramidách bylo možné pozorovat fenomén samoostření holicích čepelek. Když vědci později zkoumali kov úlomků a zubů, vyšlo najevo, že je to stejný materiál jako materiál čepelek!

Jakmile se vibrace a myšlenkový obraz dostanou do *kroniky Ákáši*, začnou se pohybovat stejným směrem, to znamená ze světa **jemnohmotných** energií (*kroniky Ákáši*) do fyzického (hmotného) světa. Stejný proces probíhá i v organismu člověka – nejdříve vznikne myšlenka nebo pocit, dále následuje příkaz k činnosti a nakonec dojde k fyzické činnosti v podobě pohybu. Dochází tak ke zvláštnímu jevu, kdy určitá myšlenka, kterou Člověk vyslal, má stejnou sílu jako konkrétní **in**. (Připomeňte si kázání Ježíše Krista: „Já však vám

ku, a jí samotnou vzniká v *kronice Akáše* zvláštní spojení. Toto spojení vede ke změně normálních charakteristik prostoru a času, a to jak v nitru člověka, tak i v jeho okolí. Změna normálních charakteristik prostoru a času vede ke změně fyzikálních vlastností hmoty. Vzniká takzvaný *mikrovánek*, který může hmotu zředit, nebo zhustit.

Mikrovánek je vlastně kanál, v němž proudí energie potřebná k tomu, aby se v *kronice Akáše* vyvinula **myšlenka-příčina**. (Nic se však neztrácí. Člověk nejenže splétá kolem sebe „pavučinu“ myšlenek, ale musí ji energeticky udržet) Energie nezbytná k vývoji **myšlenky-příčiny** je **uložena** v člověku a odtud je možné ji čerpat.

V těle nebo i mimo ně vzniká v závislosti na místě, kde se nachází myšlenka-příčina, proud energie, vycházející z člověka nebo proudící zpět do jeho nitra, tedy různými orgánům a částem těla. Tento energetický proud však z člověka **odčerpává** jeho energii, která je nezbytná pro vývoj myšlenky-příčiny. Proudění energie, které neprochází přes **mimovědomou** formu života ani energetickými kanály, zasahují do energetiky člověka, narušují činnost **meridiánů** a vedou k oslabení imunity; časem mohou vést k energetickým a fyziologickým problémům.

Proud energie, který má na počátku svého vývoje **informační** charakter, se uvolňuje intuitivně nebo během spánku. Můžeme si ho proto dobře uvědomit a v případě potřeby odstranit vhodným zásahem. Pokud tento proces neproběhne, proud energie zanechá na konci svého vývoje příslušný následek, například vzniknou určité **situace** nebo nemoci. Proud energie, **kteřý** se pohybuje od příčiny k následku, vytváří prostor k **realizaci** jen určitého následku. Odtud pochází také myšlenka „Co zaseješ, **to** také **sklidíš**.“ To znamená, že **myšlenkové** procesy, které **mají** různé **vlastnosti**, vytvářejí na **urovni** fyzické existence také **různé** události,

Člověk v průběhu svého života „zaseje“ mnoho myšlenek-příčin (**mikrovánků**), které ho nakonec omotají **jako** pavučina. Tato „pavučina“ (mikrovánek) tvaruje určitým způsobem prostor (u každého člověka jinak). „Imunita“ vesmíru na tato tvarování reaguje a vytváří nezbytné podmínky k tomu, aby je uvedla do pořádku, a vytvořila tak harmonický vztah s *parametry zdraví* vesmíru. Člověk získává v nově vytvořených podmínkách zpět to, co „zasel“ ve svém předcházejícím životě. Naučí se buď určité lekci a v okamžiku, kdy překoná a vyřeší své problémy, se dostane na vyšší úroveň svého vývoje, nebo nepochopí význam vznikající situace a stále více prohlubuje problémy svým odporem a nepřijetím. Bude je muset překonat, ale mnohem obtížněji a bolestněji. V opačném případě se problémy ztratí, neboť jsou nepotřebným materiálem (Soudný den v *Biblii*). Vesmír usiluje o to, aby se nepořádní a nedbalí lidé naučili tímto způsobem určitým lekcím. Tím jsme si popsali základní mechanismus realizace karmy. Zdůrazňuji, že to není jediný mechanismus.

PŘEDURČENÁ CESTA A ODKLONĚNÍ SE OD NÍ

Typy hříchu a typy karmy

Člověk nemá nic, neboť „jsi prach a v prach se navrátíš“. Vesmír mu dá všechno, co potřebuje, to znamená duši, životní energii, vědomí, tělo, životní prostor a potravu (planeta Země), aby splnil práci, která mu byla uložena (obhospodařovat a chránit planetu Zemi), a prošel vlastním evolučním vývojem. Vesmír dává pořádným jedincům a bere lajdákům. Odklonění se od předurčené cesty a způsobu života je hříchem. Chtěl bych ještě jednou připomenout, že slovo *hřích* vyjadřuje *porušení nebo nedodržení zákona*.

Člověk je před vesmírem zodpovědný za to, jak využil (čemu obětoval) svůj život a duši, k čemu spotřeboval určité množství energie, jak naložil se svým vědomím, jak se staral o svoje tělo (zdraví), jaký vztah měl k místu, kde žil. Jestliže člověk postupuje u všeho, co bylo uvedeno, nesprávným způsobem, dopustil se hříchu, který zasévá do příčinného těla člověka **seminka-příčiny** a do *kroniky Ákáši* proudí následky. Tyto následky postupně dozrávají a vracejí se k člověku, který je zapříčinil, v podobě určitých životních událostí.

Nyní se podíváme podrobněji na hřích a jeho následky. Hlavní hřích téměř všeho lidstva spočívá v tom, že „**zvrátilo** svoji cestu na Zemi“. To se stalo již velmi dávno. V Bibli se můžeme **dočíst, že** Bůh stvořil člověka **muže i ženu**), aby byl jeho obrazem, to **namená**, aby byl obrazem Božím. „A Bůh jim požehnal a řekl jim „Plodte a množte se a naplňte **Zemi**. Podmaňte ji..“

.. Bůh viděl, že všechno, co učinil, je velmi dobré. Byl večer a bylo jitro, den šestý.“ Dále však čteme opačné myšlenky: „I viděl Hospodin, jak se na Zemi rozmnožila zlovůle člověka a že každý výtvar jeho mysli i srdce je v každé chvíli jen zlý. Litoval, že na Zemi učinil člověka, a trápil se ve svém srdci. Řekl: „Člověka, kterého jsem stvořil, smetu z povrchu Země, člověka i zvířata, plazy a nebeské plectvo, neboť lituji, že jsem je učinil.““

Nabízí se tedy otázka: proč došlo ke „zvrácení cesty“ člověka? Odpověď zní: z důvodu mravní zkaženosti jeho duševní činnosti - „každý výtvar jeho mysli i srdce je v každé chvíli jen zlý“. Lidé si v průběhu svého života neuvědomili, že jsou duchovními bytostmi, že by tedy měli duchovní předpoklady rozvíjet, a tím se zdokonalovat, ale naopak duchovní schopnosti využili k posílení svého vlivu na Zemi. Upozorňuji vás záměrně na tuto největší chybu ve vývoji lidstva, která zapříčinila vznik obrovského množství karmických následků. V prvním případě (který se týká samotného života a uvědomění, že jsme duchovní bytosti a tak dále) jsou si všichni lidé rovni a navzájem jsou nezávislí. Nepotřebují hmotné vlastnictví (neboť je brzdou duchovního vývoje). Veškeré své úsilí vkládají, kromě pořízení vlastnictví nezbytného k životu na Zemi, nejen do vlastního duchovního rozvoje, ale také do duchovního rozvoje svých bližních. Smrt je pro ně pouze zrozením v duchovním světě. Druhý případ je příkladem vzniku nerovnosti. Lidé začali využívat vlastní rozum k povyšování sebe sama a používali k tomu hmotná měřítká, například jakou výměru *ma* *mech* pozemky, kolik kusů dobytka vlastní, kolik mají nemovitostí nebo jakc množství peněz nahromadili. K uchování svého majetku potřebovali sluhy a zbraně a k předání svého „bohatství“ potřebovali dědice. Člověk zahalil

svůj rozum do pozemské všednosti a vůbec se nesnažil o duchovní zdokonalení. Když se přiblížil okamžik smrti, člověk pochopil, že hmotné statky musí zanechat na Zemi. Polekal se, neboť si uvědomil, že jeho život neměl prakticky žádný cíl.

Žije-li člověk skutečně duchovním životem, využívá svůj rozum k vytvoření pozitivní karmy. Uvědomte si, že člověk je pracovníkem vesmíru a vyvíjí se společně s ním. Člověk, kterého okouzluje hmotný svět, „zasévá“ negativní karmu nejen sobě sama, ale také jiným lidem.

Podívejme se nyní, jaké karmické následky může ve vývoji člověka zapříčinit „zvrácená“, materiální cesta.

MATERIÁLNÍ NEROVNOST

Materiální nerovnost rodí duševní chaos, nespokojenost a volání po spravedlnosti. Protože nemajetných lidí je podstatně více, jejich myšlenky zaplavily *kroniku Akášu*. Tyto myšlenky podle zákona podobnosti ovlivňují ty jedince, kteří nejsou spokojeni se svými hmotnými podmínkami. Uvedený mechanismus je základem vzniku různých živelných případů, jako jsou například výtržnosti, agrese, povstání či války. Vznik soukromého vlastnictví na Zemi zapříčinil války a násilí, jak nám často ukazuje praktický život. Lidé si nechtějí uvědomit, v čem dělají největší chybu, a proto se lekce, kterým se mají naučit, objevují v daleko tvrdší a nelítostnější podobě.

VĚDECKOTECHNICKÝ POKROK

Člověk chtěl zabezpečit a ochránit své hmotné vlastnictví, ale přestal využívat svůj rozum ke správnému účelu. Ušlechtilé záměry vědeckotechnického pokroku se najednou mění v globální katastrofy, jež mají negativní dopad na celé lidstvo. Prvním příkladem může být

změna klimatických podmínek na Zemi, která způsobuje, že se některá území stávají nevhodnými k životu, dále dochází k znečišťování půdy a vody, v atmosféře vznikají ozonové díry.

Z energetického hlediska jsou životní podmínky narušovány televizními a rádiovými stanicemi, telefonickými hovory prostřednictvím družic, činností atomových elektráren a tak dále.

Lidé vyrábějí silnou a zákeřnou vojenskou techniku jen proto, aby posílili svoji nadřazenost a aby ochránili své materiální zájmy. Vynálezci, projektanti a výrobci vojenské techniky **se jí snaží** všemožně hájit, například tvrzením, že luky a šípy jsou k úspěšnému lovu sice dobré, ale střelné zbraně zvěř usmrtí rychleji, že výbušné látky jsou nezbytné pro geologické práce a tak bychom mohli pokračovat dále. Dostáváme se najednou ke střetu dvou skutečností. Na jedné straně si lidé výrobou zbraní vydělávají peníze, které je a jejich rodiny živí; zdá se tedy, že je všechno v pořádku. Na druhé straně však dochází k vytváření karmy, která se postupem času realizuje v určitých událostech. Vystřelené šípy nezasáhnou zvěř, ale lidí, také z pušek se střílí po lidech, z výbušných látek se vyrábějí miny či náboje; a všechno se najednou obrací proti svým tvůrcům a výrobcům. Vraždy, teroristické útoky, havárie v průmyslových podnicích, nešťastné případy zdánlivě „nevinných“ lidí jsou plody příčin, jež byly zasety již dříve. Lidstvo stále nechápe skrytou ničivou sílu vědeckotechnického pokroku, a proto se lekce opakují v masové a kruté podobě.

Na základě vědeckotechnického pokroku vznikly pojmy jako **například profese nebo profesionální činnost** člověka. **Slovo profese** je latinského původu a znamená *Činnost vykonávanou jako zaměstnání, která je existenčním zdrojem člověka*. Člověk a život jsou **vel-**

mi široké a univerzální pojmy. Člověk musí žít v proudu života přirozeně a svobodně, neboť tento proud mu zajišťuje přirozenou výživu a člověk s ním přirozeným způsobem splývá. Rozdělení lidí podle povolání (profese) vedlo k vytvoření nepřirozeného jevu, který je škodlivý. Člověk se začal vzdalovat nejen přírodě a životu, ale přestal být člověkem a přestal se zabývat svým hlavním posláním. Profesionální činnost, která byla uzákoněna, značně omezila život člověka a jeho možnosti. Člověk se změnil v ustrašenou, nesamostatnou a závislou bytost, která kromě své profese vlastně nic nezná a neumí. Jestliže nepřirozený, nebo ještě lépe řečeno umělý svět lidí způsobí nějakou poruchu, jež se projeví ekonomickou krizí či novým politickým kurzem, pak se tento jev okamžitě rozšíří jako živelná pohroma po celém světě.

Lidstvo si kolem sebe vytvořilo z elektrické energie, vody, kanalizace, silnic, ropy, staveb a peněz umělý svět. Člověk se stal otrokem a rukojmím tohoto světa; musí jej neustále podporovat a udržovat svou činností, jinak by došlo k jeho zániku. Člověk by se pak stal bezbranným vůči životu a přírodě, z níž vzešel.

Lidé již natolik zapomněli na svoji přirozenou a skutečnou podstatu, že se pro ně stala nenormálním jevem. Hlavní zbraní člověka je rozum, vědomí a teprve potom ruce. Jakmile člověk získá určité duchovní poznatky a projde tréninkem, nebude v žádném ročním období potřebovat oblečení, dokáže chodit po vodě, okamžitě se bude moci přesunout na jakoukoli vzdálenost (takzvaná *teleportace*), několik let nebude muset jíst ani spát, bude cokoli ovládat silou své myšlenky, dokáže doslova z „ničeho“ vytvářet předměty, a dokonce i různé stavby, naučí se řídit počasí a získá mnoho dalších schopností. Nebude ničit Zemi a její přírodu, ale bude ji ochraňovat a žít zcela přirozeně. V Rusku

byl nejlepším příkladem takového lidského života Porfirij Kornějevič Ivanov. V Indii je to například Saí Bába, který dokáže *přirozeně, lehce a z ničeho*, jen silou myšlenky, vytvořit potravu, různé šperky nebo jiné předměty. Se Saí Bábou je velmi úzce spjata slonice, jež teskní, **jsou-li** od sebe odloučeni. Saí Bába nejenže zná životy všech lidí, ale je také schopný člověku ukázat to, co si on sám odmítá připustit (aby si to uvědomil). Saí Bába má všechny příznaky ztělesněného Božství. U jiných svatých lidí můžeme najít kromě uvedených schopností i jiné dovednosti. Jsou to lidé, kteří dokážou velmi mnoho, ale nikomu přitom neublíží. Jsou pravým opakem jedinců, kteří se věnují jen své profesi, nic jiného neumí a neznají a kromě toho ještě překážejí ostatním lidem.

V *Bibli* je uvedeno jedno kázání Ježíše Krista, které lidé přijímají s určitým respektem. Cituji z *Bible (Evangelium podle Matouše, kapitola devatenáctá)*:

„**A hle**, kdosi k němu (k Ježíši) přišel a zeptal se ho: ‚Mistře, co dobrého mám udělat, abych získal věčný život?‘ On mu řekl: ‚...**A chceš-li** vejít do *věčného* života, zachovávej přikázání!‘ Mladík mu řekl: ‚To jsem všechno dodržoval. Co mi ještě schází?‘ Ježíš mu odpověděl: ‚**Chceš-li** být dokonalý, jdi, prodej, co ti patří, rozdej chudým, a budeš mít poklad v nebi: pak přijď a následuj **mne**.‘

Když mladík uslyšel to slovo, smutný odešel, neboť měl mnoho majetku. Ježíš ale řekl ‚**Znovu**ám říkám, snáze projde velbloud uchem jeh než bohatý do Božího království.‘

Je tomu skutečně tak. Aby byl člověk dokonalý a dosáhl **věčného** života v království nebeském, nesmí být **jen** zaujatým profesionálem, který si kuje **okovy** záhuby, ale hlavně by měl být čkem.

LITERATURA A UMĚNÍ

Masmédia (noviny, časopisy, rádio a televize) vysílají velmi rychle různé informace a prakticky je rozšiřují i do nejvzdálenějších míst naší planety. Tyto **informace** se však v 99,9 % případů neztotožňují s duchovním vzorem člověka a nepodporují jeho růst. Někdy se však s některými informacemi ztotožníme (zvláště s filmem). Přijímané informace začnou měnit vědomí člověka a do *kroniky Akáši* se dostanou myšlenky krutosti, rozvratu, chtivosti a jiných špatností. Vlivem zhlédnutých obrazů si člověk vytváří vlastní styl života, který ho stále více vzdaluje od normální evoluční cesty jeho vývoje. Tuto skutečnost potvrzuje například násilné a nevládnutelné chování dospívajících dětí nebo problémy ve vztazích mezi rodiči a dětmi.

ZVYKY, TRADICE, ZPŮSOB ŽIVOTA

Není náhodné, že se člověk narodí na určitém místě planety, v určitém národě a v určité rodině, kde hraje svoji nezastupitelnou roli. Právě na tomto místě je povinen postarat se o Zemi, realizovat svoje lidské vlastnosti, zpracovat svoji karmu a rozvinout nezbytnou **duchovnost**. Člověku na této cestě pomáhají zvyky, tradice a způsob života.

Život člověka se dělí na několik období. **Vprvním období**, to znamená od narození až do doby dospívání, **si** člověk utváří **svůj** normální život. V tomto období se o něho stará rodina, příslušníci jeho rodu mu předávají tradice a zvyky a učí ho, jak má zvládat svůj životní úděl. V průběhu *druhého období* si Člověk osvojuje předané tradice a zvyky, stává se dospělým člověkem a na základě životního způsobu svých předků si zakládá rodinu. Pomáhá zároveň svým rodičům, které dokáže postupem času zcela zastoupit. Má své **děti**, které vychovává a učí tak, jak ho vychovávali a **učili** jeho **ro-**

diče. Když jeho děti vyrostou, budou mu znovu **pomáhat** v domácnosti, uzavřou manželství, založí si rodiny a stále budou společně pracovat a žít. Jakmile člověk uvidí, že jeho dospělé děti jsou již samostatné a mohou se dobře postarat jednak sami o sebe a jednak o svoji rodinu, vstupuje do třetího období svého života. Ve třetím období života se snaží o duchovní dokonalost. Izoluje se a zbytek života stráví v meditacích, soustředění a přemýšlení. Dospělé děti ho občas navštěvují, aby mu pomohly, a až přijde čas, aby ho pohřbily.

Způsob života, který jsme zde popsali, je bezesporu správný. Člověk si vážil příbuzenských vztahů, ctil své rodiče, chránil území, na kterém žil, a nepotřeboval nic zbytečného, neboť následoval duchovní tradice. To všechno mělo velký význam pro jeho duchovní evoluci a individuální rozvoj. Za prvé je potřeba říci, že tento člověk se ve svém pozemském ztělesnění narodil do vlastního rodu. Za druhé jeho předkové nevyčerpávali a neničili Zemi, ale chránili ji, a proto i jemu mohla Země sloužit. Během pozemského života, a to je třetím důležitým bodem, cítil, že jeho předkové ho podporovali jakýmsi neviditelným způsobem. Tím, že se v jeho rodu nahromadil určitý duchovní potenciál, došlo k rychlejšímu duchovnímu růstu tohoto člověka a k jeho celkovému dozrání.

Podobný život člověka připomíná život buňky v organismu. V organismu však existují různé buňky, například játra mají svoje buňky, ledviny mají také svoje buňky, krev má svoje vlastní buňky a tak dále. Tyto buňky se navzájem smíchávají, a i když mají stejný původ a žijí v jednom organismu, každá z nich pracuje individuálně pro obecné blaho. Tím docházíme k zajímavému závěru: jestliže se lidé z **různých** zemí a lidé různých **ras** budou zabývat vlastním duchovním růstem, mohou, aniž by se navzájem **setkávali**, společným úsilím **oduševnit** svůj *univerzální domov čili* planetu Zemi,

Protože se lidé orientovali na hmotné bohatství, došlo k postupnému narušení jejich způsobu života, zvyků a tradic. Člověk si vytvořil mylnou představu o smyslu života, štěstí a úspěchu. Nejdříve si musíme uvědomit, že dochází k postupnému mizení proroků, kteří vždy upozorňovali na chyby a určovali směr vývoje svého národa, rodu nebo rodiny. Většina lidí však zůstala bez vlastních rodových kořenů. Začali proto měnit své životní podmínky, hledali jinou zemi, jiné bydliště, rodinu, příbuzné, názory i víru. Nyní sklízíme následky toho, že lidé odstoupili od skutečných tradic, zvyků a svého způsobu života. Prožíváme velké zklamání na nejrůznějších úrovních, od všedního života až na mezistátní úroveň. Za peníze jsme ochotni prodat úplně všechno. I svatyně poměříme cenou. Lidé prodávají a kupují téměř vše. Tato situace zhoršuje jak ekologii v *kronice Akáše* (zvrácené myšlenky o koupi a prodeji), tak i obecnou ekologii na planetě Zemi. Lidé si přivlastnili to, co jim nikdy nenáleželo a nebude náležet: přírodní bohatství, půdu a všechno, co v ní žije a roste, co plave ve vodách a létá na nebesích. Jejich snažení nemá kořistnický charakter, ale zcela jistě vede k ekologické **katastrofě**. Plody karmy dozrávají a všichni je budeme sklízet v následujících ztělesněních. Kdo nebo co je tedy viníkem? Bez pochyb můžeme říci, že nedostatek morálky a zděděné špatné zvyky a tradice.

Zvrácená cesta vývoje je univerzálním hříchem lidstva. Odtud proudí přebytek povrchního hříchu. Protože člověk žije ve zvráceném a hříšném světě, nedokáže žít jinak, než že každý den, každou hodinu a každou minutu koná jeden **hř** za **ruhým**.

Nyní se **zastaví** u **ných** typů hříchu a karmy. Protože člověk nemá nic vlastního (je jako buňka v organizmu), je zodpovědný za vykonání práce v určité kvalitě, před vesmírem je zodpovědný za to, jak využil

svoji duši a životní energii, čemu obětoval svůj život, jak pracovalo jeho vědomí, jak se staral o svoje fyzické tělo a jaký byl jeho vztah k Zemi.

DUŠE

Jedním z nejtěžších hříchů člověka je nesprávné využití vlastní duše. Jestliže člověk prodá duši, hazarduje s ní, nebo ji dokonce ztratí, dopustil se závažného hříchu. Lidskou duši je možné z kosmického hlediska posuzovat jako energetický útvar k dosažení nejrůznějších cílů. Hřích vzniká tehdy, jestliže člověk podlehe pokušení a zabývá se jeho podstatou. To znamená, že hříšným způsobem využívá také svoji duši. Dalším závažným hříchem je odejmutí duše jiné bytosti, zvláště pak člověku. Tímto činem narušujeme normální činnost životního proudu a tvrdě za to zaplatíme.

K hříchům řadíme také špatnou péči o živé duše, zvláště o duše svých bližních a nemohoucích příbuzných. Plody vlastního **egoizmu** člověk sklídí až ve stáří a v dalším životě hned v období dětství. Každý z nás má své povinnosti při založení rodiny, která by měla být stabilní svými rodovými zvyky, která by měla zachovávat duchovní tradice, snažit se o vzájemné pochopení a upřímné a laskavé vztahy. Co zasejeme, to také sklídíme.

ŽIVOTNÍ ENERGIE

Každý člověk je zodpovědný za využití univerzální životní **energie** a života jako celku. Čím je úmysl člověka ušlechtilejší, lepší a potřebnější, tím více možností se před ním otevírá. Vesmír aktivizuje pro každý záměr člověka určité síly, to znamená, že připraví vhodnou půdu k jeho realizaci. Co se však může přihodit. Člověk najednou přehodnotí svůj původní plán, čímž dojde k narušení dalšího procesu. V *kronice Akáše* se vytvořilo konkrétní pole, které bylo připravené k realizaci za-

mýšleného plánu. Přijímejte jen splnitelné úkoly, protože vaše myšlenky a slova se musí ztotožnit se skutkem.

ŽIVOT

Závažným úkolem v životě člověka je, aby správně vynaložil vlastní síly, které by měly být určeny pro blaho vesmíru. Každý člověk si musí najít svoje místo a splnit svoje poslání tam, kam ho poslala karma. Může však dojít k tomu, že jedinec nemůže žít v určitém místě nebo že život v dané zemi není zajímavý a dobrý. To všechno pomáhá člověku při jeho duchovním rozvoji a přináší zároveň užitek a blaho planetě Zemi. Můžeme tedy říci, že je to jakési pracovní místo člověka a nedoporučuje se, aby toto místo opustil, aby se přemístil jinam, to znamená do pohodlnějšího a zabydleného místa. **Bude-li** člověk ignorovat Boží záměry, nevyhne se problémům a trápení.

Člověk by měl v průběhu svého života vykonat nejen prospěšnou práci pro Zemi, ale měl by stoupat stále výše po schodišti, které ho přivede k duchovní dokonalosti. Uvědomte si, že pokud tento proces neproběhne a člověk obětuje svůj život lživým a egoistickým záměrům, které mohou člověka vrátit zpět, dopustil se hříchu. Vzpomeňte si na kázání Ježíše Krista o lenivém služebníkovi, kterému za jeho lenivost bylo odebráno i to poslední, co měl. Naopak člověku, který se snažil, našel své místo v životě, překonal mnoho překážek a stal se duchovně moudrým a silným, byly dány obrovské síly a možnosti.

FYZICKÉ TĚLO

Fyzické tělo slouží Člověku jako nástroj, s jehož pomocí má pracovat na fyzické úrovni. Ve fyzickém těle mohou ve vesmíru **žít jen** některé rozumné **bytosti**, neboť **ostatním** to není předurčeno. Není **náhodou**, že v *Evangeliu*

geliu je uvedeno mnoho myšlenek, v nichž se **hovori** o d'áblech přebývajících ve fyzickém těle člověka.

Fyzické tělo vyžaduje speciální péči a stravu a mělo by být podrobováno pravidelným preventivním prohlídkám. Speciální péče spočívá v dodržování každodenních hygienických zásad: čistá pokožka (zvláště intimních míst), příjemná vůně z úst, péče o vlasy, čistota rukou (nehtů). Člověk se musí denně umývat, sprchovat se nebo chodit alespoň jednou za týden do sauny.

Zvláštní pozornost je potřeba věnovat stravě. *VBibli* se říká: „**Hle**, dal jsem vám na celé zemi každou bylinu nesoucí semena i každý strom, na němž rostou plody se semeny. To budete mít za pokrm. Veškeré zemské zvěři i všemu nebeskému ptactvu a všemu, co se plazí po zemi, v čem je živá duše, dal jsem za pokrm veškerou zelenou bylinu. Jen **těla** s jejich duší a jejich krví nejezte. . .” Správná **výživa** je obvykle základem zdraví a dlouhověkosti člověka.

Fyzické tělo by mělo být přiměřeně zatěžováno, pokud **se týká** svalového napětí, otřesů a vibrací. Chůze (svalové napětí, otřesy a vibrace) pomáhá udržet **normální** činnost krevního oběhu, podporuje **stravitelnost** pokrmů v trávicím traktu a v dobrém stavu udržuje **meziobratlové** ploténky. Těžká práce, kterou **lidé** v minulosti vykonávali na čerstvém vzduchu, jim nahrazovala různá fyzická cvičení. **My je** však musíme dohánět ve fitness centrech, běháme v parcích, pobýváme na chatách. Jestliže člověk nebude používat své fyzické tělo, po určitém čase toto tělo odumře; to je fyziologický zákon (tělo se posiluje a zdokonaluje, **je-li** používáno, azaniká, **chybí-li** určité zatížení). **Z** výše uvedeného vyplývá, že fyzické tělo by se **mělo** namáhat třikrát až čtyřikrát týdně, nejlépe jak se říká „do potu krve“. Fyzická cvičení **by** měla trvat třicet až čtyřicet *pět* minut, popřípadě jednu až dvě hodiny.

Pravidelná preventivní opatření, jako jsou například postní dny a postní období, mají své kořeny v různých náboženstvích. Půst je vyloučení živočišných tuků a bílkovin z jídelníčku. Organismus se v průběhu této doby vyživuje ze svých zásob, zbavuje se zbytků potravy a vylučuje hleny. Tento proces se odrazí na celkové činnosti organismu, člověk si tím zlepšil zdravotní stav i postavu. Obyvatelstvo v zemích, v nichž se zapomnělo na tuto tradici (například USA), konzumuje nadměrné množství potravy a následně trpí nejrůznějšími nemocemi.

Jestliže budete do svého režimu pravidelně zařazovat různé očistné kúry, například hladovění, klystýr, očistné kúry jater a tak dále, budete zdraví, i když se vám bude zdát, že váš zdravotní stav není zrovna nejlepší.

O své fyzické tělo se každý člověk musí postarat sám, nikdo jiný to za něj neudělá. Jestliže nebudete pečovat o své fyzické tělo, budete často nachlazení, budou vás bolet například zuby, nebudete se dobře cítit, budete mít problémy s trávením, budou vám ubývat síly, brzy zestárnete a objeví se vážné choroby. Karma ukazuje v tomto případě názorně svoji práci. Jestliže necháte samovolně plynout život, vaše fyzické tělo nebude v pořádku.

VĚDOMÍ

Nejdůležitějším úkolem člověka je odpovědnost za využití vlastního vědomí a rozumu. Karma se tvoří a hromadí společně s Činností vědomí. Existuje kultura duševní činnosti a vědomí, ale lidstvo na ni dávno zapomnělo.

Ježíš Kristus na ni často poukazoval ve svých kázáních. Člověk s nesprávnými myšlenkami ubližuje nejen sám sobě, ale také celému okolí. Proto by každý z nás měl být zodpovědný za svoje myšlenky, slova a činy. Duševní činnost, a hlavně práce rozumu vytváří

kolem sebe zvláštní energetické záření, které ovlivňuje prostor, přitahuje k sobě odpovídající události a lidi. V životě každého konkrétního člověka se karma začíná projevovat právě takovým způsobem a zároveň se tak utváří i jeho osud.

Sami vidíte, jak důležité je pozitivní myšlení; proto se vyhněte všem zbytečným slovům a raději realizujte všechno, co řeknete. Pochopte jednoduchou pravdu: člověk může být silný a samostatný jen jako celek; je silný svým vědomím, které se soustředí kolem svého duchovního Já. Čím více se každodenních činů, smyslového uspokojení, lživého snažení a fantastických představ dostane do vědomí člověka, tím více zatěžuje svůj rozum a je slabý a nesamostatný.

Jestliže člověk nesprávně využívá své vědomí, je iniciátorem vzniku nemocí v současnosti a vzniku karmických problémů v budoucnosti

ZEMĚ

Člověk je zodpovědný za rozumné využívání Země. Na Zemi nežije sám, ale společně s ním zde přebývají celé generace lidí. Každý člověk se na Zemi vrací ještě několikrát. Lidé by měli být jakýmiś katalyzátory, neboť jsou spojeni se Zemí. To je nepochybně k jejich prospěchu, neboť duchovně rostou a hmotě vdechují život. Země se přitom nevyčerpává ani neničí.

Život na planetě Zemi byl měl být vědomý, opatrný a posvátný. Země dává člověku k jeho životu ve fyzickém těle úplně všechno! Vztah k **Zemi**, který je naplněn láskou a bázni, rodí stejnou **lásku**. Matka **Země podporuje** člověka a pomáhá mu. **Dává** sílu nejen samotnému Člověku, ale i celému **národu**.

Člověk, který skutečně žije svůj život chápe rozdíl mezi šťastným životem a Životem plným bohatství. Má-li člověk hojnost materiálních věcí, nebude nikdy

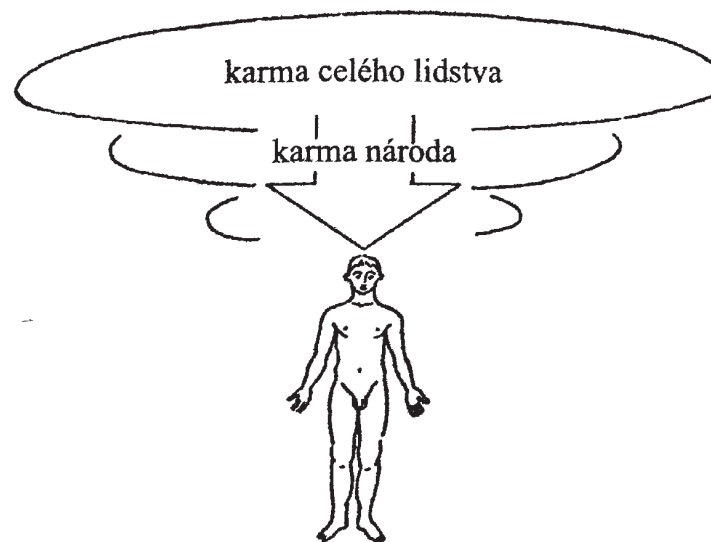
šťastný. Je samozřejmě nutné, aby si člověk ke svému štěstí zajistil určitou úroveň. Štěstí je zvláštní stav vědomí. Každý ví, že štěstí chudého člověka s největší pravděpodobností závisí na tom, jak plná je jeho peněženka. Bohatý člověk bude hledat své štěstí v úplně jiných oblastech.

V současnosti dochází ke konzumnímu, až příliš dravému využívání Země a jejího bohatství, což vede k všeobecné ekologické katastrofě s nedozírnými následky pro člověka. To je názorným a přesvědčivým důkazem vzniku karmy a sklízení jejích plodů.

Člověk touží po různých věcech, ale „dusí“ ho celospolečenská karma, karma národa, generace, rodiny (obrázek č. 6). Jestliže chce jedinec snížit negativní tlak, žít opravdu důstojný lidský život, je potřeba, aby začal nejdříve měnit sám sebe. Dále je nezbytné, aby u svých dětí posiloval pozitivní stránky a aby je předával také svým vnukům. Tři generace jsou dostačující k uskutečnění základních změn v životě člověka, **chce-li, aby** se jeho život ubíral lepším směrem.

Mojžíš se pokoušel o podobnou změnu, ale jedna generace nestačila, a proto se ani karma národa nemohla dostatečně změnit; všechno se vrátilo jako kruhy ke kameni hozenému do vody. Existuje mnoho příkladů, jež nám ukazují, že některé generace si pro sebe vytvořily pozitivní karmu, která přechází dále z generace na generaci.

Nyní se musíme podívat na objem karmy a v čem karma spočívá. Karma každého konkrétního člověka se skládá z *dobrych* a *špatných* myšlenek (nálad, záměrů, *trnů* a tak dále), které se postupně přesouvají do *kroniky Akáši*.

Obr. 6 Vrstvy karmy

Co se týká úrovní, na nichž se nachází karma, můžeme hovořit o několika *vrstvách* karmy, které se ukládají vždy jedna na druhou. Největší vrstvou je karma celého lidstva. Tato karma je odpovědná za správný vývoj lidstva jako celku. Do této vrstvy můžeme zahrnout obchodní a finanční systém lidstva, **dále** systém kultury a politiky. Další vrstvu představuje karma země a národa. Následuje karma rodu, rodiny a konkrétního člověka.

Návrs tvení karmy si můžeme ukázat na následujícím příkladu. Člověk, který žije v současnosti, sklízí plody celého lidstva v podobě změny klimatických podmínek a zhoršení ekologické situace. Zároveň také sklízí plody karmy dané země a (nebo) národa, to znamená, že žije v určitých sociálních podmínkách, kde ho **ovlivňují** národní zvyky, které si osvojil. Tyto podmínky mohou prohlubovat, nebo zmírňovat následky karmy celého lidstva. Proto existují chudé země a náro-

dy, kde účinky následků karmy celého lidstva jsou podstatně výraznější. V ekonomicky bohatých zemích jsou **životní** podmínky pro lidstvo příznivější. Na člověka působí také vrstvy generační a rodinné karmy. Zvyky a tradice ovlivňují vědomí člověka a určují jeho celkový způsob života. Karma rodu a rodiny se dotýká nejbližšího okolí člověka. Okolí by tedy mělo člověku pomoci zjistit určité zvláštnosti jeho karmy, analyzovat je a následně zpracovat, okolí ho má tedy „naučit **karmickou** lekci“, pomoci mu duchovně dozrát a podpořit ho v dalším vývoji.

Jestliže by každý člověk žil smysluplným a **od-**ševnělým životem, pak by vznikly zcela jiné vrstvy karmy celého lidstva, národa, rodu, rodiny i karmy individuální. Karmické následky každé vrstvy by byly zcela jiné, byly by pro každého člověka mnohem příznivější než ty, které má člověk v současnosti. Pro nikoho však není nikdy pozdě nastoupit cestu duchovního rozvoje a zpracovat nové karmické vrstvy.

Jestliže se budeme zabývat karmou v užším slova smyslu, dotkneme se karmy samotného člověka. Když jsem podrobněji studoval problematiku individuální karmy, zaujaly mne následující otázky: co hýbá člověkem a předurčuje vytvoření karmy; jak vzniká karma v organizmu člověka; jaké typy individuální karmy existují; jak se může karma předávat po rodové linii; jak karma projevuje své účinky?

Co hýbá člověkem

Slovo *karma* znamená *skutek*. Proto je velmi důležité vědět, co člověka nutí k tomu, aby určitý skutek realizoval. V této souvislosti se seznámíme s psychologii

a informačními a energetickými strukturami mimovědomé formy života.

Život ve vesmíru se realizuje skrze člověka a podporuje ho v šesti životních projevech (pohnutkách, záměrech), které velmi dobře známe.

1. Péče o vlastní život a zdraví: vytvoření příznivých podmínek, materiální zajištění, citové uspokojení, péče o zdraví a dlouhý život.
2. Péče o pokračování rodu: vzájemné pohlavní vztahy, péče o potomky, péče o rodiče, přátelství.
3. Vůdčí postavení, životní vítězství a úspěchy.
4. Svoboda a nezávislost.
5. Spravedlnost (zavedení spravedlivého společenského řádu, spravedlivě žít).
6. Tvorba a originální sebevyjádření.

Uvedených šest projevů je vytvářeno v mimovědomé formě života člověka příslušnými strukturami, které se projevují různým způsobem. Různé způsoby jejich projevu jsou podmíněny jejich intenzitou a tím, co konkrétně vyjadřují. Tento rozdíl je pak základem charakteru. Jeden člověk touží po materiálním bohatství, druhý člověk pečuje o svoje zdraví, třetí si libuje ve smyslovém uspokojení a miluje komfort, čtvrtý chce prožít dlouhý život a tak bychom mohli pokračovat dále. Úmyslně jsem naznačil různé projevy pouze jedné pohnutky. Charakteristickou vlastností člověka je, že se přiklání k několika **pohnutkám**, obvykle k těm, jejichž účinky jsou nejsilnější. Pomůckou i příkladem je pět typů charakteru Člověka.

První charakter, Z první pohnutky je pro něho **charakteristické** materiální zajištění a zdraví; ze druhé péče o rodinu, děti, partnera, rodiče. třetí a čtvrtá pohnutka **má** zvláštní význam, z p pohnutky je pro něj důle-

žitý spravedlivý život ve spravedlivé společnosti; šestá pohnutka jej nezajímá.

Druhý charakter. Z první pohnutky je pro něj důležité vytvoření komfortních podmínek a citové uspokojení, k němuž patří i dobré jídlo, poslech kvalitní hudby, dobré oblečení a neustálá snaha být středem pozornosti; ze druhé pohnutky je důležité všechno nové v sexuálních vztazích; ze třetí pohnutky je pro něj charakteristická tendence ovlivňovat a podřizovat si své okolí; ze čtvrté pohnutky je důležité to, aby život člověka nebyl zatížen ničím a nikým; pátou pohnutkou se nezabývá; šestá pohnutka se realizuje prostřednictvím módních výstřelků, ozdob, zálibou v používání žargonu.

Třetí charakter. Z první pohnutky je důležité dostatečné materiální zabezpečení; druhá pohnutka jej nezajímá; pro třetí pohnutku je charakteristické dosažení znalostí v určité oblasti; čtvrtá a pátá pohnutka jej nezajímají; šestá pohnutka je otázkou kvalitně stráveného volného času,

Čtvrtý charakter. Jedinou pohnutkou u tohoto charakteru je smyslové uspokojení.

Pátý charakter. Charakteristickým znakem první pohnutky je velká touha po materiálním vlastnictví; u druhé pohnutky je důležitá **péče** o potomky; ze třetí pohnutky je dominantní dosažení vysokého sociálního postavení; ze čtvrté pohnutky stojí na prvním místě finanční nezávislost; prioritou páté pohnutky je stabilita a jednoduchost zákonů; šestá pohnutka je spojena s **vlastněním** drahých věcí.

Podle významu jednotlivých pohnutek, tedy podle projevu charakterových rysů, můžeme rozpoznat také typ člověka. V prvním případě jde o člověka se smyslem pro rodinný život. Rodina je pro tohoto člověka na prvním místě. Druhý příklad je typickým obrazem egoisty a nedbalého člověka, jehož první hodnotou je „báječný život“. Třetí příklad označuje tvůrčí osobnost. Takovýto člověk obětuje všechno ve prospěch tvorby. Ve čtvrtém případě jde o mravně zpustlého člověka, jenž žije jako dvounohé zvíře, které umí mluvit. Pátý příklad je ukázkou člověka usilujícího pouze o materiální bohatství. Jeho nejdůležitější hodnotou je nahromadit co nejvíce a plody svého materiálního úspěchu pak předat svým potomkům.

Tím jsme se seznámili se šesti hlavními informačními a energetickými strukturami mimovědomé formy života. Je velmi důležité, aby se všechny struktury nacházely v harmonickém spojení a aby byly vzájemně vyrovnány. Pokud se tak skutečně stane, potom je člověk vyrovnaný, klidný, **snášenlivý**, milující a dokáže projevit soucit. Pokud tomu tak však není, potom v mimovědomé formě života vždy jedna struktura převažuje. Tato forma lidského života je zkreslená a člověk se nemůže spojit s prostorem, který mu dává energii. Uvedená forma života je cizorodým útvarem a prostor ji vyzývá k tomu, aby se vrátila na své místo; podobný proces probíhá v organizmu, jenž ovlivňuje a usměrňuje každou samostatnou buňku. Napravování bude probíhat do té doby, dokud se **mimo** vědomá forma života nedostane do příslušné normy nebo se ne/ničí. (Připomeňme si myšlenku z *Bible*: „...a hříchu jejich před tváří svou **neshlazuj.**“) **Napravování** pokračuje v průběhu další Životů. Nakonec se **dostaví** okamžik, kdy napravená duše (**mimovědoma** forma života) může „projít **uchem** jehly“, to znamená, že může vstoupit do **králov-**

ství nebeského (stát se obyvatelem a uvědomělým pracovníkem vesmíru).

Energetické struktury a karmické informace

Karmické informace vytvářejí běžné vědomí Člověka pomocí myšlenek, emocí a nálad. Myšlenky, emoce a nálady nejsou ničím jiným než určitými balíčky programů. Tyto programy propojují příslušné struktury mimo vědomé formy života, ale člověk si je zpravidla neuvědomuje. Tím se však podvědomí patologickým způsobem mění. Vytvořené programy se mohou přenášet na děti a příbuzné a postupně se usazovat v podvědomí jako určitá zátěž. Programy ovlivňují lidi v okolí, pokud je s nimi člověk, který příslušné programy vytvořil, v nějakém kontaktu. Dále se vytvářejí určitá napojení, myšlenkové obrazy, může dojít i k ozáření prostoru a předmětů. Podívejme se nyní podobněji na tento proces.

Ve vědomí člověka vznikne nejdříve myšlenka. Aby se tato myšlenka změnila v určitý program, potřebuje energii, kterou si může odebrat ze samotného člověka. Životní energie člověka se pomocí myšlenky shlukuje do energetických struktur programu. Program, který se již jednou vytvořil, bude existovat ve strukturách **mimovědomé** formy života člověka, bude je zkruslovat, odebírat životní energii pro vlastní potřebu a přitom bude oslabovat celý organizmus. O existenci patologického programu svědčí nálada Člověka (stísněná, zlá, chmurná, podrážděná, neklidná, urážlivá, „nic mi **nevychází**“ a tak bychom mohli pokračovat dále).

Připomeňme si Kristovo kázání, které by se mohlo zdát poněkud nepochopitelné; „Já vám však pravím: Milujte své nepřátele a modlete se za ty, kdo vás **proná-**

sledují.“ Tato slova vyzývají k zamezení vzniku patologického programu a jeho napojení na energetické struktury a dále varují před tím, že tento program může škodit člověku samotnému i jeho blízkým.

První struktura:

PÉČE OVLASTNÍ ŽIVOT A ZDRAVÍ

Nadměrný projev této struktury způsobuje v duševním vývoji Člověka následující nedostatky: egoismus, izolaci, podezíravost, urážlivost, strach. Přílišná péče o vlastní život a zdraví potlačuje pocit lásky, přátelství a upřímnosti u člověka samotného i u ostatních lidí. Člověk se připoutává k materiálnímu pohodlí a touží po smyslovém uspokojení. Je závislý na jídle a penězích, pevně se drží zvyků a nemůže se odpoutat od různých věcí. Nedokáže pochopit podstatu léčby; touží po dlouhém životě, bojí se smrti a velmi často přemýšlí o sebevraždě. Rád pomlouvá a nevdám mu, jestliže někomu uškodí.

Silný egoismus je přirozeným stavem lidí, kteří si dělají velké starosti o vlastní blahobyt a zdraví. **Nejvíce** si cení sebe sama a luxusu, který je obklopuje.

Charakteristickým znakem těchto lidí je izolovanost. Ostatní jsou pro ně jen prostředkem k vytvoření komfortních podmínek jejich života. Jinak se o druhé lidi příliš nezajímají. Okolí tento typ lidí **většinou** nepřijímá, a pokud ano, pak jen za bohatou odměnu. Jejich typickou vlastností je podezíravost. Dobře vědí, že mohou ostatní lidi **snadno** oklamat a přimět je pro **ně** výhodně pracovat. Jsou v neustálém napětí a očekávání. Snadno se urazí, jestliže druzí nechápou jejich starosti o sebe sama a nesdílejí jejich názory na luxus a zdraví.

Lidé, kteří po celý Život žili v luxusních podmínkách a přehnaně pečovali o svoje zdraví, se bojí, že mohou v jednom okamžiku *přijít o všechno*. Jsou proto

vel opatrní a všemožně se snaží o to, aby byli pojištěti proti nejrůznějším životním událostem.

Lidé první struktury kvůli materiálnímu bohatství, luxusu a blahobytu potlačují přirozený cit pro lásku, přátelství, ztrácejí upřímnost a nemají svědomí. Často **si** své zlozvyky uvědomují, ale pro blahobyt a peníze jsou schopni všeho: opustí milovaného partnera, rodinu, dokážou „výhodně prodat“ svého přítele, nebojí se Žádných podvodů, lži a snadno vydělávají na cizím neštěstí.

Tito lidé jsou silně připoutáni k materiálním věcem a smyslovému uspokojení. Jestliže nejsou po této stránce zajištěni, dostávají se do stresových situací a celá záležitost se pro ně stává nepřekonatelnou tragédií. Peníze jsou pro ně vším, pokud by je ztratili, bylo by to pro ně jako ztráta života. Nedokážou se smířit s nepřijemnými událostmi a často se od nich distancují.

Hojnost materiálních statků u nich zapříčinila vznik různých zvyků, rozmarů a vrtochů. Nemohou bez nich žít a jsou velmi podráždění, jestliže jim v nich někdo brání.

Mezi lidmi první struktury je mnoho milovníků dobrého jídla, kterého jsou schopni sníst velké množství. Připomínají stroje na zpracování potravy. K trávení **ní** jídla potřebují velké množství energie, jež se spojuje se strukturami potravy a odčerpává se. Duchovní růst **hto** **požitkářů** je na velmi nízké úrovni. Všichni víme, **že** k vytvoření duchovního potenciálu potřebujeme jen malé množství přírodní potravy. Pamatujte **si**, že životní energii je **možno shromažďovat** pro duchovní růst, **nebo** rozptylovat při uspokojování smyslových potřeb.

Čím více **materiálních** statků **člověk** má (dům, chatu, **bazén**, auta, jachtu, přístroje, nábytek, různé příslušenství a další věci), tím více Času musí věnovat jejich údržbě. Nakonec se člověk stává rukojmím a otrokem

svého blahobytu a luxusu. Vůbec nepřemýšlí o království nebeském, protože všechny jeho myšlenky se soustředí na vydělávání peněz.

Existují lidé, kteří jsou připoutáni k plodům své práce, k věcem, které pro ně mají velkou hodnotu, a se zničením nebo ztrátou takové věci se nedokážou smířit. Jejich reakce jsou neadekvátní a časem mohou vést k negativním a těžkým následkům, s nimiž se často setkáváme v každodenním životě. Lidé přijímají nemoc, která je postihla, jako jakési nedorozumění a neštěstí. Nechápu, že nemoc má určité poslání a má splnit určité úkoly. *Prvním úkolem* nemoci je jemně člověka upozornit, že nežije správně a že se odklonil od své přirozenosti. *Druhým úkolem* nemoci je zastavit činnost, která narušuje správný vývoj člověka. Člověk, jenž propadl materiálnímu bohatství a blahobytu, zapomněl na svoji vlastní cestu a svůj vlastní rozvoj. Zaslepila ho honba za jakýmsi vnějším úspěchem. Najednou ale přijde nemoc, která mu říká, aby se zastavil, ohlédl se a zamyslel se, zda je potřeba žít takovým způsobem. *Třetím úkolem* nemoci je odstranit mechanismy, které spojily negativní informace a činnost do jednoho celku. Epidemie moru a cholery ve středověku nebyly ničím jiným **než** sdělením přírody, že lidé nežijí správně. Války ve dvacátém století jsou krutější lekcí, která zasáhla osudy celých národů. Jestliže nepřehodnotíme svůj vztah k planetě Zemi, můžeme ve dvacátém prvním století očekávat celou řadu dalších katastrof, které nám přinesou jen **trápení**.

Výsledek léčby každého Člověka závisí na tom, zda správně pochopí příčinu své **nemoci**, zda pochopí **stupeň** zatížení karmou, zda si uvědomí své chyby a zda se **o** **bu** snažit odstranit.

Člověk, u něhož se výrazně projevuje uvedená struktura **mimovědomé formy** života, se křečovitě drží života. Bojí **se** smrti a proces přirozeného umírání je pro

něho **silně** stresovou záležitostí, zanechávající negativní stopy ve strukturách života, jež se zatím neotevřely. Zato v následujícím životě se tato stresová záležitost projeví jako parazitní útvar a na úrovni podvědomí bude narušovat průběh normálního života a zdraví člověka. Různá trápení, podvědomý strach, nečekané a nekontrolovatelné chování jsou následky nesprávného umírání.

Převaha materiálního života a rozdělení lidí na bohaté a chudé je příčinou vzniku myšlenek nespokojenosti, které se vlévají do znečištěného proudu pomluv a nesprávného jednání. Urážky, ponižování, odmítnutá nebo potlačená láska, otrocká práce a mnoho dalšího provázejí **specifické** myšlenky, nálady, pomluvy a různé činy. To všechno splétá kolem lidí několikavrstevné karmické sítě, které lidé buď zpřetrhají, nebo jim hrozí záhuba.

Druhá struktura:

PÉČE O ZACHOVÁNÍ RODU

V otázce péče o zachování rodu můžeme hovořit o dvou oblastech: sexuální a rodinné. **Převažuje-li** sexuální stránka, může dojít v duševním vývoji člověka k následujícím nedostatkům: cizoložství, negace vlastní lásky a její potlačení u jiných lidí, zvrácenost, ukřivdění. Převaha rodinné oblasti je spojena s jinými nedostatky, jakými například jsou přílišná závislost na členech rodiny, **neklid**, strach, pocit viny, vytváření takzvaných *mrtvých vztahů*, pomluvy a chuť někomu škodit.

Cizoložství je škodlivé tím, že vytváří zvláštní smyslovou strukturu a **mimovědomá forma** života je jen jejím obslužným nástrojem. Myšlenky člověka a jeho životní energie směřují pouze k jednomu cíli, kterým je rozkol a slast. Člověk v tomto případě neusiluje o spojení s Bohem jako zdrojem života, ale naopak si z něho **chce** v/ít to nejvíce **životní** energie a použít ji k uspokojení svých požitků.

Pohlavní styk a jeho vrcholné **vzrušení, orgasmus**, není ničím jiným než intenzivním vyzařováním energie a výměnou informací. Je to jeden z rychlých a společlivých způsobů, jak si navzájem předat karmické informace. Společně s těmito informacemi se předávají také problémy, dluhy a různé nemoci. Pohlavní nemoci mužů i žen jsou jen nepatrným následkem karmických problémů. Za vlastní i cizí (v linii rodu) hříchy cizoložství lidé platí většinou svým zdravím a nevydařeným osudem.

Intimní styk zapříčiňuje vznik velkého počtu karmických vztahů tím, že dochází k potlačení vlastních i cizích milostných tužeb. Milostné hrátky jsou pro většinu lidí jen zábavou. Hrají si na lásku, využívají sílu člověka, s nímž se milují, využijí i **jeho** povolnosti a potom ho odvrhnou. Karmické spojení, které se vytvoří tímto způsobem, však nezmizí a člověk jej následně pocítí v nějakém neočekávaném okamžiku. Chyby, které člověk zasel ve svém mládí, vzklíčí až ve stáří a mohou se projevit i na jeho dětech a vnucích.

Různé typy perverzí vznikly v důsledku prožitků pohlavní rozkoše. Lidé se snaží zakrýt nedostatek pravé lásky a něžných citů, které dva lidé při intimním styku silně obohatí, a proto svoji lásku jen předstírají. Toto předstírání však vede k ještě hlubšímu a těžšímu karmickému spojení. Ponižení, které prožívá jeden člověk, a rozkoš, kterou zakouší druhý jedinec, mezi nimi vytváří velmi silné negativní spojení. Ponižený člověk produkuje negativní myšlenky a náladu, jedinec, který si vychutnává rozkoš, ozařuje tyto myšlenky a náladu účinnou energií rozkoše. Tímto způsobem vzniká takzvaná *karmická přikrývka*, kterou oba jedinci budou muset v budoucnosti zpracovat.

Celkově lze říci, že pohlavní zvrácenost a **bezmezná** pohlavní vůle vedou k degradaci duše. Jedinou pře-

kázkou jsou nemoci. Pohlavní zvrácenost je velmi rozšířená a neustále se objevuje na celém světě.

Mnoho vulgárních slov, jimiž se pojmenovávají pohlavní orgány a pohlavní styk, je jen pomluvami, které zkreslují intimní vztahy člověka. Tato slova se lepí na neslušného člověka a táhnou ho ke dnu, odkud nikdy nemůže zahlédnout světlo pravé lásky a vyšších citů. Jemné vnímání, jež povznáší duši, je zastřeno pouze hrubým tlacháním. Lidé se dostali do situace, kdy se bojí vyjádřit své city, potlačují je v sobě a trpí tím, že je nevyslovili. Negativní myšlenky, kritika a hanění intimních otázek znehodnocují zvrácenými a nepotřebnými myšlenkovými obrazy *kroniku Akášu*. Myšlenkové obrazy, vyžadující realizaci, zaplňují příliš horké hlavy lidí a nutí je k pohlavním perverzitám. Mnoho jedinců však za ně bohužel zaplatí svým zdravím a osudem.

Pokud se budeme zabývat rodinnými vztahy, nesmíme zapomenout ani na to, že prostřednictvím rodiny se rovněž ztělesňují takovéto duše. Úkolem rodičů je, aby pomohli těmto duším v procesu jejich vývoje. Rodiče zpracovávají v průběhu výchovy svých dětí **společnou karmu**, to znamená, že rodiče dodatečně procházejí důležitými etapami svého duševního vývoje. Některé etapy vyžadují více starostlivosti, trpělivosti, oddanosti, lásky, smíření a vzájemného pochopení. Tyto podmínky se nejlépe vytvářejí a zpracovávají v rodině. Jakmile rodiče a **děti** zpracují **společnou karmu**, každý z nich pokračuje v řešení pouze svých problémů. Pokud **mezi členy rodiny** vzniknou hluboké citové vazby, přestanou řešit svoje **úkoly**, zastaví se na **cestě** svého **duševního** vývoje a začnou degradovat.

Silná závislost na členech rodiny vytváří špatné **karmické** vztahy, jejichž účinky se projevují stálým neklidem, silným podrážděním, obavami, strachem a **pocitem viny**. Tyto příznaky ohrožují zdraví člověka

a velmi často vedou ke vzniku psychosomatických onemocnění. Člověk kráčí ve svém vývoji špatným směrem a jeho osud se hroučí. Příliš starostliví rodiče „s sebou táhnou“ část karmy svých dětí, přitom však svoji karmu nenaplňují a karmické problémy dětí přesunují do budoucnosti. Tito rodiče prožívají často zklamání, jež je určitou Boží lekcí.

Hluboké rodinné citové vazby a závislost vytvářejí škodlivé smrtelné vztahy. Jestliže například jeden člen rodiny zemřel a druhý člen, jenž byl na něm závislý, se s jeho ztrátou nechce smířit, vytváří se nebezpečné spojení, které zhoršuje zdravotní stav a další osud žijícího člověka. Taktéž zemřelá duše nemůže před dalším ztělesněním projít nezbytnými změnami.

Nyní se podíváme na různé pomluvy v rodině, které rovněž zapříčiňují vznik složitých **karmických** uzlů. Pomluvy jsou založeny na vztazích pochopem a lásky a nepochopení a nenávisti. **Charakteristickými** páry v těchto vztazích jsou: **partner–partnerka**; **matka–dcera**, **matka–syn**; **otec–syn**, **otec–dcera**; **sestra–bratr**, **sestra–sestra**, **bratr–bratr**. V rodinách, kde společně žije několik generací, tedy rodiče, jejich dospělé děti a vnuci, se karmické vztahy mnohem více **prolínají** a jsou složitější.

Zastavíme se blíže u pomluv v běžné rodině, kde žijí rodiče a děti. Pod pojmem *rodinné pomluvy* rozumíme negativní vztah (myšlenky, nálada a jednání) vůči jinému členu rodiny. Je důležité, abychom pochopili jednu věc: čím více jeden člověk pomlouvá jiného člověka, tím silnější je spojení s tímto člověkem na informační a energetické struktuře. Jeho negativní vztah bude ovlivňovat jak člověka, k němuž vysílá své myšlenky, tak **zpětně** i jeho **samotného**. Prostřednictvím rodinné karmy se dále **negativní** vztah rozšiřuje na všechny členy rodiny a **zanechává** na nich negativní následky. Tento jev **můžeme pozorovat** v rodinách, v nichž ro-

diče nemají mezi sebou pozitivní vztah a neváží si jeden druhého. Jejich zjevná nebo skrytá nenávisť zanechává své stopy hlavně na dětech. Takovéto děti jsou velmi často nemocné, jsou naplněné přemírou negativních myšlenek a jejich osud se často nevyvíjí příznivě. Neustálé urážky a výčitky znepříjemňují život všem členům rodiny. Skryté citové napětí se mění v nemoci, v emocionální protesty a negativní jednání s odpovídajícími následky špatného osudu. Místo toho, aby členové rodiny začali řešit karmické problémy, začali rozplétat uzlíky, které zapříčinily vznik rodinné karmy, a dostali se na nový stupeň duchovního vývoje, se stále více svazují vzájemným nepřátelstvím. Ponižování a potlačování svobodné vůle mladších členů rodiny negativně ovlivňuje jejich budoucí vývoj. Jestliže rodiče své dítě utvrzují v jeho méněcennosti, postupem času se tato tvrzení stávají realitou a vytvoří negativní strukturu v jeho dalším osudu. To se týká hlavně starších sourozenců, kteří by se neměli ani slovně, ani fyzicky povyšovat nad mladšími sourozenci a neměli by jim ani ubližovat. V příštím životě se mohou ocitnout v opačné situaci.

Rodinné vztahy vytvářejí celou řadu karmických nedorozumění a připravují půdu pro pomluvy (závist, urážky, nepřázeň, zlobu, mstu a tak dále). Všechny tyto události si lidé způsobují z neznalosti. Děti se narodily a vyrostly ve stejné rodině jako jejich rodiče. Život a osud jednoho člena rodiny může být nádherný, avšak jeho sourozenec může prožívat pravý opak. Tak se mezi **nimi** rodí urážky a **závist**. Podstata problémů spočívá v tom, že každý ze sourozenců má jiné duchovní **zkušenosti**, které jednoho zavedly na jednu stranu a druhého vedou jiným směrem. Pokud rodiče jedno dítě chválí a druhé litují, není daleko ke konfliktu provázenému urážkami a pomluvami. Ostatně první konflikty začaly v rodině, **mezi** dvěma bratry. **Připomenu** vám biblický

příběh o Kainovi a Abelovi, prvních dětech Adama a Evy. Ábel se stal pastýřem ovcí a Kain byl zemědělcem. Po jisté době přinesl Kain Bohu obětní dar z plodin země. Také Ábel přinesl oběť ze svých prvorozených ovcí a z jejich tuku. Ábelův dar se Bohu líbil více. To Kaina velmi rozhněvalo a pod tíhou urážky zabil svého bratra Ábela. Za spáchaný hřích ho Bůh potrestal špatným osudem - stal se věčným psancem a štvancem na Zemi.

Třetí struktura: **VŮDCOVSTVÍ, VÍTĚZSTVÍ A ÚSPĚCHY V ŽIVOTĚ**

Převaha třetí struktury zapříčiňuje v duševním vývoji člověka následující nedostatky: potlačení svobodné vůle u ostatních lidí, nereálné sny, negací a odmítání citů jiných lidí, pýchu, touhu po moci s projevy upírství, podráždění a zlobu, zavazování se slibem, pomluvy a snahu někomu škodit.

Podstata vůdcovství je jen jedna - být první, ale její měřítko a cíle jsou různé. Existují vůdci v rodině, kolektivu, národu nebo státu. Existují vůdci, kteří přinášejí užitek, ale jsou i vůdci, kteří zastávají jen své egoistické zájmy. Můžeme však říci, že každý vůdce je jakýmsi rukojmím svých zájmů. Bez ohledu na to, zda je zastáncem systému pořádku nebo jeho potlačení, musí tento systém udržovat, k čemuž potřebuje velké množství sil. Jakmile okolí pocítí slabost vůdce, okamžitě toho využije. Vůdcovství je velmi těžká, unavující práce, neboť vůdce musí každodenně dokazovat, že je nejlepší. Je jen velmi málo lidí, kteří se včas a dobrovolně vzdali postu vůdce.

Vůdce uvede do života vždy určitou myšlenku **o** spojení lidí. Vůdcovství bez myšlenky je totéž jako otroctví. Myšlenka pomáhá ovládat lidi. Základem myšlenky je většinou náboženství, jež si však dané **myšlen-**

ky vysvětluje po svém a většinou ve svůj prospěch. Nikdo se už nepozastavuje nad tím, že judaismus, katolicismus, protestantismus, pravoslaví a islám vznikly z biblických zdrojů, přičemž každé z těchto náboženství je přesvědčeno o tom, že jen ono jediné je nositelem pravdy a že všechna ostatní jsou jen blouděním.

Ujasněme si nyní jednu jednoduchou věc: život je různorodý, jedinečný jev a nemá smysl jej vměstňávat do nějaké myšlenky. Musíme si však uvědomit, že lidé se nebudou zabývat nějakou myšlenkou a sloužit jí; lidé chtějí především žít.

Zamysleme se nyní nad tím, jak může člověk sám sebe zavázat tím, že něco někomu slíbil. Každý slib je navázání konkrétního informačního a energetického spojení mezi osobou, která dává slib, a osobou, která slib přijímá. Předané informace se musí nejdříve realizovat a potom se rozplynou. Jestliže tento proces neproběhne, vzniká karmický závazek, který musí tento člověk zpracovat v budoucím životě, popřípadě přejde na jeho potomky. Zpracování karmického závazku může proběhnout různými způsoby. Uveďme si příklad. **Clenové** jedné rodiny poctivě pracovali celý svůj život, vytvořili si určitý kapitál, ale plody jejich práce využívají jiní lidé. Karma postupuje dále i s dlužníky. Uvědomte si to a s pokorou vše přijměte.

Jestliže si člověk dá sám sobě nějaký slib, ale potom na něj zapomene, vytváří takzvaný *skrytý verbální závazek*. Jedinec provede v dětství nějaký čin, jehož následky se přenesou na jiného člověka. Příklad: děti mezi sebou zápasily a jedno dítě si nečekaně podvrtno ruku. „Vítěz“ hluboce prožívá tuto událost a řekne: „Měl jsi raději vyhrát ty a nestalo by se to!“ Tato slova úplně stačí, aby se mezi dětmi vytvořilo **karmické** spojení, jehož následkem **bude dobrovolné** předání všech budoucích životních **vítězství** a úspěchů zraněnému

chlapci. „Vítězi“ se nebude v životě nic dařit, ale „poražený“ bude sklízet jeden úspěch za druhým. Zamyslete se nad tím, co mohou způsobit bezděčně vyřčená slova. Ježíš Kristus také upozorňoval na to, jak nebezpečné mohou být různé přísahy a sliby. Je naprosto zbytečné, abychom někomu dávali naše budoucí úspěchy a vítězství.

Čtvrtá **struktura:**

SVOBODAANEZÁVISLOST

Převaha čtvrté struktury zapříčiňuje v duševním vývoji člověka následující nedostatky: pýchu, nesnášenlivost, nepřátelství, urážky, zavazování se slibem, svévolné jednání a škodlivé zvyky, myšlenky na sebevraždu, ukřivděnost a snahu někomu škodit.

Svobodaanezávisláexistencejsouprírozenouvlastností každého **živého** systému, tedy jak zvířat, tak i člověka. Všechno však musí probíhat v rozumných hranicích. Pokud je člověk překročí, začne mít problémy s lidmi ve svém okolí, nejdříve však se svými nejbližšími. Nemůže se s nikým sžít a myslí si, že se ho všichni snaží v něčem omezovat. Samozřejmě, že začne protestovat. Tito lidé velmi brzy opouštějí svoji rodinu, ale vlastní rodinu si založit **nechtějí**. Neustále střídají zaměstnání, žijí v různých městech a zemích, kde se snaží najít lepší život. Špatné charakterové vlastnosti jim však nedovolí, aby se někde usadili. Jakmile mají pocit, že se již dost dlouho toulali po světě, že si již dost užili života, vracejí se jako marnotratní synové domů. Život jim ukázal i druhou stranu jejich pýchy - samotu, a jejich urážlivost vyléčil pochopením.

Snaha o dosažení svobody a nezávislosti se v rodině projevuje problémy mezi rodiči a dětmi a ve společnosti nepochopením mezi jednotlivými generacemi. Dochází k tomu proto, že sociální a ekonomické pod-

minky se dostávají do konfliktu s fyziologickým vývojem. Uplyne mnoho let, než člověk získá vzdělání, najde si práci a stane se finančně nezávislým. Z fyziologického hlediska již dávno dospěl a o slovo se hlásí i milostné city. Z filmových pláten se na něho valí obrazy báječného života. Má pocit, jako by stál mimo hlavní proud života, a začne se bouřit. Nevědomky protestuje proti životnímu režimu, který zavedli a dodržovali jeho rodiče. Usiluje o to, aby si mohl vzít jejich pohodlí a úspěchy, ale odmítá za ně zaplatit časem svého života. Ve světě vznikla různá mládežnická hnutí (dokonce i s pseudonáboženskými sklony), která nepřijímají současný život s jeho zákony, ale budují si svůj svět, mají své názory, svoji módu, svůj jazyk, své vztahy a mnoho dalšího.

Mladí lidé demonstrují prvky nezávislosti, samostatnosti a života dospělých různými škodlivými zvyky a domnívají se, že je jim všechno dovoleno. Mladí lidé na celém světě považují alkohol, kouření, drogy, bouřlivý pohlavní život za symboly svobody.

Je zcela pochopitelné, že sociální poměry stávajícího režimu vyvíjí velký tlak na slabou psychiku mladého člověka, a proto mladí lidé často přemýšlejí o sebevraždě, dokonce známe i případy, kdy k sebevraždám skutečně došlo. Někteří lidé tímto způsobem vyjadřují svoji zlobu vůči světu. V mimovědomé formě života se vytváří program sebezničení, který se předává po linii rodu. Je však velkou překážkou v dosažení úspěchu, štěstí a zdraví nejen pro určitého člověka, ale i pro jeho potomky.

Dospívající mládež projevuje svůj pocit křivdy a zlé myšlenky ve vztahu ke světu dospělých vulgárními nadávkami a agresí. Jestliže jim k životu schází místo, vybojují si jej fyzickou silou. Pouta černé karmy spoutávají svět stále pevněji, činí ho nestabilním, čímž se stává nebezpečným prakticky pro každého **člověka**

Člověk se může stát obětí klamu, násilí a teroru kdekoli na světě, v jakékoli zemi, na jakémkoli místě. Mladí lidé, skupiny lidí, a dokonce i celé národy se snaží výše uvedenými prostředky posílit svoji touhu po svobodě a nezávislosti.

Taková touha po svobodě a nezávislosti má sice obecný základ, projevuje se však různým způsobem. V prvním případě se jedná o nadměrné vyjádření charakterového rysu, jehož vlivem se člověk stává nesnášenlivým a náladovým. Ve druhém případě jde o přirozený protest lidí proti nenormálnímu, umělému životu, vytvořenému nepřirozenými prostředky a způsoby.

Pátá struktura:

SPRAVEDLNOST A SPRAVEDLIVÝ ŽIVOT

Převaha páté struktury zapříčiňuje v duševním vývoji člověka následující nedostatky: vytvoření iluzí a odtržení od reality, nadměrně vyvinutý smysl pro nespravedlnost a ponížení, komplex viny, zavazování se slibem, podezíravost a sebebičování, zklamání, zoufalství, ukřivdění a snahu někomu škodit.

Lidé se snažili již od pradávna žít ve spravedlivém světě, spravedlivě se chovat a jednat. Mojžíšova příkázání učila člověka, jak má spravedlivě žít. Kázání Ježíše Krista měla stejný obsah. Uvědomte si, že v říši zvířat je zákon spravedlnosti na prvním místě a zvířata se tomuto zákonu podřizují dobrovolně a zcela přirozeně.

Lidé pochopili, co je to spravedlnost, až tehdy, když se naučili procházet etapami vůdcovství a boje za svobodu. Jakmile lidstvo narazilo na překážky, pochopilo, že je potřeba žít spravedlivě. Každý člověk by měl být sám sobě vůdcem, měl by mít dostatek svobody, měl by být dostatečně materiálně zajištěn a měl by být spokojený se svou rodinou a prací. Je důležité, aby jeden člověk nepotlačoval tyto vlastnosti u druhého člověka.

možné napravit, ale vyžaduje to značné úsilí a překonání morálních překážek.

Šestá struktura:

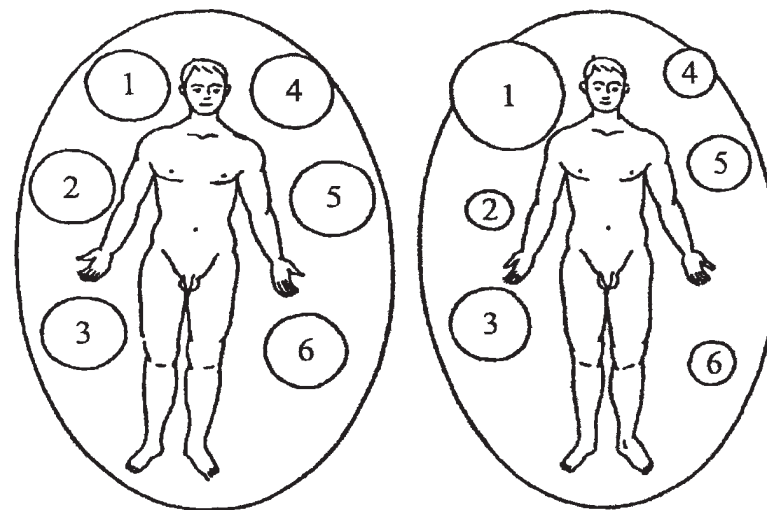
TVORBA A ORIGINÁLNÍ SEBEVYJÁDŘENÍ

Převaha šesté struktury zapřičiňuje v duševním vývoji člověka následující nedostatky: zvláštní projev egoizmu a pýchy, chvastounství, odmítání sebe sama, nespokojenost, beznaděj, zklamání, mezní stupeň nesašenlivosti, nepřátelství, ukřivdění a snahu někomu škodit.

Jestliže člověk této struktury propadl tvůrčí činnosti, přestává pro něho existovat úplně všechno: rodina, povinnosti, přestává o sebe pečovat, stravuje se tím, co má zrovna po ruce. Vnější svět je pro něho omezený do okamžiku, nepřesáhne-li rámec jeho myšlenek. Tím můžeme vysvětlit jeho nesašenlivost vůči ostatním lidem, kteří neumějí pochopit jeho myšlenky a tvůrčí hledání. Člověk s tvůrčími vlastnostmi se ke svému okolí chová nepřátelsky a pomalu se u něho začíná rozvíjet chorobná touha po slávě. Na tvůrčí bázi vzniká struktura, která pohlcuje všechny jeho síly. Proces poznání a technického tvoření táhne člověka stále hlouběji. Čím více poznal, tím více si přeje dále poznávat a všechno v životě uskutečňovat. Nekonečnost tohoto procesu a potíže s jeho realizací vyvolávají podráždění, nespokojenost a někdy i zklamání. Nakonec si možná řekne, podobné jako Isaac Newton, že čím **více** poznává, tím toho ví méně.

Historie nám ukázala několik zvláštních případů, kdy někteří lidé pracovali, vynalézali, tvořili a ostatní vyžívali jejich úspěchy, metody a vynálezy. V této souvislosti je nutné doplnit, že využívání práce jiných uškodilo ve většině případů zase jen lidem. Domnívám se také, že je úplně zbytečné hovořit o využití tvůrčích

myšlenek ve vojenství. Lidé se dostali od kulaků až k atomovým bombám, které mohou v několika sekundách smést lidstvo z povrchu Země. Závažným problémem je to, že lidstvo bez ohledu na vědeckotechnický pokrok svůj vývoj nezastavilo, ale naopak se stalo závislým a bezduchým útvarem.

Obr. 7 Šest pohnutek člověka

Na obrázku č. 7 je na levé straně zakresleno všech šest pohnutek u normálního a harmonického člověka. Na obrázku vpravo jsou některé pohnutky výraznější, protože odčerpávají energii jiných pohnutek. **Mimovědomá** forma života je zakreslená, což znamená, že silnější pohnutky ovlivňují ostatní, neboť spotřebují více životní energie.

Podívejme se nyní na otázku vlastního sebevyjádření. Člověk má jednu charakteristickou vlastnost - chce se odlišovat od ostatních lidí. Všechno by ale mělo být v mezích normy. Osobitý styl oblékání a zá-

jem o módní výstřelky, přemíra různých ozdob, tetování, piercing na různých částech těla - to všechno je následek zvráceného vývoje dané struktury života. Lidé se různými způsoby - veřejně slovy, skrytě ve svých myšlenkách - chlubí tím, že se odlišují od ostatních.

Takovéto chvastounství působí velmi nepříjemně na okolí a může zanechat karmické následky.

DALŠÍ ZPŮSOBY PŘEDÁNÍ KARMICKÉ INFORMACE

Jedním z dalších způsobů předání karmické informace je obyčejná *příprava stravy*, která je velmi důležitým informačním procesem. Myšlenky člověka ovlivňují hmotnou podstatu stravy až na kvantovou úroveň, kde se usazují jak pozitivní, tak i negativní informace. Jakmile se tato informace dostane do organismu člověka, posiluje se jeho životní silou a je schopná člověka podnítit (a skutečně podněcuje) k určitým vnějším krokům. Na tom je založen účinek kouzel, jež mají například připoutat jiného člověka, nebo účinek jiných metod. Měli byste si uvědomit, jak je důležité, kdo vám připravoval jídlo a jakou měl při tom náladu.

Sílu účinků pozitivních myšlenek na stravu využijte hlavně pro sebe. Jaká metoda je zde nejvhodnější? Když žvýkáte sousta potravy, představujte si, že tato sousta obsahují velké množství aktivních biologických látek, které jsou pro vás užitečné. **Bude-li** vaše představa výrazná a přesvědčivá, může se změnit dokonce chuť a vůně potravy. Jídlo, které konzumujete tímto způsobem, bude pro váš organismus mnohem prospěšnější.

Karmická **informace** je uložena v různých předmětech a věcech, jejichž prostřednictvím se může předávat dále. Nikdy nevíme, zda se určitá věc smíří, **nebo** nesmíří s novým majitelem. Pokud ano, člověk si věc přizpůsobí a všechno je v **pořádku**. V opačném **přípa-**

dě je možné, že člověk bude mít s určitou věcí potíže. Uvedu vám příklad: automobil rakouského následníka trůnu Františka Ferdinanda d'Este, který podlehl atentátu v Sarajevu, jenž se stal příčinou vypuknutí první světové války, měnil mnohokrát svého majitele. Všem osobám, které ho vlastnily, se nečekaně přihodila nějaká havárie, jež mnohdy končila smrtí. Z uvedeného příkladu je jasné, že do automobilu byla uložena velmi silná negativní karmická informace.

Oblečení, které náleželo jinému člověku, může předat novému majiteli nemoci a osud původního vlastníka. Podobné vlastnosti má například nábytek, místnosti, budovy, krajiny, a zvláště kulturní a umělecká díla. Zvířata a rostliny procházejí rovněž koloběhem karmy svých hospodářů a majitelů. Nikdy nemůžeme spatřit vnitřní svět člověka, zato můžeme pozorovat jeho vnější odraz a podle **něj** posuzovat nejen člověka, ale i jeho osud.

Seznámili jsme se s tím, jak se pomocí myšlenek, nálad a skutků, které se pohybují kolem šesti pohnutek, vytváří karma člověka. **Změníme-li** vlastní myšlenky, náladu a chování, můžeme cíleně pracovat s karmou, měnit osud, vztahy a zdraví **nejen** sebe sama, ale i našich blízkých.

INDIVIDUÁLNÍ KARMA

Individuální karma se skládá z karmy získané v minulých životech a z karmy vytvořené v současném životě.

Karma z minulých životů je uložena a dřímá v mimovědomé formě životě, kde čeká na svoji příhodnou karmickou situaci, která ji poté aktivizuje a uvede do činnosti. Karma současného života se vytváří pouze z jednoho zdroje, jímž je vědomí člověka, které závisí na jeho charakterových rysech. Člověk projevuje své charakterové rysy v určité karmické, životní, rodinné nebo jiné situaci, přičemž karmu v průběhu svého života tlumí, nebo si ji stále vytváří.

Patañdžali ve svém díle *Jógasútra* rozděluje individuální karmu v závislosti na zkušenostech získaných v průběhu života na karmu *černou*, *bílo-černou*, *bílou* a *ani bílou*, *ani černou*.

Nejhorší karmou ze všech čtyř uvedených typů je *černá karma*, která vzniká v procesu nemorálního a **zločineckého** života. Pomluvy, egoistické intriky, jejichž jediným cílem je narušení plodů cizí práce, ponižování poctivých lidí a urážení jsou nejtypičtějšími vnějšími rysy černé karmy. Vnitřní, duševní, černá karma zahrnuje takové stavy duše, jako je skepticizmus, který nevede k žádnému poznání, **nevěrectví**, velká zatvrzelost v **nevědomosti**, závist a tak dále.

Podobné myšlenkové úchytky se přenáší do prostoru a rychlostí blesku se vrací zpět ke svému zdroji, to znamená osobě, která je vyslala, a účinkují v ní takovým způsobem, jak to tento člověk přál jinému člověku. („Nesudte, abyste nebyli souzeni. Neboť jakým soudem

soudíte, takovým budete souzeni.“ Kdo jinému jámu kopá, sám do ní padá. Neplivej do studny, neboť z ní budeš pít sám.)

Bílá karma je výsledkem dobročinného jednání a chování, které pomáhá upevnit prostor. Jestliže se dobročinné myšlenky vrací ke svému zdroji, posilují jej a přináší mu štěstí a úspěch.

Bílo-černá karma se tvoří v důsledku nahromadění dobrých a zlých činů ve vztahu k ostatním lidem, živým tvorům, planetě Zemi, prostě ve vztahu k celému prostoru. Člověku je dán příslušný osud v závislosti na počtu těchto činů. Někdy se člověku daří, jindy méně. Čím více dobrých skutků člověk vykoná, tím lepší je jeho osud, a naopak čím je více špatných činů, tím ho provází věčná smůla a vězení.

Ani bílá, ani černá karma vyjadřuje činy potulných poustevníků a samotářů, kteří žijí ve svém posledním ztělesnění. Tento typ karmy se může vytvářet i v průběhu obyčejného života, a to tehdy, jestliže jste práci, která vám byla zadána nebo kterou jste si vybrali, vykonali svědomitě a nepřipoutali jste se k jejím výsledkům.

Snažte se pochopit jednu důležitou věc: jakmile se ve vědomí zachytí nějaká myšlenka a spustí se myšlenkový proces, který pobouří prostor (Boha), okamžitě následuje adekvátní odpověď z jeho strany, jež někdy bývá mnohem silnější. Jestliže nevznikne myšlenka, nespustí se ani myšlenkový proces, jehož následkem by bylo pobouření Boha, a tudíž nepřijde ani žádná odpověď.

Nyní se podíváme, jak se karma **projevuje**. Určitě se shodneme s myšlenkou uvedenou v *Jógasútre*, že proces karmické odpovědi probíhá různým způsobem. Odpověď může v *kronice Ákáše* „**dřímat**“ do té doby, dokud se nevytvoří příznivé podmínky k její realizaci. Tato karma se nazývá *dřímající*.

Člověk provedl ve vztahu k prostoru nějaký špatný čin, ale svými dalšími činy všechno napravil, a proto se mu za tento čin dostane mírnější karmické odpovědi. Tuto karmu označujeme jako *oslabenou*.

Nejčastějším typem karmické odpovědi je varianta, kdy člověk poté, co provedl nějaký čin, pocítí na sobě jeho zpětný účinek, například má smůlu, neúspěch nebo se mu zhoršilo zdraví a podobně. Takováto karma se nazývá *plně rozvinutá*.

Dále existuje varianta karmické odpovědi, kdy se proces zpětného účinku odsune na určitou dobu kvůli tomu, že vzniklé okolnosti podporují účinek mnohem silnějšího karmického dluhu, a to jak pozitivním, tak i negativním směrem. Jakmile účinek této karmické odpovědi skončí, na řadu se opět dostane účinek původního procesu, který se přerušil. Tato karma se nazývá *přerušená*.

Položme si nyní otázku. Lze karmu předávat po rodové linii? Starověké zdroje a učení agni-jóga potvrzují, že životní zkušenosti, které člověk nahromadil v průběhu jednoho života, se po jeho smrti nemohou ztratit. V posmrtné existenci (v okamžiku mezi smrtí a novým zrozením) tyto zkušenosti zpracovává duše, aby se duchovně vyvíjela. Vládce karmy připravuje v závislosti na kvalitě nahromaděných zkušeností určité pole, na němž bude duše vykonávat svoji činnost. Duše musí všechny zkušenosti odhalit, následně je pak zpracovat a realizovat. Proto je velmi důležité, abyste vždy přihlíželi k dalším faktorům, jako je například epocha, stát, lidé v okolí, rodina a celá řada jiných faktorů.

Současní badatelé nejenže souhlasí s tím, že z minulých životů nám byly předány karmické informace, ale zároveň ukazují na možnosti, jak vytvořit jiné cesty, jejichž prostřednictvím by se předávaly karmické informace. Narazili jsme na nový jev, který můžeme označit

jako *karmická psychologie*. Nesprávné využití myšlení vytváří velmi negativní informační a energetické programy, které se mohou přenášet na ostatní lidi, zvláště v jejich rodové linii. Tyto programy „se usazují“ ve strukturách mimo vědomé formy života, ovlivňují zdraví, vztahy a osud nejen určitého člověka, ale i dalších lidí.

Proto je nesmírně důležité, abychom se hlouběji podívali na problematiku předávání karmy a zároveň si uvědomili, že toto předávání zasahuje do různých oblastí lidského života. Abychom lépe pochopili mechanismus *nabalování karmy* a jejího předávání, zastavíme se u dvou hlavních příčin jejího vzniku a předáváme: je to *karmická psychologie* a *každodenní situace života*.

Karmická psychologie aneb Jak se vytváří karma v průběhu života

Nejdříve se podíváme na síly, které podněcují člověka k vytvoření karmy během jeho života. Život člověka se projevuje v podobě šesti **pohnutek**, o nichž jsme již hovořili na předcházejících stránkách knihy. Jestliže se některá z těchto pohnutek nevyvíjí tak, jak si člověk přeje, ve vědomí se spustí myšlenkový proces *nespokojenosti a podráždění*. Není to nic jiného než základní patologický program.

Nespokojenost a podráždění se často mění v urážlivost. Je to závažný a silný program, který se snaží o přirozený vývoj do dalších **programů, fungujících** jako následky. Urážlivost připoutává uraženého člověka k předmětu urážky.

URÁŽKA

Urážka je myšlenkovou a emocionální činností ve vědomí člověka, která vytváří určitý balík programů. Balík programů urážky se může předávat po rodové li-

nii. Program se v takovém případě usazuje v podvědomí a mění se v nevědomý program. Nadměrné množství nevědomých programů urážek a křivd vytváří charakterový rys - *urážlivost*.

Urážlivost narušuje normální struktury mimovědomé formy života urážlivého člověka i osoby, která ho urazila, a je jedním z nejrozšířenějších porušení zákonů informačního a energetického spojení s prostorem. Je to typický karmický uzel, způsobující nepříjemnosti v životě obou jedinců.

Síla urážky je závislá na energetické úrovni urážlivého člověka. Čím je tato úroveň silnější, tím více životní energie odvádějí myšlenky a emoce z mimovědomé formy života do programu urážek. Doporučuji vám proto, abyste si zlé myšlenky a urážky nepřipouštěli během emocionálního vzrušení, například při oslavě narozenin, nějakého jubilea, na svatbě a při jiných příležitostech. Ve stavu emocionálního vzrušení se vytvářejí nejsilnější programy urážek (to znamená, že jsou škodlivé zdraví, charakteru a osudu).

Mimovědomá forma života se začíná naplňovat programy urážky již v průběhu nitroděložního vývoje. Otevřené i nevyřčené urážky a vzájemná kritika rodičů se v podobě neuvědomělých urážek ukládají do podvědomí dítěte a postupně ovlivňují jeho charakter, chování, zdraví a jeho vztah k okolí.

Osobu, která urazila jiného člověka, můžeme částečně ospravedlnit tím, že vzájemné vztahy lidí závisí na informacích obsažených ve strukturách jejich mimovědomých životů. Tyto informace se skládají z jakéhosi kompletu programů, jež určují komunikaci člověka s okolní přírodou a lidmi. City lásky, nenávisti a urážky, které cítí ostatní lidé k určitému Člověku, se přesně shodují s informací uloženou v jeho mimovědomé formě života. Proto existují lidé, kteří závidí jiným li-

dem každou hloupost, existují takoví lidé, kterým neustále někdo křivdí, podvádí je a okrádá, mnozí jsou často zraněni. Jiní lidé prožívají neustálá neštěstí, dále jsou lidé na které útočí psi a tak bychom mohli pokračovat dále. Připomeňte si kázání Ježíše Krista o tom, že bez Boží vůle nevypadne ani jeden vlas člověka. Jestliže se člověku přihodily nějaké vážné věci, znamená to, že se tím sám provinil. Je potřeba, aby se s tím smířil, vzniklou situaci přijal a zpracoval ji. Člověk by si měl z této lekce vzít příslušná ponaučení a uvědomit si, že tímto způsobem nemůže dál žít.

Cítí-li člověk, že mu někdo ubližuje nebo se k němu chová nepříjemně, neměl by reagovat stejným způsobem. Určitý odpor je možné projevit pouze na fyzické úrovni, ale na úrovni vědomí (myšlenek a emocí) je potřeba se pokořit, ovládnout se a projevit lásku k lidem. Každá nepříjemnost a překážka je jen další lekcí k dosažení duchovní dokonalosti a růstu a možností ke zpracování karmických dluhů. Jestliže si to člověk uvědomí a začne se tak chovat, zpracovává si svoji karmu, zbavuje se bolestí, zlepšuje osud a zdraví nejen sebe sama, ale i svých dětí. Nezvládnutí určité situace a pýcha jen prohlubují tvrdost **karmické** lekce, vytvářejí program urážky, který se přenáší dále na potomky.

Podívejme se dále, jak „**nevinná**“ urážka ovlivňuje zdraví člověka. Jestliže je **mimovědomá** forma života dítěte přeplněná programy urážky, vzniká enuréza*). **Jsou-li** programy urážky silnější, objeví se diatéza**).

Dítě se ještě nedokáže zlobit, ale už trpí **diatézou!** To je výsledek urážek ze strany matky nebo otce. **Rodi-**

*) bezděčné **pomočování**, zejména noční - pozn. překl.

***) náchylnost k **určitým** druhům chorob - pozn. překl.

če, nekomplikujte svými urážkami život ani sobě, ani svým dětem!

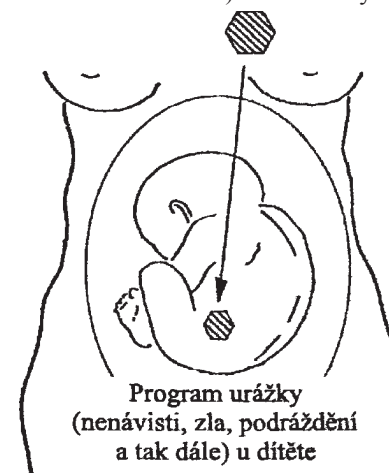
Balík podvědomých urážek se aktivuje v období dětství a dospívání různými, nejčastěji nepatrnými urážkami a křivdami. Dítě, které bylo z psychického hlediska zcela normální a zdravé, se najednou změnilo v **náladového**, uraženého (zlého) a nemocného jedince. V čem je problém? Odpověď je jednoduchá: v tom, že vědomé urážky aktivovaly podvědomé urážky.

Vědomé urážky vznikají v oblasti hrudníku, což může být příčinou vzniku zánětu průdušek. V dospělosti mohou urážky zapříčinit vznik tuberkulózy, nečekaného infarktu neboli inzultu, nádorového onemocnění plic, žaludku nebo jícnu. Protože lidé neznají škodlivý účinek urážek nebo jiných negativních emocí, mají zkreslené myšlení, vzdálili se morálce a etice, přestali dodržovat biblická přikázání, do pole každého člověka se uložily dřímající i aktivní balíky programů urážek, nespokojenosti, podrážděnosti a zlosti. V posledních letech tuto skutečnost potvrzuje mnoho srdečních, cévních a onkologických onemocnění.

Na obrázku č. 8 je zobrazen mechanismus, jak matka předává svému dítěti program urážek. Vědomě vytvořená urážka se v těle matky nachází v oblasti prsou. Pokud dojde k prudkému emocionálnímu vzrušení, program urážky přechází na dítě. Organizmus matky se s dítětem dělí o program urážky, který se u dítěte ukládá v oblasti pánve a narušuje normální proces vylučování moči. Dítě bude po svém narození trpět enurézou nebo **diatézou**.

Ukázali jsme si přibližné schéma, jak dochází ve vývoji dítěte k různým nedostatkům, **jako** jsou například srdeční potíže nebo vrozené vady. Viníkem jsou ve většině případů rodiče, kteří nedostatečně ovládají své city a nechovají se správně.

Program urážky
(nenávisti, zla, podráždění
a tak dále) v těle matky

Obr. 8 Předání programu **urážky** matkou **na** plod

Přátelství, láska a intimní vztahy vytvářejí pro vznik urážek velmi příznivé podmínky. Dospívající jedinec není ještě vyžralý, ale jeho vnímavost a emocionální stránka je tak silná, že například první láska, přátelství či první sexuální zkušenosti mohou zapříčinit vznik urážky, což zcela zákonitě zanechá stopy na jeho potomcích. Proto doporučuji, abyste urážky v žádném případě nepustili do struktury mimovědomé formy života. Odstraňte urážku fyzickou silou –bijte rukama do polštáře, plačte, křičte, třeba i něco rozbijte (co nepotřebujete).

Velmi nebezpečné jsou urážky umírajícího člověka adresované živému Člověku a urážky živého člověka určené zemřelému člověku. V takových případech vznikají zvrácené karmické vztahy, provázené ztrátou energie, vážnými nemocemi nebo nešťastným **osudem**. Chtěl bych poznamenat, že čím se člověk méně uráží, **tím je** zdravější.

JAK ODPUSTIT URÁŽKU

Jestliže vás někdo urazil, pak nejdříve požádejte o odpuštění za to, že jste někoho urazili vy. Tento krok přetne karmické programové vztahy z minulých životů jak u rodičů, tak u vás. Vaše minulé urážky a křivdy, vyslané nějakému člověku, vytvořily zpětnou reakci, to znamená, že vás někdo urazil stejným způsobem. Nyní musíte požádat o odpuštění za to, že jste jinému člověku nestihli odpustit a vytvořili jste určitý program, v němž jste na něho nazlobení. Potom požádejte o odpuštění za toho člověka, který vás urazil, za to, že se sám rozzlobil a urazil vás. Nakonec o odpouštění za hřích urážky požádejte Boha a poděkujte mu za to, že jste si tento hřích mohli uvědomit a odstranit ho.

Budete-li o odpuštění prosit nahlas a upřímně (očemž bude svědčit rozechvělý hlas, slzy v očích, chvění těla), dojde ke zpracování mechanismu pokání a proběhne podvědomá sebeočista. (Můžeme to přirovnat k restartování počítače, kdy dojde k odstranění všech poruch a systém se vrací do normálního režimu.)

Urážka podněcuje člověka k tomu, aby na nespravedlnost odpověděl stejným způsobem („oko za oko, zub za zub“). Z urážky se však vytváří mnohem silnější programy: *oklamání, nenávisť, touha pomstít se, ponižovat, pomlouvat, fyzicky ničit a drtit*. Všechny uvedené programy posilují spojení mezi člověkem a objektem, k němuž byly vyslány.

NENÁVIST

Nenávisť je vědomým a záměrným myšlenkovým a emocionálním procesem, jehož cílem je konkrétní objekt (člověka nebo někoho či něco jiné/ho) zničit nebo mu uškodit. Tento proces vytváří v mimovědomé formě života nejsilnější programy zničení, které se předávají

po celé rodové linii a působí na několik budoucích generací. Programy nenávisť, které jsou uloženy jako nevědomé programy v mimovědomé formě života dětí a vnuků, zvyšují hladinu podvědomé agrese. Tito lidé si vlastně ani neuvědomují, že na mimovědomé úrovni života útočí na lidi ve svém okolí. S takovým člověkem se lidé ve společnosti, v zaměstnání, a hlavně v rodině necítí dobře, jsou nervózní, rozrušení a neklidní. Není to nic jiného než následek nevědomého boje na mimovědomé úrovni, který nabyl reálné podoby.

Jestliže například manželka pocituje nenávisť ke svému manželovi, přeje mu v myšlenkách i slovech zlo, utvoří se v jejím mimovědomém životě program zničení. Uvědomte si, že u tohoto programu stejně jako při použití miny je úplně jedno, koho má zničit - nepřítel, proti němuž je mina vyrobená, nebo člověka, který na ni náhodou šlápnul. Program zničení začne z důvodu určité závislosti ničit nejen toho, proti komu je vytvořen, a to tím silněji, čím méně je tento člověk nebo objekt chráněn nebo se může chránit, ale začne narušovat také struktury mimovědomé formy života svého tvůrce. Jestliže má tvůrce děti, program se v nevědomělé formě usazuje v jejich podvědomí, přičemž pomalu, ale reálně narušuje celý rod.

Program nenávisť může pracovat prakticky bez povšimnutí. Ve své vnější formě se projevuje tak, že člověk nemá radost ze života. Nenávisť je příčinou závislosti člověka na alkoholu a drogách a často způsobuje rozpad rodiny. Program nenávisť a zničení, který je uložený ve vědomí člověka, ho nutí dělat určité nebezpečné skutky (například bitky, rvačky na nože). Tento člověk si neváží ani svého života, ani života ostatních lidí. Může uškodit mnoha lidem, zvláště těm, kteří jsou na něm závislí. Nakonec se však může stát, že jej po-

stihne nějaké onemocnění, spojené s poklesem energie **atrofií***) či stahováním šlach.

Jestliže se žena po celou dobu svého těhotenství **stále** jen zlobila na manžela a nenáviděla ho, vytvořila si program odloučení. Manželé se pak mohou usmířit a na všechno zapomenout, ale program zůstane a s největší pravděpodobností přejde na jejich děti. Děti se narodí, dospějí, založí si své rodiny a nic netuší o nějakém programu odloučení. Podívejme se nyní, jaká zde vzniká zvláštní zákonitost. V jejich životě nastane nějaká situace nebo se objeví člověk s určitými charakterovými rysy, které aktivují program odloučení rodičů, a rodina se rozpadne. Jestliže k podobné situaci nedojde nebo člověk nemá příslušné charakterové rysy, přechází dřímající program na další generace tak dlouho, až se najde někdo, kdo jej aktivuje a zpracuje. Je to určitá spravedlnost ve vztahu ke každému programu. Některé děti program přeskočí, ale jiné zasáhne.

Program odloučení, který vytvořil někdo z předků, působí prostřednictvím jejich potomků, narušuje jejich osud a vztahy s milovaným člověkem. Lidé se například snaží rozumně vysvětlit důvod svého rozvodu a odvolávají se na to, že mají odlišné charaktery, ale ve skutečnosti zde účinkuje podvědomý mechanismus odloučení nebo **nenávisti** k milovanému člověku! Takovýchto lidí je velké množství. Nemohou spolu žít, protože se stále hádají. Když se však odloučí, je jim smutno. Jde o patologický program, jenž je bude trápit po zbytek jejich života.

Podobné můžeme vysvětlit i vraždu, agresí a nemotivovanou **vzájemnou** nenávistí dětí v jedné rodině. Starší **děti** mohou do nekonečna bít své mladší sourozence, mučit zvířata a přitom **nemusejí** chápat, proč to

dělají. Nemotivovanou agresí přenášejí na vlastní děti - nesmyslně je bijí za každou maličkost a neuposlechnutí. Nevědomé zlo se v člověku stává tak silným, že se svému chování sám podivuje, a dokonce se začne sám sebe bít! Neuvědomělá nenávist vede k chuligánským rvačkám, náboženským pogromům, k vzájemnému vraždění kvůli sebemenším odlišnostem.

Podrážděnost, nenávist a zlost vůči ostatním lidem je pokusem o energetický útok nejen konkrétního člověka, ale i celého lidstva a jeho prostřednictvím i celého vesmíru. Dokonce i nespokojenost s počasím negativně ovlivňuje mimovědomé struktury prostoru a skrze tyto struktury se přenáší na ostatní lidi. Prostor podniká určitá opatření, aby si lidstvo uvědomilo zlo, které si vlastně samo vytváří. Lidstvo prochází lekcí vzájemné nenávisti prostřednictvím válek, mezinárodních konfliktů nebo teroristických útoků. Kdo tuto lekci vydrží, změní se v úplně jiného člověka. V současné době se nacházíme v polovině tohoto procesu.

„Milujte své nepřátele a modlete se za ty, kdo vás pronásledují...“ to je nejsilnější obrana proti vzájemné nenávisti.

Programy podráždění a nenávisti na mimovědomé úrovni jsou úzce spojeny se *životním principem žluči*, který ovlivňuje trávení, zrak a imunitu. Bylo prokázáno, že silný program nenávisti **zapřičiňuje** vznik cukrovky, zhoršuje zrak, vředy žaludku a **dvanáctníku**, tyto orgány často postihují i onkologická onemocnění.

Programy nenávisti mohou být tak silné, že svou negativní energii mohou **ozářit** prostor a v místnostech vytvořit specifické patologické zóny. Jestliže se například ve strukturách mimovědomé formy života člověka usadil program nenávisti (konkrétně proti mužům nebo **ženám**), který vytvořili ještě jeho předkové, je prostor kolem takového člověka dokonce až nebezpečný.

*) zmenšení normálně vyvinutého orgánu nebo jeho části - pozn. překl.

Lidé to podvědomě cítí a chovají se vůči němu rozrušeně a nepřátelsky. Nejvíce však trpí sám nositel programu nenávisti: neustále zažívá skandální situace s projevy agrese a neumí si uspořádat rodinný život.

Nejsilnější programy nenávisti vznikají po rodové linii - matka například nechtěně otěhotněla a svému dítěti přála smrt. Síla programu závisí na tom, kolik emocionálního náboje bylo do nenávisti vloženo a jak dlouho byla nenávist podporována. Jestliže je žena emocionální a silně prožívá celé své těhotenství, vytváří se program nenávisti takové síly, že bude stačit několika budoucím generacím.

Uvedu vám jeden příklad: prababička nechtěně otěhotněla a přála si, aby děvčátko, jež se jí narodilo, zemřelo. Program nenávisti a zničení postupoval po rodové linii. Další potomek, který nic netušil, začal podvědomě ničit ženy. Ve svém osobním životě neměl příliš štěstí. První žena podvědomě vycítila, že něco není v pořádku, odešla od něho a jejich rozvod byl poznamenán několika skandály. Vztah s druhou ženou byl mnohem lepší, ale po několika letech společného života žena náhle zemřela. Program zničení účinkoval tím silněji, čím více se tento muž poutal k ženám a miloval je. Pevný citový vztah a láska posilují energetické proudy, které rychle aktivují negativní informace. Negativní informace nabraly sílu a postihly osudy žen. Tento muž neměl děti. *Duše lidstva* mu nedala možnost, aby zplodil další duše. Nemohla připustit, aby jeho synové převzali program zničení a pokračovali v tom, co začal jejich otec. Ženské duše se bály smrtonošného programu tohoto muže, a proto ho opouštěly. Tímto způsobem vymíra rod kvůli jedinému egoistickému. Měli bychom přemýšlet rozvážně a opatrně, dodržovat kulturu myšlen a emocí, abychom mohli žít normálně a stejný život zajistili našim potomkům.

Jestliže se chcete zbavit nějakého negativního programu, zvláště pak programu nenávisti, msty a podráždění, počítejte s tím, že nepůjde o jednoduchý proces. Člověk si většinou myslí, že stačí, když odpustí tomu, kdo mu ublížil, a vyjádří svoji lítost. Nevěřte tomu, protože program se musí vždy zpracovat. Zpracovat znamená *absolutně se zbavit zloby*. V opačném případě může opět dojít ke stejné situaci, znovu budete podráždění, budete cítit nenávist a budete mít chuť se pomstít i poté, co jste již odpustili. Program nenávisti se neustále vyživuje a bude škodit jak vám, tak i vašim blízkým.

Vraťme se znovu k našemu případu. Muž se rozvedl s první ženou proto, že jeho podvědomí bylo v mimovědomé formě života naplněno programem nenávisti k ženám. Oženil se podruhé, ale neměl děti. Později požádal o radu a snažil se všechny problémy pochopit. Jeho nový život se vyvíjel příznivě, ale jednou náhodou potkal svoji první ženu a vzpomněl si na její urážky, ponížení a zradu. Jako by vyhrabal starou duševní „špínu“ a jeho nový život se opět zhroutil. Jediné, co tomuto muži zbývalo, bylo pochopit, že program nenávisti a zničení reaguje na adekvátní emocionální situaci. Program se vyživuje energií této situace, postupně zesiluje svoje účinky a začíná ničit vztahy, zdraví a osud.

JAK SI PORADIT S NENÁVISTÍ

Nenávist a její podoby je možné zpracovat pouze cestou smíření, odpuštění a modlitbou za své nepřátele. Smířujte se se svými nepřáteli, vědomě jim odpouštějte a dělejte to tak dlouho, dokud nenávist a všechny její podoby nezmizí. Doporučuji vám, abyste se za své nepřátele také modlili. Uvědomte si, že vnitřním smířením a vnějším odpuštěním dosáhnete na jemnohmotných úrovních svého osudu duchovního klidu a harmonie s vesmírem.

Jestliže člověk cítí, že **nemůže** osobě, jež mu ublížila, odpovědět stejným způsobem, to znamená například nahradit ztracený majetek, zaniklá práva, omezenou svobodu a mnoho dalšího, vznikají myšlenky o *vlastní bezmocnosti, sebebičování* a myšlenky na *sebevraždu*. Program nenávisti je jeden z nejhorších programů, které ovlivňují nejen spontánní ničení, ale prostřednictvím pole rodiny, rodu, národa a tak dále se rozšiřují na univerzální pole celého lidstva a zde narážejí na silné **překážky**. Univerzální pole celého lidstva nemůže připustit, aby se programy zničení dostaly do jeho struktur, a proto v budoucích životech tvrdě postihne nejen konkrétního člověka, ale i jeho potomky.

SEBEVRAŽDA

Myšlenky na sebevraždu vytvářejí v mimo vědomé formě života program sebezničení, jehož vznik mohou ovlivnit i myšlenky nemít děti. Usadí-li se tento program v podvědomí, může negativně ovlivnit zdraví a osud mnoha generací. Podvědomý program sebezničení předaný předky se projevuje v situacích, které tento program vyprovokují, a následně vede ke zločinům bez motivu, k zabíjení a sebevraždám. Program sebezničení se uchovává na úrovni rodu, ale jeho účinky mohou být **silnější**, jestliže jej bude vyživovat energie myšlenek na sebevraždu u **dětí** a vnuků. Postupem času se tento **program** stane tak silným, že Člověka donutí spáchat sebevraždu. Občas může dojít i k tomu, že členové určitého rodu odcházejí ze života z vlastní vůle kvůli problémům, které nedokázali vyřešit.

Pokusy o sebevraždu svědčí o tom, že program sebezničení je dostatečně silný a nutí člověka ke své **realizaci**. Jestliže **člověk** překonal program **sebezničení**, ale **ne**zničil jej úplně, bylo jeho **úspěšné** .

Myšlenky na sebevraždu se objevují převážně **mladých** lidí kvůli nešťastné lásce. Nejvíce jimi trpí dospívající dívky a mladé ženy, protože jsou velmi citlivé a vnímavé. Na počátku prožijí vzrušení, potom se dostaví pocit zklamání a nenaplněnosti citů, a proto začnou přemýšlet o sebevraždě. Tím si vytvoří program sebezničení. Potom si však mohou najednou všechno rozmyslet, od všeho upustit a žít spokojeně dále. Program však zůstává a deformuje mimovědomé struktury v oblasti hlavy nebo podbřišku. **Žena** si tak sama přivolala bolesti hlavy a gynekologické potíže. Program sebezničení bude v organizmu „doutnat“ tak dlouho, dokud jej žena neprobudí jiným procesem. Ten může nastat například v normální rodině po hádce s manželem o přerušení těhotenství.

Pokusy o sebevraždu se předávají po rodové linii. Program sebevraždy, který je ve vědomí člověka uložen jako nevědomý program, narušuje normální napojení dětí na životodárné proudy. U těchto dětí se vyvíjí podvědomá agresivita, jež může zasáhnout všechny tři oblasti - zdraví, komunikaci a osud. Organismus se brání proti rozpadu vlastních duchovních struktur (odpovědných za osud) tím, že onemocní (bolesti hlavy, gynekologické potíže a jiné nemoci). Nemoc nechává člověka trpět, hledat příčiny neštěstí, přehodnotit život a žít tak, **jak** je potřeba.

Programy podvědomého zničení jsou velmi rozšířené. Neustále však vyžadují, aby jejich informační a energetické struktury byly zásobovány energií, což se následně projevuje apatií, depresí nebo agresivními výbuchy. Tyto programy zapříčiňují vznik mnoha psychosomatických nemocí, vytvářejí špatné charakterové rysy a negativně ovlivňují osud.

VNĚJŠÍ PROGRAMY A JEJICH NEGATIVNÍ PŮSOBNÍ

Programy proti negativním návykům. V současné době jsou velmi rozšířené různé protialkoholní a protidrogové terapie, metody odvykání kouření nebo přejídání. Začala se používat metoda rychlého učení, zavádějí se různé programy na snižování nadváhy a mnoho dalších. V čem jsou tyto zásahy škodlivé? Člověk by měl přijímat každou informaci prostřednictvím vědomí, neboť jen tehdy si ji může náležitě uvědomit a uložit si ji do paměti. Jestliže je informace jen vložena, zastrčena, jestliže se neustále vtouká a neprochází vědomím, deformuje normální struktury mimovědomé formy života a narušuje celkovou cirkulaci energie. Znovu nám to připomíná počítač - každý nový program se musí nainstalovat prostřednictvím hlavního správce programů. Pouze tímto způsobem se každý nový program rozpozná a mohou s ním spolupracovat i všechny další programy v počítači. Pokud je program nainstalován jiným způsobem, reaguje sice na jeden příkaz (odvykání alkoholu, kouření a tak dále), ale narušuje nastavení a činnost ostatních programů. Ani počítač nedokáže přesně určit, co je příčinou nějaké poruchy. **Budete-li i nadále pracovat s počítačem, nebudete spokojeni s jeho výkonem.** Podobný proces probíhá také se strukturami mimovědomé formy života člověka, který prošel některou z uvedených metod. Postupem času může dojít ke zhoršení jeho zdravotního stavu a ke vzniku nemocí. V Bulharsku byla zavedena například metoda studia prostřednictvím televize, jež byla prováděna v hypnóze. Jediníci sice získali během krátké doby mnoho informací, ale během tří až čtyř let se u nich objevily příznaky ztráty paměti, došlo ke snížení činnosti munitního systému a k dalším negativním jevům. **Informace, které si člo-**

věk nemůže sám uvědomit, „bloudí“ ve strukturách mimovědomé formy života a narušují jejich harmonii.

Praxe ukázala i další škodlivou stránku takzvaného *kódování informací*, která vedla k nevědomé změně chování člověka. Silné kódovací programy jsou schopny držící programy sebezničení nejen uvést do aktivního stavu, ale také je nově utvořit Pohnutky k vůdcovství, svobodě a spravedlnosti se dostávají do konfliktu s programem změny chování. Na úrovni vědomí se tento proces projevuje jako dobrovolný odchod ze života. Na počátku je člověk rozzlobený, podrážděný a potom se dostává myšlenky na sebevraždu.

V žádném případě by nemělo dojít k narušení cesty, jejímž prostřednictvím se informace dostává do organismu člověka. Informace musí projít přes obvyklé vědomí a ve vědomé podobě se musí uložit do paměti. Narušení této cesty zapříčiňuje vznik nemocí a vytváří programy sebezničení.

Soucit a lítost. Jestliže člověka potkalo neštěstí, pomozte mu nějakým skutkem nebo prací, ale nikdy ho nelitujte. Jakmile začnete jiného člověka litovat nechť se s ním dostáváte do spojení na mimovědomé úrovni. Přemýšlejte nejen o následcích, ale hlavně o příčině, které přivedla člověka do jeho současného stavu. Lítost, přemíra soucitu spojují pole trpícího Člověka a člověka, jenž ho lituje, což vede k výměně karmických informací. Osoba, která lituje, si nakonec může převzít a také převezme karmické problémy druhého člověka.

Člověk by měl být velmi opatrný v případě, chce-li pomoci jinému **člověku**. Představme si, že se vytvořila **karmická** situace, při **níž** došlo například k nějaké ztrátě, zničení nebo k jiným událostem. Začala karmická lekce, která měla určitého člověka přimět k tomu, **aby** pochopil škodlivost svých předcházejících činů,

svého chování, myšlenek, vztahů, aby si vzal příslušné ponaučení a změnil se. Proto karma nechává člověka klesnout na samé dno. Zatímco probíhá proces klesání člověk usilovně hledá různé cesty, jak se udržet „nad hladinou“. Běhá po příbuzných, známých, prosí o pomoc, půjčuje si peníze, prosí, přísahá, slibuje a tak dále. Nějaká „dobrá duše“ ho přijme a pomůže mu - půjčí mu peníze a pomůže vyřešit problém. Karmická lekce je přerušena, člověk si z této situace pro sebe nevzal vůbec žádné ponaučení a klidně hřeší dál. Svoji lekci jen odsunul do budoucnosti. Myšlenkami a chováním **se** vrací zpět do stejných podmínek a všechno začíná znovu. Zato člověk, který mu pomohl, prožívá velkou zkoušku svého osudu nebo řeší problémy svého zdraví. Je tomu proto, aby si uvědomil, že nejednal správně a že se neměl míchat do Božího záměru. Najednou mu docházejí peníze, dlužník svůj dluh nevrací a tento člověk, protože půjčil své poslední peníze, se ocitá ve stejné situaci jako člověk, kterému pomohl.

Každý by měl pochopit, že různá neštěstí a nemoci jsou spravedlivou a rozumnou odplatou, že by je měl chápat jako hybnou sílu svého rozvoje a zdokonalení svých duchovních vlastností a že by je měl pokorně přijmout. Dvojí vztah k člověku, který se dostal do nesnází - **vnitřní** smíření a vnější rozumná pomoc nebo **rada** - **umožňují** uchovat harmonii s prostorem a univerzálním polem ~~člověka~~ lidstva. Odmítáním a nepřijetím si člověk svůj stav jen **prohlubuje**. V přírodě se nerozlišuje **špatné** a dobré, neboť obojí je důležité k evolučnímu vývoji lidstva. Všechno, co člověku vysílá Boží prozřetelnost, je potřeba přijmout s pokorou, s pochopením, snažit **se** překonat překážky a dostat se na novou duchovní **úroveň**.

Životní cesta člověka a karmické uzly

Nyní se budeme zabývat tím, jak probíhá proces utváření karmických uzlů v průběhu jednoho lidského života a jak ovlivňuje osud, vztahy (charakterové rysy) a zdraví člověka.

Prostřednictvím ženy, která má čisté vědomí a není zatížená karmickými programy, se mohou ztělesňovat čisté duše. Čistá duše neznamená, že člověk bude například technicky talentovaný. To bychom špatně pochopili. Je to člověk citlivý a laskavý, má určité schopnosti, miluje lidi a přírodu. Šíří kolem sebe mír a pohodu a život s ním plyne v naprostém klidu.

Jestliže určitý rod není zatížený negativními dědičnými programy, jeho potomci se narodí jako zdravé a velmi schopné děti. Etika jejich rodičů a příbuzných se stala základem zdraví a schopností těchto potomků. Tím se dostáváme k pojmu *čest rodu*. Čím je život členů rodiny morálnější, čím jsou přátelštější, čím více úcty k sobě chovají, čím více dodržují zákony přírody a čím méně se hádají, tím je rod i národ životaschopnější. V *Bibli* je k této otázce uvedeno mnoho myšlenek: „Já jsem Hospodin, tvůj Bůh, Bůh žárlivě milující. Stíhám vinu otců na synech do třetího i čtvrtého pokolení těch, kteří mě nenávidí, ale prokazují milosrdenství tisícům pokolení těch, kteří mě milují a má přikázání zachovávají.“ Jestliže lidé budou dodržovat Boží zákony, životní podmínky budou příznivé a osud několika generací se bude vyvíjet správným směrem. Pokud se lidé od těchto zákonů **vzdálí**, budou se v celé rodové linii potýkat s problémy. Rodové vztahy jsou na informačním poli velmi úzce propojeny až do čtvrté generace. Je dobré, pokud Člověk **zná** život svých rodičů, prarodičů (dědečků a babiček) a praprarodičů. Analýza jejich

zdraví (jaké *měli* nemoci), osudů, jak dlouho žili, **jak** zemřeli, **jaké** byly jejich charakterové rysy a tak dále může sdělit mnoho informací o vaší vlastní budoucnosti; co můžete očekávat, na co se máte připravit, na co si máte dát největší pozor a co máte zpracovat.

Dříve, než vstoupíte s někým do příbuzenského vztahu, snažte se poznat osud jeho rodu. Uzavření manželství je jednou ze základních karmických událostí v životě člověka. Je to, jako byste stáli na rozcestí a rozhodovali se, kterou cestou se vydáte. Jakmile si vyberete svého partnera, vytváříte silný **karmický** uzel s jiným rodem, a proto počítejte s tím, že budete muset přijmout a zpracovat jejich karmu a předat ji dále svým dětem a vnukům. To je velká odpovědnost, kterou si berete na svá bedra. Rozumné rozhodnutí před uzavřením manželství vás odmění, lehkomyšlnost se vám vymstí.

Výběr jména pro člověka může také velmi ovlivnit jeho osud. Když rodiče vybírají jméno pro své dítě, měli by si uvědomit, že jméno se jako určitý program (speciální kód) vloží do mimovědomé formy života člověka. Jméno může být člověku ku prospěchu a štěstí po celou dobu života, může být neutrální nebo se nemusí vůbec **ztotožnit** s člověkem a zkaží mu jeho osud. Při **výběru** jména pro dítě dávejte pozor na jméno, jež dáváte po **nějakém** člověku (příbuzném, příteli a podobně). Jestliže pojmenujete své dítě na něčí počest, podnikli **te** dva velmi důležité **kroky**: za prvé své dítě **karmicky** svazujete s člověkem, jehož jméno jste dítěti dali, a za druhé napojujete ho na egregor daného jména. Dítě získá dobré i špatné vlastnosti určitého člověka a může s nimi žít po celou dobu **svého** života. Pojmenujte své dítě **například** podle svatého, který je uveden v kalendáři v den **jeho** narození.

Se jmény je spojeno velmi mnoho událostí. Někdy se dávají dvě jména, jedno pravé a jedno „obyčejné“.

Pravé jméno je zapsáno do struktury osudu a prakticky se nepoužívá, obyčejné jméno se běžně používá. Zapamatujte si, že uhranutí, pomluva nebo jiná informační a energetická újma, kterou je možné způsobit po linii jména, není potom účinná! Pravým jménem je vždy druhé jméno člověka. Vyslané negativní myšlenky a různá kouzla neznají a nenajdou adresáta ve strukturách polí člověka a kromě toho zpětně zaútočí na člověka, který je vyslal.

Jestliže jste se rozhodli, že svému dítěti dáte jméno po svém známém nebo **příbuzném**, pomyslně zablokujete negativní část jeho karmy. V takovém případě je vhodné požádat (nejlépe nahlas), aby si dítě s tímto jménem vzalo všechno pozitivní, co má člověk, podle něhož jste jej pojmenovali.

Mimovědomá forma života člověka představuje energetický zámotek, který chrání člověka proti škodlivým informacím z okolního světa. Tyto informace se mohou uložit v tekutinách **organismu**, dále v buněčných strukturách, a následně mohou narušovat normální průběh života. Během těhotenství je informační pole budoucího dítěte zcela závislé na jeho rodičích. Matka se například polekala, rozzlobila se, měla negativní myšlenky, prožila něco nepříjemného - všechny tyto informace se ve formě příslušných programů ukládají do mimovědomé formy života dítěte. Dítě reaguje v průběhu své nitroděložní existence na informace o plánování rodiny, tedy například ví, že je **nechtěně**, nepotřebné, že ho **chtějí** zabít! Za co? Za to, že nebylo **počato** ve správný čas! Úzkost a mrtvolný strach **obcházejí** pole celé rodiny či rodu. Když lidé po potratu znovu plánují další dítě, nepovede se jim to, protože již naplánovali program zabití. Nová duše se bojí vstoupit do matčina těla, jež je poznamenané **smrtí**, to znamená odmítnutím prvního dítěte. Můžeme tedy říci, že budoucí člověk zís-

kává během nitroděložního života celé balíky různých informací jak od matky, tak i od otce, které utvářejí jeho charakter, jenž je podobný rodičům. Tyto programy se ukládají do podvědomí dítěte a příslušnými nevědomými myšlenkami, činy i nemocemi přecházejí až do dospělosti člověka. Jestliže se lidé ještě před narozením dítěte rozhodnou, že ho nechtějí (v myšlenkách, slovech i činech), struktury mimovědomé formy života dítěte se deformují ve třech zónách: v oblasti hlavy, **kostrče** a nohou. V dospělosti bude tento člověk trpět velmi vážnými onemocněními, která postihnou uvedené části těla, jako například mozková mrtvice, pohlavní choroby - u mužů potíže s prostatou, vznik adenomů*) a impotence; u žen gynekologické problémy, rozšíření cév na nohou a ukládání solí v těle.

Porod je velmi silným prožitkem jak pro matku, tak i pro dítě. Měl by být proveden velmi pečlivě a podle možností přirozeně a bez násilí. Obavy a strach ženy před porodem i v jeho průběhu jsou negativními jevy, neboť její myšlenky se mohou uložit jako patologické programy do podvědomí dítěte. Myšlenky budoucí matky typu: „Asi se mi to nepodaří! Neporodím! Je mi hrozně! Je mi tak těžko! Co budu dělat!“ a tak dále se rovněž dostanou do podvědomí dítěte. Když dítě dospěje, prožívá bezdůvodný strach, nedosáhne stanoveného cíle, nemá úspěchy, nevěří si, kapituluje před různými potížemi a dalšími psychologickými záležitostmi, nepřijemnostmi a nemocemi. Nejenže si tento člověk nese **negativní** programy p celý svůj život, ale „obdaruje“ **jimi také** své potomky, přičemž vytváří generaci, která není životaschopná a nemá sebedůvěru.

*) nezhoubné nádory ze **žlázového epitelu** (výstelky) - pozn.

Karmická spojení

Na předcházejících stránkách jsem se již zmínil o tom, že karmické příčiny mají podobu informačních a energetických programů. Jednou z vlastností těchto programů je možnost jejich předání jinému nositeli. V životě se tento jev projevuje tak, že matka předá své patologické programy (nemoci, životní neúspěchy) svému dítěti. Tím, že se jí matka zbavila, se její mimovědomá forma života zlepšila a žena cítí, že je zdravější, šťastnější a úspěšnější. Zato dítě je nemocné a jeho osud se nevyvíjí příliš šťastně.

Uvedu vám příklad ze života. Jedna dívka měla velmi tvrdý osud, protože brzy osiřela. Provdala se, a přestože svého manžela nenáviděla (velkou roli zde sehrál uložený karmický program zla), porodila mu deset dětí! Neprodělala ani jeden potrat. Manžela dohnala k tomu, že spáchal sebevraždu. Jedno dítě jí zemřelo. Osud všech dalších dětí se nevyvíjel příliš šťastně, chlapci začali pít a rodina každého z nich se rozpadla. Nedožili se ani vysokého věku, většinou všichni tragicky zahynuli. Dcery této ženy také velmi trpěly, protože se jim nepodařilo najít chlapce přiměřeného věku. Dívky onemocněly podivnou nemocí. Ale babička, dávno všemi zapomenutá a žijící v nuzných podmínkách, se dožila devadesáti let! Všechny své patologie totiž předala dětem!

Rodiče naskládají na své právě narozené dítě velké množství patologických programů tím, že v myšlenkách nejsou spokojeni například s jeho pohlavím (čekali holčičku, ale narodil se chlapec a obráceně) nebo s jeho vzhledem. Dále jim dělá problémy to, že dítě vyžaduje větší **pozornost**, že zlobí a bývá nemocné. Jestliže rodiče nenahradí tento myšlenkový proud láskou ke svému dítěti a vědomím, že je to samostatná, „do-

spělá“ duše, i když je ještě malá, pak se negativní programy, které rodiče vytvořili, ukládají do podvědomí dítěte a čekají na osudnou hodinu, aby ho začaly ničit.

O tom, že rodiče svým nesprávným vztahem k dítěti zkazili jeho mimovědomé struktury, svědčí diatézy, alergie, častá revmatická onemocnění a v některých případech i onemocnění ledvin. Enuréza je prvním signálem silného narušení struktur mimovědomé formy života dítěte. Zda se toto narušení projeví v průběhu dalšího života něčím závažnějším, záleží na samotném dítěti (dospělém člověku), na zvláštnostech jeho charakteru a na schopnosti sebekontroly. Pokud se podíváme na život lidí, kteří v dětství trpěli enurézou, poznáme, že tito lidé nejsou emocionálně stabilní, mají své vrtochy, jejich charakterové rysy jsou špatné a následkem je i zkažený osud.

Otcové a matky, dědečkové a babičky, bratři a sestry, pochopte tuto jednoduchou pravdu: čím déle se ve vašem vědomí uchovávají negativní (živé) myšlenky o dítěti (vnukovi, sestře, bratrovi), tím silnější a rozmanitější baňky negativních programů se vytvářejí a ukládají se do jeho podvědomí. Postupem času se začnou autonomně vyvíjet v mimovědomé formě života. Vědomí dítěte a později dospělého člověka nebude mít nad těmito balíky kontrolu, to znamená, že nebude tušit smrtelné nebezpečí jejich přítomnosti.

Mimovědomá forma života rodičů (nejbližších příbuzných) se aktivuje negativním programem a na podvědomé úrovni začne pracovat a ničit **mimovědomou** formu života dítěte. Pole **dítěte** se ale začne podvědomé chránit tím, že si vytvoří takzvané *odpovědní programy*. Může to být například odpovědní program zničení, kdy dítě nebude mít své rodiče rádo, bude pro ně nejen ncm, ale i nepřítelem. Dále **se** může vytvořit program urážky, program bez lásky, který vede k sebe-

zničení. Takové silné emocionální zklamání otce nebo matky z toho, že se jim narodilo dítě jiného pohlaví, může za mnoho let vést jejich dítě k pokusům o sebevraždu a následně se může tento program předat i jejich vnukům.

Podvědomé programy, které se nacházejí v mimovědomé formě života dětí, se postupem věku, zvláště pak v období dospívání aktivují prostřednictvím vědomí. Od tohoto okamžiku začíná vědomé narušení vztahů mezi dítětem a rodiči. Emocionální výbuch rodičů nad právě narozeným dítětem, vyjadřující jeho nepřijetí (dítě jiného pohlaví a tak dále), může mít v dalším životě za následek nepochopení, odcizení, výčitky, urážky, nenávisť, nemoci nebo jiné projevy. Kultura myšlení, dodržování norem etiky je pro psychické a fyzické zdraví mnohem důležitější než materiální a zdravotnické zajištění.

Dítě se ve věku čtrnácti až šestnácti let mění na dospívajícího chlapce nebo dospívající dívku. Když se dospívajícího chlapce nebo dívky někdo zeptá: „Kamile (nebo Jano), kolik chceš mít dětí? Jsi velmi sympatický (sympatická) a určitě budeš mít krásné děti.“ Mladý člověk může vybuchnout a nechtěně říci: „Nemám rád děti! Obejdu se bez nich. Nepotřebuji je!“ Všichni se tomu zasmějí. Směje se i mladý člověk, který byl otázkou velmi překvapen. Rozhovor skončil a na všechno se zapomnělo. Ale v jeho emocionální odpovědi se vytvořil silný program nemít děti. Program se uložil do podvědomí (do zdrojů mimovědomé formy života), kde bude spokojeně „**dřímat**“ a čekat na svoji hodinu.

Je úplně **samozřejmé**, že člověk ve věku čtrnácti až šestnácti let nepotřebuje děti a v emocionálním zápalu může říci mnoho hloupostí. Vůbec nepřemýšlí o tom, že vyřčenou myšlenkou si ve svém nitru vytváří negativní **struktury**, jimiž si programuje svoji budoucnost. Po de-

scti až patnácti letech si chce založit rodinu. Všechno probíhá normálně, **kromě** dětí... Nemá je. Mladí manželé se podrobují léčbě, ale lékaři zjišťují, že všechno je v pořádku. **Děti** však mít nemohou! Kde je problém? Problém je v tom, že v **mimovědomé** formě života se vytvořil program nepočít **děti** během pohlavního styku (stačí jeden s dobrým orgazmem), který se dostal do mimovědomé formy života jiného člověka. Oba programy blokují na podvědomé úrovni možný vstup nové duše do dělohy tak, aby bylo počato dítě a aby se mohlo vyvíjet v těle matky. Pokud přesto dojde k početí, objeví se problémy hned v prvních týdnech těhotenství.

Na uvedených příkladech jsme viděli, jak slova pronesená v zápalu emocí zanechávají stopy na normální **činnosti** organismu člověka. Dále začínají problémy po linii komunikace. Manželé jsou nespokojení, mají pocit **méněcennosti** a trpí tím, že se nemohli realizovat v **rodinném** životě a mít dítě. Rodinný koráb má trhlínu a **jde** ke dnu! Problémy se prohlubují a přecházejí na **úroveň** osudu. Dojde k rozvodu a za nějakou dobu **možná** každý z nich uzavře nové manželství.

Nové manželství nezačíná na nové stránce, ale na té **stránce** vědomí, na níž jsou již zapsány určité poznámky. Jestliže si člověk nevzal patřičná ponaučení, nezměnil svůj charakter, budou se v novém manželství opakovat staré scénáře, jež se **odehrají** dříve, než tomu bylo v předcházejícím manželství.

Vědomí tvoří v průběhu dalšího Života jak v rodině, tak i v zaměstnání řadu patologických programů, které vznikly z důvodu **podrážděnosti**, nespokojenosti, urážek, msty, nešťastné lásky, plánování rodiny (potratů) a **jiných** myšlenek a emocí. Tyto programy se usazují až na samé dno vlastního podvědomí člověka (do struktur mimovědomé formy **života**) nebo se **předávají** profetrednictvím **obecného** pote **příbuzenského** nebo přá-

telského vztahu na děti, vnuky, kamarády a kolegy z práce. Na úrovni podvědomí se nevědomky nahromadilo prakticky u všech lidí obrovské množství programů urážek, agrese, potlačení lásky k bližnímu. Při jakékoli situaci se tyto programy tlačí ven nezadržitelnými výbuchy urážek, **hněvu**, touhy po mstě a snahy ublížit. Protože se lidé přestali kontrolovat, začali se bít sami sebe a začali si vytvářet nové programy nedůvěry, strachu a **nedosažení** cíle.

Člověk si neuvědomuje sílu svého vlivu na lidi ve svém okolí. Pozitivní i negativní poznámky na adresu nejbližšího příbuzného, přítele, známého (který se **přiklání** k vašemu názoru) mohou v podvědomí vytvořit negativní program. Pokud hubujete své dítě, kritizujete nebo radíte dospělému člověku, je důležité, abyste hovořili logicky a předkládali důkazy. Tím ho nikdy neurazíte, ale donutíte k přemýšlení nad jeho vlastními činy.

Vyřčená slova, která si člověk neuvědomí a nepromyslí, mohou uškodit jak samému člověku, tak i jeho okolí. Vždyť „slovem je možné zabít slovem je možné zachránit, slovem je možné vést za sebou pluky“. Fráze, která je vyřčena jen tak mimochodem, může ve vědomí člověka vytvořit silný základ neúspěchu. Co to znamená? Člověk v takovém případě nedosáhne svého cíle, nedokončí žádnou práci, nevěří **svým** schopnostem, **nevěnuje** pozornost možnostem, které se mu naskytly, a nakonec bude nespokojený se svým životem a osudem.

Všichni známe situace, kdy se sejdou přátelé a každý z nich řekne svůj názor: ten (ta) **není** pro tebe; ten (ta) tě určitě opustí; ty s **ni(m)** nedokážeš žít Takový-**mi** radami Člověk ztrácí orientaci, **sam** sebe ponižuje, pouští celou řadu vynikajících možností a odhání dobré lidi.

Jestliže **člověk** špatně poradí nebo začne někoho pomlouvat ve **svůj prospěch**, vytváří silný karmický

uzel, který ho spojuje s tím člověkem, jemuž radil nebo jehož pomlouval. Nezapomeňte, že každá fráze je informačním a energetickým útvarem nebo programem, který vytvořil organizmus člověka. Program vyjádřený slovy působí společně s organizmem jiného člověka a posiluje příbuzenské vztahy a podobné energie. Je důležité, aby se frekvenční charakteristiky, jež jsou obsaženy v organizmu a ve slovní frázi, shodovaly. Fráze se na takový organizmus „přilepí“ a začne fungovat jako nevědomý útvar. Tímto způsobem se vytvoří karmické spojení. Projevuje se tak, že jeden člověk o něčem přemýšlel, něco někomu poradil a druhý člověk jeho návrh přijal a uskutečnil. Za výsledek realizace jsou v tomto případě odpovědní oba dva.

Člověk si zvykl na to, že se doma chová negativně jak sám k sobě, tak i k příbuzným a k přátelům. Domácí pomluvy vedou k vytvoření negativních programů v mimovědomé formě života, které jsou následně vysílány do prostoru. Negativní program má schopnost brát si životní energii a narušovat struktury mimovědomé formy života.

Myšlenky o konkrétním člověku, a to je třeba si uvědomit, okamžitě vytvoří mezi tímto člověkem a námi jakýsi informační a energetický most, na němž dochází k výměně informací a energií. Proto každá negativní myšlenka, „zabalená“ do balíku rušivých programů, představuje útok na konkrétního člověka a může mu velmi uškodit. **Bude-li** tento útok provázen ještě slovy, jeho účinky se zesílí. Jestliže vnitřně souhlasíte s člověkem, který někoho pomlouvá a který je současně ve vaší přítomnosti, dáváte do rušivého programu ještě větší **sílu**. Ten, kdo kritizuje někoho druhého a **špatně** o **něm** smýšlí, škodí nejen tomuto druhému člověku, ale zároveň si v mimovědomé formě života narušuje i **vlastní** struktury.

Programy pomluv vznikají v ústech a mohou zapříčinit nemoci zubů. Praxe mnohokrát prokázala, že nejnebezpečnější jsou pomluvy členů rodiny a příbuzných a myšlenky zla vyslané blízkým lidem. Příčinou paradentózy je **nejen** nesprávná výživa a patogenní mikroflóra v ústech, ale hlavně pomlouvání rodičů. Pomluvy jsou vlastně určitým druhem energie, jež k sobě přitahuje patogenní mikroorganismy a stává se pro ně vynikajícím prostředím k rozmnožování.

Podívejme se na následující příklad, který je důkazem toho, jaký program může vytvořit pouze jedna fráze vyřčená při emocionálním výbuchu. Dva mladí lidé se pohádali a dívka nazlobeně řekla: „Nikdy ti to nezapomenu.“ Fráze sestaví program urážky, nenávisti, touhy se pomstít a zničit. Jak se bude tento program vyvíjet dále, je těžké odhadnout. Mnohé závisí na dalších situacích a na tom, jak daleko došla dívka na své cestě k duchovní **dokonalosti**. Možná, že žádná další situace již nevznikne a program se v klidu přesune na její děti. Možná, že si dívka význam urážek uvědomí a zpracuje je. V tomto případě urážky z mimovědomé formy života zmizí, dívka získá nové síly a bude šťastná. Zapamatujte si následující: každá jednoznačně negativní emocionální výpověď není ničím jiným než ublížením nejen sobě, ale i druhému člověku.

Velmi **nebezpečná** je pomluva určená našim nejbližším a **nejdražším** lidem. Síla karmického spojení je největší v rodové linii. **O** něco vyšší je úroveň spojení mezi milujícími se lidmi. **Zamilovanost**, ušlechtilost citů a hluboká citlivost velmi zvyšuje energetickou úroveň zamilovaného člověka. Proto každá negativní výpověď určená milovanému člověku snadno naruší jeho mimovědomé struktury života.

Ublížení způsobené pomluvami se projevuje různě: objeví se nemoc, dojde k rozkladu **jemnohmotných**

Struktur **mimovědomé** formy života, následky se odrazí v komunikaci člověka a jeho osudu. Následky pomluv se neobjeví hned, ale až za určitou dobu. Člověk si potom vůbec neuvědomí, že příčinou jeho neštěstí v linii osudu byly pomluvy.

Často dochází k hádkám mezi sousedy, které se mohou změnit v nepřátelství a vzájemnou nenávist. Obě strany svou neústupností, neochotou smířit se a zbytečným vyčerpáváním životních sil podporují informační a energetickou základnu navázaného negativního vztahu. Jen **si uvědomte**, kolik nemocí vzniká v důsledku pomluv. Člověk nejdříve pocítí úbytek sil, prožívá deprese, a nakonec se objeví i velmi vážná onemocnění. K podobné situaci může dojít v každé rodině, ale je možné jí zabránit určitou změnou, například že člověk někam odjede, udělá si dovolenou v zahraničí, pojedje na služební cestu nebo **změní** sousedy. Potom vyčká, až se situace uklidní a až se sám uzdraví.

Nespokojenost s vlastní osobou, takzvané *sebebičování*, je **negativním** jevem, neboť organizmus člověka si v tomto případě vytváří vlastní rušivý program. Člověk se začíná trápit a postupně ničí sám sebe. To by se **nemělo** stávat. Pokud jste se něčím provinili, uvědomte si to a hledejte cesty nápravy, ale nikdy nepřipustíte, aby program nespokojenosti s vlastní osobou pronikl do vašeho vědomí. Program nespokojenosti účinkuje jako virus v počítači, který zlikviduje celý systém. Ještě jednou zdůrazňuji, **najděte** nějaké řešení a možnosti, jak napravit svoji vinu, a realizujte je.

Například Mojžíš zabil v záchvatu hněvu jednoho **Egyptřana**. V knize *Velcí zasvěcenci* od Eduarda **Schürrého***) se popisuje, jak Mojžíš dlouho skrýval svoji vi-

*) Kniha **byla v če** naposledy vydána v **roce** 1996 *pod názvem Velcí zasvěcenci. Tajné dějiny náboženství Rama, Krsn II mes, Mojžíš, Orf, Pythagor, Platon, Ježíš - porn.* red.

nu. Vypil v chrámu lektvar, který umožnil, aby jeho duše vystoupila z těla. Hledal duši Egyptřana, kterého zabil, a když ji našel, požádal ji o odpuštění a pomohl jí při přechodu na druhý břeh. Teprve potom se mohl vrátit zpět do svého těla. Mojžíš podstoupil i určité riziko, protože jeho duše se již nemusela vrátit zpět do **těla**.

Věci, předměty i místa bydliště jsou nasyceny rušivými myšlenkovými a negativními programy, jež otravují prostředí, v němž člověk žije. Nespokojenost, urážky a zklamání se hromadí v mimovědomé formě života a mohou se přeměnit v určitý charakterový rys člověka. S přibývajícím věkem se snižuje obranyschopnost, ale aktivita negativních programů se zvyšuje a rušivé programy potřebují vlastní hmotné tělo. Hmotné tělo se vytvoří z buněk organismu a není ničím jiným než zhoubným nádorem! Starší lidé často trpí onkologickými nemocemi, přičemž jejich příčinou jsou nemoci vědomí (špatné charakterové rysy) a programy, které se ve vědomí vytvořily (nesprávné myšlení, špatná nálada a skutky nebo negativní zvyky). Potom přijde čas smrti. Mělo by být samozřejmostí, že člověk zemře přirozeným způsobem. Jeho poslední myšlenky, emoce, nálada, starosti budou prvními a nejdůležitějšími v dalším životě. Jestliže jsou tyto myšlenky negativní, mohou **okamžitě** přerušit život a nechat jej plynout negativním směrem.

Člověk je zatížený obrovským množstvím nepotřebných a škodlivých informací, které ho obtěžují jako vosí roj a znepokojují jeho vědomí. Neklidné vědomí odčerpává životní sílu člověka a zapříčiňuje vznik psychosomatických nemocí. Existuje nějaká pomoc? Tento mravně Špatný a začarovaný kruh může přerušit pouze to, že **si** člověk uvědomí celý proces a změní svůj vztah k okolí. Nechejte všechno plynout, ale ve vašem vědomí a ve vašem rozumu se to musí odrážet stejným

způsobem jako v zrcadle. Událost nakonec pomine a vy na ni zapomenete, jako by se vůbec nestala.

Ježíš Kristus si uvědomoval zatížení i nemoci vědomí a rozumu člověka. Proto lidem kázal: „Pojďte ke mně všichni, kdo se namáháte a jste obtíženi břemeny, a já vám dám odpočinout. Vezměte na sebe mé jho a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorného srdce: a naleznete odpočinutí svým duším. Vždyť mé jho netlačí a břemeno netíží.“

V současných podmínkách nemůže být člověk lhostejný a žít podle hesla „to se mě netýká, nikoho neznám a ani nechci znát“. Současný život vyžaduje, aby člověk zaujal aktivní pozici - prováděl vědomou, cílelou duchovní práci na sobě samotném a usiloval o harmonii na celém světě.

Člověk, který začne svůj den starodávnými slovy přání: „Mír a štěstí všem a ať jsem šťastný také já“, se ochrání před mnohými karmickými účinky.

Účinek karmických programů

V knize *Jógasútra* od Pataňdžaliho se hovoří o tom, že nahromaděná karma určuje tři důležité ukazatele budoucího života: způsob narození, délku života a typ zkušeností. **Budeme-li** vycházet z této myšlenky, pochopíme, že člověk se narodí ve státě, ve **městě**, v rodině a ve fyzickém těle, které si zasloužil ve svých minulých životech. Také život Člověka bude tak dlouhý, jak si jej zasloužil v minulých životech. Stejně i životní situace, způsob života nebo nemoci budou takové, jak jsme si je připravili v minulých životech. Jaký vklad přináší určitý typ karmy do našeho života?

VLIV ZÍSKANÉ KARMY NA SOUČASNÝ ŽIVOT

Následují úryvky z knihy Raymonda A. Moodyho *Život po životě**) nám ukážou, jak tento fenomén účinkuje.

Jedna žena jménem Sabrina se bála ohně. Bála se jej natolik, že nemohla škrtnout ani zápalkou, aby nedošlo k hysterické scéně. Nemohla sedět u ohně a hřát se jeho teplem, nemohla jít do restaurace, kde byly na stolech zapáleny svíčky. Na jedné léčebné seanci nemohla o ohni dokonce ani mluvit.

Po události, která se jí přihodila na jedné přednášce o americké poezii, se Sabrina rozhodla pro léčbu pomocí regrese (*návratu*) do minulých životů. Přednášející se zabýval otázkou raného amerického náboženství a vyprávěl o inkvizici v **Salemu**. Bylo to období masové hysterie, jehož oběťmi se staly ženy obviněné z čarodějnictví. Tyto ženy byly mučeny a některé z nich upáleny.

Sabrina toto vyprávění hluboce prožívala. Snažila se uklidnit, ale její rozrušení bylo tak silné, že musela opustit sál. (*Patologický program byl uložen hluboko v podvědomí a aktivoval se informací o ohni.*) Dívka se po této příhodě obrátila na odborníka v oblasti regrese, protože se chtěla dozvědět, zda příčina jejího strachu z ohně nemá spojitost s některým z jejích minulých životů. V hypnóze se dívka vrátila do posledního dne jednoho z předcházejících životů.

„Spatřila jsem sama sebe a **byla** jsem vyděšená. Byla jsem ještě velmi mladá, nebylo mi ani čtrnáct let. Ocitla jsem se někde ve Francii, kde mě přivázali ke kůlu. Kolem mne pobíhali lidé, křičeli a radovali se. Pochopila jsem, že tito lidé jsou na takovou podívanou zvyklí a že se jí neúčastní poprvé. Měla jsem strach.

*) Kniha byla v **eštin** naposledy vydána v roce 1999 - pozn. red

Věděla jsem, že provaz, kterým jsem byla přivázaná nejde povolit. Přesto jsem se nevzdávala a chtěla jsem se osvobodit. Zнала jsem důvod, pro který mě chtějí upálit. Jedna vědma, obviněná z čarodějnictví, mi dala lék na potrat. Ti lidé věděli, že nejsem vědma, ale městští soudci vynesli rozsudek proto, že jsem od čarodějnice přijala lék a že jsem se vlastně spolčila s ďáblem.

Nechtěla jsem ztratit dítě. Vysvětlovala jsem soudcům, že jsem lék užila proto, že jsem byla nemocná a dítě jsem nemohla donosit. Nevěřili mi, a proto jsem byla na tomto místě a čekala jsem, až mě upálí za to, co jsem neměla v úmyslu vůbec udělat. Viděla jsem se, jak jsem bledá strachem, když začali zapalovat hromadu roští kolem mne. Křičela jsem a dusila jsem se dýmem. Cítila jsem, jak mi žár spaluje kůži na nohou. Kéž bych už zemřela! Cítila jsem bolest po celém těle, viděla jsem, jak mi hoří oblečení a jak mi dým, který štípal jako kyselina, spaluje hrdlo. Zemřela jsem až po strašlivých mukách."

Možná, že tento příběh zní hrůzostrašně, ale Sabrině se ulevilo. *(Byl zpracován prvek uvědomění, který otevřel karmický program, vytáhl jej na úroveň vědomí a uložil do paměti. Program už nemůže v paměti účinkovat jako dříve, protože ztrácí sílu.)* Nyní bylo Sabrině jasné, odkud pochází její hrozný strach, jakmile se přiblíží k ohni. Najednou zmizely i noční můry, které ji až doposud trápily. Oheň ji poté sice stále ještě nepřítahoval, ale už se jej nebála. Začala navštěvovat i restaurace se zapálenými svíčkami, a dokonce byla spatřena, jak sedí se svými přáteli u táboráku.

Podívejme se na příběh Anděly, která nikdy nedokončila žádnou práci ze strachu, **žc** se jí nepodaří. **At už se** pustila do čehokoli, věděla, že to nebude moci dokonč **konč** Vymýšlela si pro sebe různé činnosti, například

že napíše dopis, opraví dům nebo změní zaměstnání, ale nic se jí nepodařilo dotáhnout do konce. Žila v neustálém strachu, že s ní nebudou spokojeni ani ostatní lidé. Její situace se zhoršovala. V práci - Anděla pracovala jako letuška - cítila strach a nervozitu pokaždé, když po odstartování letadla začala cestujícím nabízet nápoje. Jelikož se její stav projevoval i na kvalitě práce, rozhodla se pro terapii návratem do minulých životů.

Anděla byla blondýnka, malé postavy, energetická, s vědomím vlastní důstojnosti. Její současný život byl v naprostém rozporu s tím, co vyplynulo v průběhu regrese. Jakmile se Anděla dostala do hypnotického stavu, viděla, že je zuřivým **gladiátorem**. Podívejme se, jak popsala svoji regresi.

„Najednou jsem cítila, že jsem muž a mám velkou sílu. Podívala jsem se na svoje tělo a zjistila jsem, že mám na sobě těžké brnění. V ruce **jsem měla** meč a prováděla jsem různé údery a výpady. Vedle mé stál instruktor, který mi říkal, co mám dělat, abych si zlepšila techniku boje.

Potom jsem najednou stála v aréně plné bláta, kde mě učili zabíjet lidi. Byla jsem římským gladiátorem. Podle toho, jak se mnou zacházeli, jsem usoudila, že nejsem jen obyčejným gladiátorem. Ostatní, řadoví vojíní trénovali ve skupinách. Já jsem měla vlastního trenéra. V další epizodě jsem viděla, že nesedím spolu s ostatními gladiátory, ale mám samostatný stůl. Také jídlo na mém stole bylo jiné, než měli ostatní, bylo lepší.

Dále jsem viděla, jak mě vozí ulicemi města. Lidé se shromažďovali kolem cest, aby mě spatřili alespoň jedním okem. Byla jsem idolem sportovních her a pro lidi bylo velkou ctí, **jestliže** mě mohli spatřit. Byla jsem na to velmi pyšná. **Potom** přišel poslední den mého života.

Viděla jsem se jakoby ze strany. Měla jsem pocit, jako bych se dívala na televizi. Ležela jsem v blátivé aré-

ně a kolem křičeli a radovali se lidé. Byla jsem zraněná a z rány na boku mi tekla krev. Nade mnou se skláněl gladiátor, který vyhrál. Držel meč nad mou hlavou a ptal se publika, zda mě má zabít, nebo nechat naživu! Ještě strašnější pocit jsem prožívala, když jsem pochopila, že všichni kolem chtějí moji smrt. Uvědomila jsem si, že idolem jsem byla jen proto, že jsem dokázala bavit publikum lépe než ostatní gladiátoři. Můj život pro ně neznamenal vůbec nic. Nyní se všichni obrátili proti mně a oslavovali moji smrt, jako bych byla jen obyčejným gladiátorem nižší kategorie!"

Po ukončení regrese Anděla vyprávěla, že tento okamžik byl pro ni velkým ponížením. Dále upozornila na to, že předtím, než umírala v aréně, si přísahala, že se nikdy nedostane do situace, kdy by ji někdo mohl veřejně ponižít. *(Tím si vytvořila silný program, který v následujících životech blokoval každou její iniciativu, která jí brala sebedůvěru a bránila v normálním životě.)* Anděla byla přesvědčená, že právě tento minulý život, v němž byla gladiátorem, je příčinou jejího strachu. Jakmile se dostala na nějaké veřejné místo nebo **stačilo**, když o něm jen přemýšlela *(což program aktivovalo)*, hluboko zakořeněný strach z ponížení vyšel na povrch, a Anděla se uzavřela do sebe.

Lékař, který Andělu léčil, potvrdil, že to byl jeden z 2 případů, kdy došlo k okamžité změně situace. *(Osoba si uvědomila program, který tak ztratil náboj, a struktury mimovědomé formy života se upravily, všechno bylo zase v pořádku.)* Po absolvování pěti seancí se Anděla stala úplně jiným člověkem a přestala mít strach. Od té doby již nepocítovala, že ji něco brzdí. Znovu poznávala svět a **vychutnávala** si život.

Na tomto **příběhu** je zajímavý jeden okamžik: Anděla se bála neúspěchu **až** v současném životě, takže klasická psychoterapie by nikdy **nezjistila**, že příči

na jejího problému se nachází v minulém životě (nebo v tom, co ona chápe jako minulý život). Terapie pomocí regrese byla pro Andělu určitou sondou, která pronikla do podvědomí proto, aby zjistila, co je v něm obsaženo. Bez této terapie by se musela se svým problémem potýkat další roky a určitě by ho nevyřešila.

Další žena, která pracovala jako rodinná lékařka, popsala, jak jí terapie pomocí regrese pomohla při odstranění bolestí v zádech, loktech a v kloubech na ruce. Využila terapie minulými životy, aby přišla na to, co je příčinou její stávající artritidy. Podívejme se nyní na to, co zjistila.

„V průběhu regrese jsem se ocitla v šestnáctém století. Byla jsem v Itálii a pracovala tam jako lékař (muž). Léčila jsem osmiletou holčičku, která si zlomila ruku v oblasti loktu. Musela jsem posunout kosti, aby se dostaly na své místo. Prudce jsem otočila dětskou rukou a kosti se srovnaly. Děvčátko zakřičelo a já jsem věděla, že jsem jí způsobila úmyslnou bolest. *(Působit úmyslnou bolest znamená, že se ve vědomí vytvoří program působení zla lidem.)* Byla jsem smutná a cítila jsem se ponížená. Nemohla jsem si připustit, že jsem zlý a krutý člověk. Byla jsem smutná, protože jsem věděla, že jsem dobrý lékař, který má navíc rád děti, ale přesto jsem postupovala hrubým způsobem. Sama jsem se podívovala svému chování. *(Podvědomá agrese a krutost je pro mnohé z nás velkou záhadou. Příčina je však velmi jednoduchá - buď jsme sami vytvořili určitý program, nebo jsme jej získali od rodičů jako dědictví.)* Z regrese jsem dále pochopila, že jako muž jsem měla nešťastné manželství se **ženou**, která nechtěla děti a už vůbec nechtěla slyšet o větší rodině. Moje manželství bylo naplněno zlobou a hořkostí a tyto city jsem přenášela na své pacienty. *(Nespokojenost s druhou pohnutkou - pokračování)*

čováním **rodu** - vytvořilo kolem této struktury negativní program. Program zla nutil člověka k jehožtělesnění, k realizaci **krutosti** ve vztahu k ženám, nezávisle na jejich věku.) Zanedlouho moje žena zemřela. Pocítila jsem, jak se mé duši ulehčilo. Mohla jsem konečně žít tak, jak jsem chtěla. Ale to už jsem byla nemocná a trpěla jsem artritidou. (Programy urážky a krutosti zvrátily normální struktury mimovědomé formy života a způsobily nemoc.) Klouby jsem měla prakticky nepohyblivé a nemohla jsem již vykonávat svoji lékařskou praxi (morální příčina na počátku vyvolala nemoc a potom se promítla do linie osudu). Odjela jsem na vesnici, kde jsem spokojeně žila v malém domku a starala se o zahradu.

Byla jsem již velmi stará, když jsem se seznámila s jednou malou holčičkou se světlými vlasy, která žila v sousedství. Často za mnou přicházela a pomáhala mi **na** zahradě. Připoutala jsem se k ní celým svým srdcem. (Realizovala se tak pohnutka pokračování rodu.) Děvčátko mělo **asi** pět nebo šest let a pro mě nadešel čas **smrti**. Před smrtí mi přinesla kytici květin a políbila mě **na** Čelo. Asi věděla, že umírám, a pochopila, že smrt je něco naprosto přirozeného. Když moje duše opouštěla tělo, **viděla** jsem, že děvčátko utíkalo pro nějaké dospělé osoby. Promítla jsem **si** celý svůj život a uvědomila si že **jsem zneužila** svoji lékařskou práci. Sama jsem umožnila, aby **většina** mého života proběhla v utrpení a zlobě. (Bohužel si sami obvykle zaviníme to, že místo radosti si v sobě pěstujeme zlo a potom sklízíme jeho plody. Změňte pohled na život. Nehleďte v **něm** jen negativní stránky. Žijte v lásce a radosti.) Postupně jsem se přestala na svoji Ženu zlobit, ale to nestačilo, protože **jsem** své **ženě** neodpustila. (To znamená, že jsem spolu s ní **la karmický** uzel, který bylo potřeba zpracovat). Po její **smrti** jsem cítila, že se **mi ulehčilo**."

Žena prožila ještě jednu epizodu z dalšího života, v němž byla mnichem v mužském klášteře.

„Během regrese jsem prožila ještě jeden život, který měl také souvislost s artritidou. V tomto životě jsem byla mnichem, žila jsem **asketickým** životem v jednom klášteře a pracovala jsem na zahradě. Měla jsem stále pocit, jako by ostatní mniši hledali cestu, **jak** mi ublížit. (Na počátku někdo vytvořil program urážky. V daném případě to byla sama dotyčná osoba. Dále tento program existoval v nevědomé podobě a zapříčinil vznik nemoci, problémů v komunikaci a špatný osud.) Stále jsem si na ně stěžovala, stále jsem jim něco vyčítala a podezírala je, že přestali věřit v Boha. V tomto životě byla mým charakteristickým znakem nespokojenost s ostatními lidmi a pedantství. Můj život pokračoval, zestárla jsem a změnila jsem se v nevrlého a samotářského mnicha. Mladí mniši se mi za zády smáli. Čím více jsem si na ně stěžovala, tím více mnou pohrdali. Byla jsem zdrčená a začala jsem si stěžovat samotnému Bohu na nedostatky, které jsem zjišťovala u ostatních lidí. Několik posledních let svého života jsem vůbec nevycházela ven. Moje tělo bylo zničeno bolestmi. Chlad a vlhkost klášterní cely prohlubovaly moje trápení. Zemřela jsem opuštěná, v bolestech a nikdo mě ani **nepolitoval**."

Co znamenaly oba životy pro tuto ženu. pokud je dáme do souvislosti s artritidou^o Regrese ukázala, že zlost, roztrpčení, nepochopení druhými lidmi, neústupnost a zneužití své práce byly aktivními faktory i v jejím současném životě. V tomto životě poznala svou manželku z prvního života ve svém bývalém manželovi, který také nechtěl mít **děti**. Karmicky uzel z minulosti se **zabal** rozplétat. Osud bude tyto lidi spojovat do té doby, dokud si **neuvědomí** své chyby a neodstraní je.

„Chtěla bych cí, že jsem se úplně vylečila, změnila jsem se a od chvíle, kdy jsem prošla regresí, prožila

vám klid a pocit štěstí. To ale není všechno, co bych chtěla ještě doplnit.“ Ve zprávě o své regresi napsala:

„**Artritida** nezmizela úplně. Měla jsem dojem, že nemoc se zostřuje v období, kdy jsem byla zlá, netrpělivá, podrážděná nebo když jsem se nechtěla s něčím smířit. Bolest byla vždy jakýmsi upozorněním. Pokud se zastavím a vnímavě jí naslouchám, brzy se ztratí. *(Program zlosti nebyl zpracovaný úplně, ale výrazně zeslabil svoje účinky: Tento program však může být aktivován jakýmkoli krokem, to znamená, že se nemoc vrátí. Je potřeba odpustit manželovi, vypořádat se s jeho problémy a mít hodně dětí.)*

Nevím, zda jsem skutečně byla lékařem v šestnáctém století v Itálii nebo zlým samotářským mnichem v klášteře. Víím jen, že tyto příběhy změnilý můj pohled na život, způsob života a myšlení o lidech i o sobě samotné. .. Žiji dále v pokoře a lásce, snažím se být trpělivá a vnímavá..., a když tato pravidla poruším, učím se odpouštět sama sobě.”

Uvedu vám další příklad jiného vlivu získané karmy na současný život.

„**Nikdy** se mi nic nepodařilo. Do každé práce jsem vložil obrovské úsilí, ale výsledek nebyl dobrý. Nikdy jsem si nedokázal dobře vydělat. Tam, kde druzí lidé vydělávali slušné peníze, jsem já dostával jen haléře a nikdy jsem nic nevyhrál.

První manželství skončilo krachem. Oženil jsem se podruhé. Moje žena měla velmi příjemné a slušné příbuzné. Mezi členy rodiny však z ničeho nic začaly **vznikat** skandály a rodina si přestávala vzájemně rozumět... Začal jsem přemýšlet o minulosti. Provedl jsem analýzu minulých dvaceti **pěti** let a **uvědomil** jsem si jednu strašlivou věc. Nestačilo, že já sám jsem smolař, ale uvědomil jsem si, že tuto smůlu přenáším i na **ostatní lidi** *(Na úrovni osudu byty vytvořeny silné **struktury***

neúspěchu. Lidé, kteří byli pod vlivem těchto struktur, sklízeli plody neúspěchu. S takovými lidmi je lepší nemít raději nic společného.) Posuďte sami. Moji rodiče žili před mým narozením spokojeným životem. Otec měl dobrou práci. Když jsem se narodil, otec začal pít a ztratil práci. Matka se s ním rozvedla a neměli jsme žádné peníze. Matka se podruhé vdala za dobrého a zajištěného muže, ale ten brzy odešel k jiné ženě.

Ve škole jsem byl zařazen do nejhorší třídy. Po nějaké době třídu rozdělili a já jsem se dostal mezi nejlepší a velmi přátelské žáky. Doslova před očima se třída začala měnit v tlupu flákačů a egoistů a veškeré přátelství bylo to tam. V armádě jsem sloužil v elitní jednotce, ale za půl roku se tato jednotka změnila v **trestanec** ký oddíl. Po ukončení vojenské služby jsem pracoval jako řidič. Dostával jsem stále stejný plat a auta nemohla jezdit kvůli nedostatku náhradních dílů. Všichni byli nervózní a hádali se. Požádal jsem o propuštění. Neuběhlo ani čtrnáct dnů a všem zvýšili trojnásobně platy, náhradní díly byly k dispozici, auta mohla být dále v provozu a na moje místo přijali jiného člověka. Jeden můj známý mi nabídl práci v malém podniku. Přijal jsem jeho nabídku a... podnik přestal prosperovat a moje výplaty byly čím dál nižší. Zpočátku jsem nemohl najít příčinu svých neúspěchů, všechno vznikalo jakoby náhodou, z ničeho nic. Vše, co jsem zde popsal, je jen desetina toho, co jsem skutečně prožil. Všude, kde jsem se ocitl, jsem za sebou zanechával jen **smůlu**.”

VLIV VYTVOŘENÉ KARMY VDANÉM ŽIVOTĚ

Jak se uvádí v **knize Jógasútra**, může si člověk v průběhu svého života nahromadit **černou, bílo-černou, bílou a ani bílou, ani černou** karmu. Na nahromaděné **rmě** závisí způsob narození, délka života a typ **zkuše-**

ností. Příkladem mohou být výše uvedené příběhy, které nám tuto skutečnost názorně ilustrují.

Sabrina se z důvodu vlastní neznalosti dopustila těžkého hříchu - ukončila život ještě nenarozeného dítěte. Když dítě při potratu umíralo, prožívalo strašlivá a dlouhá muka: intoxikaci, předčasný porod, boj o život v drsném prostředí, v němž ještě nedokázalo žít, a pocit smrti. Jen hrůza a bolest naplnily celý jeho čas. Sabrina si vytvořila jeden z nejhorších typů karmy - černou karmu. Za to musela zaplatit stejným způsobem, to znamená krátkým životem a krutými bolestmi před vlastní smrtí.

„Spatřila jsem sama sebe a byla jsem vyděšená (*plod začíná prožívat intoxikaci*). Byla jsem ještě velmi mladá, nebylo mi ani čtrnáct let (*porovnejte stáří plodu*) - a přivázali mě ke kůlu (*plod by nejraději utekl, ale byl k matce přivázaný pupeční šňůrou*)... Měla jsem strach. Věděla jsem, že provaz, kterým jsem byla přivázaná, nejde povolit (*plod se nemohl oddělit od pupeční šňůry - ale vždyť ona byla jeho životem, a přesto se to snažil udělat*)... Křičela jsem a dusila jsem se dýmem (*vypuzený plod se choval stejným způsobem, ale nemohl ještě samostatně dýchat*). Cítila jsem, jak mi žár spaluje kůži na nohou. Cítila jsem bolest po celém těle... a jak **mí** dým, který **štípal** jako kyselina, spaloval hrdlo (*vypuzený plod vnímal surové prostředí kůží, což způsobovalo velké bolesti, a do otevřených úst se mu místo vzduchu valil jedovatý kouř*). Zemřela jsem až po strašlivých mukách (*tak jako předtím zemřel plod*).“

V tomto případě hraje důležitou roli i takový detail, jako je smrt, kterou způsobili lidé. Potrat je obvyklým násilím, které lidé páchají na bezbranné bytosti. Řídí se svými egoistickými pohnutkami, které je nutí k rozhodnutí, zda nechají bytost zemřít, nebo jí Obřáčenou mincí tohoto procesu byla Sabrinina vlastní

smrt. Lidé se rozhodli pro násilí v podobě, na kterou byli zvyklí. Všechno, co se stalo s plodem, se ve větším měřítku zopakovalo i s jeho matkou - prožila nesmyslnou a krutou smrt.

Anděla bavila publikum tím, že v aréně zabíjela lidi, kteří byli slabší než ona. Zabíjela lidi a přitom je ještě pro zábavu nesnesitelně ponižovala. Cítila, že je nad všemi, a byla na to pyšná. To ji nutilo neustále podporovat svůj image, aby se stala silným a neporazitelným idolem, který zabíjí podle potřeby. I v tomto příběhu se nahromadila černá karma, která se výrazně projevila v jejím současném životě.

Nakonec si zasloužila stejný trest - prožila veřejné ponížení jako obyčejný gladiátor nižší kategorie.

Černou karmu u ženy, která trpěla artritidou, nahromadila zlost, hořkost, neopodstatněný pocit křivdy a neustálá nespokojenost. Lékařská praxe a služba Bohu zmírnily celou situaci, což pomohlo k nahromadění bílé karmy. Nakonec se vytvořila černo-bílá karma, v níž ale převažovala černá karma, což zase vedlo k potížím zaviněným artritidou. Trápení, která způsobila pacientům, přivedla ženu v dalším životě do kláštera. Zde žila v chladné klášterní cele a onemocněla artritidou.

Všechno proběhlo tak, jak je uvedeno v Patañďžalího knize *Jógasútra* - karma určila způsob narození, místo narození, délku života a typ životních zkušeností.

KARMA PŘEDKŮ

Všichni dobře víme, že člověk se v důsledku karmické předurčenosti rodí těm rodičům, jejichž karma se ztotožňuje s jeho vlastní karmou. Všimněte si jedné důležité zvláštnosti - rodiče, kterým se narodíme, jsou takzvaným *místem východu*, kterým vycházíme a dostává-

me se k dalším generacím. Hovoříme tedy o *rodu*. **Rod** v **dřívějších** dobách pokračoval po linii matky, neboť **matčino** lůno **je** místem východu každého člověka. Důležitým faktorem **je** nepřerušovaný řetězec posloupnosti **života** - dítě, dospělý člověk, stařec. Stařec umírá, dospělý člověk se stává starcem, dítě dospělým jedincem, který má své děti a tak bychom mohli pokračovat dále. V místě východu jsou obsaženy informace asi o **sedmi** generacích lidí. Uvědomte si, že tyto informace se jakoby přelévají z generace na generaci. Jestliže někdo z rodu porušil mravní zákony, budou se informace o této skutečnosti předávat podle své posloupnosti z **praprarodičů** na prarodiče, rodiče, potom na děti, vnuky a proces bude pokračovat do té doby, dokud se energie narušení (pokud ji ovšem členové rodu neposílí) úplně nevyčerpá.

Zpracovat špatné skutky našich předků není **jednoduchou** záležitostí. Karmické dluhy se nejčastěji předávají po jedné **linii**, **ale** může dojít i k opačnému případu. Uvedu vám jeden příklad z historie.

Když se narodila Kateřina **Medicejská**, byl **sestavěn** její horoskop, v němž bylo napsáno, že Kateřina **přinese** své rodině záhubu. Osud chtěl, aby se provdala **za** francouzského krále Jindřicha II.

Hned začátek jejího panování byl spojen se smrtí jejího **manžela**, který zemřel v souboji, a s nástupem jejího staršího syna **Františka II. na** trůn. Jemu i jeho bratrovi Karlu **IX.** byla souzena smrt, když byli na vrcholu své **moci** a sil. Zlá předpověď se začala pomalu naplňovat

Korunu Francie získal **mladší syn** Kateřiny **Medicejské** a její oblíbenec Jindřich **III.** Stejně jako **jeho** **bratři se** i on **nacházel** pod **velkým** vlivem své chytré **a** kruté matky. Ale ani Kateřina Medicejská **nemohla** **zabránit** špatným zvykům Jindřicha **III.,** jehož vláda **sc**

podobala vládě žen, které spravovaly zemi tak, jak se jim zachtělo. Francouzi bédovati, že na **dvoře** zůstal jen jediný muž, jímž byl Jindřich de Guise. Katolická Francie v něj vkládala velké naděje, neboť Jindřich de Guise byl potomek starého šlechtického rodu. Svou slávu si získal zejména v bojích proti protestantům, a proto svým postavením vyhovoval královskému dvoru.

Po násilném přepadení a **vyvraždění** hugenotů během Bartolomějské noci se de Guise stal národním hrdinou (a vytvořil si černou karmu). Kateřina **Medicejská**, která dlouhou dobu hledala spojení s **Guisem** v boji proti hugenotům, byla náhle znepokojena jeho rostoucí popularitou. Když v roce **1588** došlo v **Paříži** k povstání, Jindřich III. utekl z hlavního města do Chartres. Sem **přijel** také Jindřich de Guise společně se svým bratrem a spojencem kardinálem Karlem.

Jindřich de Guise se cítil jako vítěz: král mu navrhl odstupné - hodnost generalissima výměnou za vzdání se nároku na trůn. De Guise váhal. Celá situace byla nejistá a toho využila Kateřina Medicejská. Tajně přesvědčila svého posledního syna, aby se zachránil tím, že de Guise zabije. Brzy se rozneslo, že se na dvoře chystá **poprava**. Neznámí de Guiseovi stoupenci mu doručili dopis, v němž ho před smrtí varovali. „Jen se mi vysmívají," odpověděl jim de Guise.

V pátek 23. prosince roku **1588** přišel k de Guiseovi posel se žádostí, aby ho následoval do královských komnat. Jindřich de Guise měl velmi dobrou náladu, bezstarostně **cumlal** bonbony a vešel do přijímacího salonu, plného dvořanů. Jeden z nich přišel k de Guiseovi **a bodl** ho dýkou. Druhý den nato byl v žaláři zavražděn i Guiseův bratr.

Vraždy však nezůstaly bez trestu. Jindřicha III. zabil mnich Jacques **Kleman**, čímž skončila historie královského rodu Valois. Na francouzský trůn přichází rod

Bourbonů. Kateřina Medicejská se nikdy nedozvěděla, zda se předpověď astrologů naplnila. Zemřela asi měsíc po zavraždění Jindřicha de Guise.

Už jsme se seznámili s tím, že karma je soubor programů, to znamená informačních a energetických struktur, které se šíří do prostoru, do mimovědomých forem života člověka a mohou se uložit i do předmětů a věcí. Kromě toho existují ještě čisté fyzické útvary karmy, které zůstávají na planetě Zemi. Jakmile se začne karmický program šířit do prostoru, změní se také osud člověka.

Karmický program, který je rozšířený v prostoru, spojuje vždy několik lidí do jednoho *osudonosného* uzlu, v němž dochází buď ke zpracování karmy, nebo se tvoří nový útvar závazků a povinností. Silné karmické programy prostoru vedou ke vzniku válek, konfliktů, živelných pohrom, katastrof a jiných „náhodných“ událostí a nedorozumění, způsobujících záhubu a **smrt**. (Vzpomeňte si na zřícení tří podlaží jednoho domu v Izraeli ve chvíli, kdy se zde konala svatba.) Na druhé straně však existují pozitivní karmické programy: založení různých charitativních spolků nebo velkých podniků.

V zásadě můžeme říci, že karmické programy **prostoru** nejsou rozsáhlé a po linii osudu spojují ty jedince, kteří byli navzájem spojeni již dříve v minulých životech a vytvořili vzájemné svazky, jakými bylo například přátelství, vražda, láska, manželství, děti, kolegové, sousedé, známí a tak dále. Odtud pocházejí i negativní **informace**, které si člověk v průběhu několika **životů** sám **vořil** a vyslal **do** prostoru. Tyto informace se projevují jako *nemoci ducha* a většinou jde o nepřijemné události po linii osudu.

Karmické programy, které jsou uloženy ve strukturách mimovědomé formy života člověka, se projevují jako negativní charakterové rysy, jako podvědomá úroveň emocí a nálady (podvědomý strach, podvědomá agrese, podvědomá urážka, podvědomá laskavost, podvědomá láska, podvědomá sebedůvěra a důvěra ve své vlastní síly a mnoho dalších projevů). V tomto případě hovoříme o *nemocech duše*, to znamená o nepřijemnostech a nepochopení při komunikaci, o špatném charakteru, o psychických odchylkách, a dokonce nemocech.

Narušení struktur mimovědomé formy života karmickými programy vede k psychosomatickým a karmickým nemocím. V takovém případě se karma může projevit jako *nemoci těla*.

KARMICKÉ NEMOCI

Příčinu **karmických** nemocí již známe, jsou to patologické programy, které vytvořilo vědomí člověka a které se nacházejí v podvědomí (ve strukturách mimovědomé formy života). Karmické nemoci se odlišují od běžných nemocí tím, že se nelokalizují v jednom místě, například jen v ledvinách, srdci, plicích, ve sva-lech a podobně. **Karmická** nemoc „plave“ postupně v různých orgánech. Je tomu tak proto, že přicházíme do kontaktu s informačním a energetickým tvarem, který se při svém pohybu v mimovědomých formách života člověka zastavuje v různých orgánech a na různých místech. Takovéto zastavení znamená odpojení části těla nebo orgánu od celkového systému, což se okamžitě projeví na jeho činnosti a člověk ji pocítí jako **nemoc**. Jestliže toto zastavení zasáhne například kostě tkáň, vazy či svaly, dojde k lokální slabosti, která se projevuje bolestmi v kříži (pokud se tento program nachází v bederní oblasti), obvyklým vymknutím kloubů nebo **smrštěním** vazů (pokud se tento program nachází

v **oblasti** kloubů a vazů), tříselnou kýlou (pokud se program nachází v tříselech) a tak dále.

Podívejme se i na jinou variantu vzniku karmické nemoci. Patologický program se zastaví v určitém místě, kde je nahromaděno nejvíce energie. Zde se dále vyvíjí a narušuje struktury orgánu. Takovým způsobem vzniká například cirhóza jater. Patologický program může zapříčinit také vznik zhoubného nádoru, to znamená, že si pro sebe, jak *již* bylo výše uvedeno, vytvoří hmotné tělo.

Při karmické nemoci se neléčí orgán nebo tělo, ale narušená mimovědomá forma života člověka. Proto je potřeba zvolit úplně jiný přístup, než jak je tomu při léčbě fyzického těla. Je nezbytné najít příčinu, pracovat s ní a snažit se *ji* odstranit.

KARMIČKÉ INFORMACE ULOŽENÉ V PŘEDMĚTECH A VĚCECH

Každý hmotný předmět, obzvláště voda může obsahovat různé karmické programy. Karmické programy budou působit společně s člověkem, jenž předmět vlastnil, nosil jej nebo se jej dotýkal. Různá zaklínadla, uhranutí a jiná kouzla se provádějí právě takovým způsobem. Do **zařikávaného** předmětu se vloží informace a předmět se předá konkrétnímu člověku, který se má předmětu dotknout, sníst jej, obléknout si jej nebo % ním provést jinou činnost. Program přechází v nevědomé podobě do **mimovědomé** formy života tohoto člověka a ukládá se do jeho struktur, vyživuje se jeho Životní energií a nevědomě začne projevoval své účinky. Můžeme si **uvést** konkrétní příklady: líbí se nám jen jeden člověk; člověk si náhle **začne** odvykat od alkoholu; program nutí Člověka spáchat sebevraždu a tak bychom mohli pokračovat dále. Známe i takové **přípa-**

dy, že žena, jež se posadí na jednu určitou židli, brzy otěhotní. Všichni víme o síle svatých lidí, která dokáže uzdravovat. Mramorové zdi ve stanici metra **Kropotkinskaja** působí na cestující jakýmsi vnitřním klidem, neboť mramor byl přivezen ze zbořeného chrámu Krista Spasitele, a proto obsahuje mnoho pozitivních myšlenek a modliteb.

Na kvantové úrovni živých a neživých objektů se nacházejí stejné charakteristiky, jež se vzájemně ovlivňují. Proto každá negativní **myšlenka**, emoce a chování strukturují hmotu neživého **objektu**, předmětu, místnosti a vkládají do nich například program zla, ublížení nebo narušení.

Uvedené programy se hromadí i v mimovědomé struktuře každého obytného nebo pracovního prostoru, kde působí společně s energií lidí a **ovlivňují** ji. Člověk, který se hádá, je podrážděný, hovoří negativně o všem novém, si neuvědomuje, že do celého prostoru vyzářuje negativní informaci. Tato informace bude mít stejný účinek na zdraví všech lidí, kteří se nacházejí v místnosti, neboť se zde nahromadila negativní emocionální energie a místnost je nakažená emocionální jedem.

Hygienické potřeby, oblečení, auta a další věci shromažďují a uchovávají ve svých strukturách jak pozitivní, tak i negativní informace. Zacházejte dobře se svými věcmi a nedávejte je jiným lidem.

ZÁVIST

Závist není ničím jiným než negativním myšlenkovým programem, který se vytvořil ve vědomí člověka. Program závisti je obvykle spojen s vizuálním **obrazem nějakého** objektu. Naše vědomí má jednu neobvyklou vlastnost: do objektu, o němž přemýšlíme nebo **na** nějž se podíváme, můžeme vložit program uhranutí nebo závisti. Program poté působí vzájemně s **člově-**

kem a může mu velmi ublížit. Doporučenou ochranou proti uhranutí je laskavost a porozumění člověka.

Nakonec jsme se dostali k fyzické karmě na planetě Zemi. Uvedme si jednoduchý příklad: lidé žijí v několikapodlažním domě a každý člověk, který vyjde z domu, odhodí na dvůr nějaké odpadky -jeden papírek od bonbonu, druhý zápalku, třetí náplň z tužky, čtvrtý nějaké smetí z kapsy, pátý ohryzek, šestý obal od zmrzliny. Pokud by se dvůr alespoň jednou za týden neuklidil, změnil by se na skládku odpadků a za půl roku by se už přes něj nedalo vůbec projít. Lidé svou činností zapříčinili to, že na některých místech na Zemi není možné žít, jiná místa jsou velmi silně znečištěná a tak bychom mohli pokračovat dále. Není to nic jiného než karmická činnost člověka a my, současní obyvatelé, sklízíme její plody.

Karma projevuje své účinky na různých úrovních a různým způsobem. Každý současný člověk sklízí plody nejen své vlastní karmy a karmy svých předků, ale i plody celospolečenské karmy.

PRÁCE S VLASTNÍ KARMOU

Dříve, než se dostaneme k vysvětlení toho, jak je potřeba pracovat s vlastní karmou, chci vás upozornit na její dvě zvláštnosti. První zvláštnost spočívá v tom, že se karma nemůže nikdy ztratit, a druhá zvláštnost je ta, že člověk je spojen se svými myšlenkami nacházejícími se v *kronice Akáše*, které se k němu budou stále vracet. *Kronika Akáša*, přeplněná jeho myšlenkami, nezůstane v klidu do té doby, dokud se její poslední pohybnostka nezmění v reálný jev. Tento jev zpravidla uskuteční člověk, který dal **impulz** k vyslání myšlenky.

„Nedomnívejte se, že jsem přišel zrušit Zákon nebo Proroky; nepřišel jsem zrušit, nýbrž naplnit. Amen, pravím vám: Dokud nepomine nebe a země, nepomine ani jediné písmenko ani jediná čárka ze Zákona, dokud se všechno nestane.“ (*Evangelium podle Matouše*, kap. 5)

Jak pracovat s vlastní karmou

Existuje pouze jedna cesta, která může odstranit hříchy a působení karmy: změna názoru na život, život v souladu se skutečnými představami, neutralizace minulých hříchů a karmy. **Chce-li** člověk nastoupit tuto cestu, musí se stát uvědomělejším, odpovědnějším a samostatnějším. Lidská pasivita se chápe jako určitý přestupek, jenž vytváří nepříznivou celospolečenskou nebo celonárodní karmu. Doložíme si to příkladem. Jsou lidé, kteří postavili továrny, vybudovali přehrady, vytěžili **dřevo**, vstali rakety do vesmíru, zorali půdu. Jiní lidé to jen pozorovali a začali využívat zboží vyrobené v továrnách, bez námahy si zavedli elektric-

kou energii, četli knihy, dívali se na televizi, jedli chléb. Obě skupiny nyní trpí znečištěným ovzduším a vodou, změnou klimatu, vyčerpáním půdy. Uvědomte si, že vždy jen pár lidí řídí stát a vede ho do války, v níž však trpí celý národ. Všichni se ptají, kde je uvědomělost národa a každého jedince? Čím více lidí pochopí tuto jednoduchou pravdu a začne ji realizovat ve svém životě, tím lepší a spravedlivější bude celkový život. Lhostejných a pasivních lidí není potřeba.

Nyní se podíváme na variantu ideální karmické práce na příkladu života svatých. Nejdříve si musíme připomenout, že všechny svaté charakterizuje život izolovaný od vnějšího světa. Tím, že nejsou ovlivněni světovými událostmi, se zbavili tlaku mnoha karmických vrstev, to znamená, že se úplně osvobodili od působení karmy celého lidstva, zemí, národů, rodů, rodin a okolních lidí. Měli velkou výhodu, že pracovali pouze s vlastní karmou.

Jejich prvním krokem byl odchod od lidí (dokonce i z kláštera). Postavili si malý domek, založili si zahrádky, aby se nějak užívali. Jedním rozhodnutím vyřešili několik důležitých karmických úkolů najednou.

1. Začali se zcela spoléhat na Boží vůli (jež nejlépe ví, jak naložit s člověkem), projevovali hlubokou pokoru a žili z okamžiků přítomného dne.

„Proto vám pravím: Nemějte starost o svůj život, co budete jíst, **ani** o tělo, co budete mít na sebe. Což není život víc než pokrm a tělo víc než oděv? ... Nemějte tedy starost a neříkejte: Co budeme jíst? Co budeme pít? Co **si** budeme oblékat? Po tom všem se shánějí pohané. Váš nebeský Otec **přece** ví, že to všechno **potřebujete**. Hleďte **především** jeho království a **spravedlnost**, a všechno ostatní vám bude přidáno. **Nedělejte** si tedy starosti o zítřek; zítřek bude mít své starosti. Každý den má dost vlastního trápení.“

2. Vnímavě a uctivě se chovali k půdě, která jim dávala obživu.

3. Pobývali hodně na čerstvém vzduchu, a když pracovali na zahradě nebo sbírali různé plody v lese, fyzicky namáhali své tělo.

Po celý zbývající čas „hledali Boží království a Boží pravdu“. Svatí usilovali především o zlepšení vlastního charakteru.

„Člověka vítají podle oděvu, ale vyprovázejí ho podle rozumu.“ Člověk využívá své vědomí a rozum v závislosti na zvláštích svého charakteru. Aby bylo možné „projít uchem jehly a vstoupit do Božího království“, je nezbytné ztotožnit své vědomí s duchovními normami a překonat karmické cesty. Jinými slovy člověk musí ve svém vědomí vykonat určitou duchovní práci.

Podívejme se nyní podrobněji na otázku duchovní práce. Základem vědomí jsou pohnutky, temperament a charakterové rysy.

DUCHOVNÍ PRÁCE

Šest typů pohnutek (sebeochrana, pokračování rodu, vůdcovství, svoboda, spravedlnost, tvorba) nutí člověka, aby si vážil života, aby si založil rodinu, postaral se o své blízké, stal se vůdcem, aby žil svobodný a spravedlivý život, aby se sám projevil originálním a tvůrčím způsobem.

Temperament vyjadřuje intenzitu psychických procesů probíhajících ve vědomí. Rozlišujeme čtyři typy temperamentu: **choleric** (velmi vznětlivý, energický Člověk), **sangvinik** (má živou povahu, je to silný, nadšený **člověk**), **melancholik** (člověk, který má sklony k zasmušilosti a Černým myšlenkám) a **flegmatik** (člověk, který pomalu vnímá a není aktivní).

Charakterové rysy ukazují, jaké pohnutky jsou ve vědomí člověka nejvýraznější a s jakým typem charakteru vytvoří nejlepší spojení. Jeden člověk projevuje asi jen dvě nebo tři pohnutky z celkového počtu šesti pohnutek, jiný člověk také dvě až tři, ale u dalšího již tomu může být jinak. Tyto pohnutky se ve spojení s charakterem realizují ve své vnitřní i vnější podobě a mohou být například výrazné, stejné, slabé, zkrácené. Podíváme se na to, jak se projevují charakterové rysy ve spojení s vůdcovstvím. Flegmatik se asi nebude pokoušet o vůdcovskou pozici, protože je pasivní. Pokud se přesto na tuto pozici dostane, bude z něj unavený vůdce bez energie. Melancholik se chce stát vůdcem, ale bojí se odpovědnosti a neustále se rozhoduje, zda je pro, nebo proti. Takovýto člověk bude nerozhodným vůdcem. **Cholerik** usiluje o vůdcovství všemi silami, důvodem jsou hlavně vnější okolnosti. Pokud se stane vůdcem, bude velmi impulzivní a nevyrovnaný a ve svém nadšení může mnoho věcí pokazit. Sangvinik je dostatečně aktivní, nadšený a rozumný. Jeho snaha o vůdcovství je výsledkem jeho vnitřního přesvědčení. Pokud se stane vůdcem, bude rozvážný a energický. Ještě je potřeba doplnit, že dočasnými vůdci (jen pro určitou situaci) se stávají **cholerici** a stálými vůdci jsou sangvinici.

Vezmeme si druhý příklad - spravedlnost. Cholerik tuto snahu vyjadřuje nadměrnou výbušností. Na jakoukoli urážku reaguje silným výbuchem, což může zanechat i určité následky. Sangvinik odpoví jednoznačně a svoje chování usměrní podle dané situace. Flegmatik urážku své osoby většinou ani nezaregistruje nebo odpoví jen ledabyle. Melancholik urážku skrývá a přemýšlí o možnostech, jak se pomstít. Jestliže má možnost se pomstít, udělá to rafinovaně a zákeřně.

Duchovní práce spo v tom, že člověk pracuje se vými pohnutkami, temperamentem a charakterový-

mi rysy cílevědomě. Při zpracování pohnutek má minimální nároky, ale cítí se svobodný; temperament se dostává do normy a psychické procesy jsou vyvážené a stabilní; vyvážené jsou i charakterové rysy, stávají se pozitivními a stabilními.

Vysvětlím vám to na konkrétním příběhu z *Evangelia*. „A hle, kdosi k němu přišel a zeptal se ho: ‚Mistře, co dobrého mám dělat, abych získal věčný život?‘ On mu řekl: ‚Proč se mě ptáš na dobré? Jediný je dobrý! A chceš-li vejít do věčného života, zachovávej příkázání!‘ Otázal se ho: ‚Která?‘ Ježíš odpověděl: ‚Nebudeš zabíjet, cizoložit, krást, křivě svědčit, cti otce a matku, miluj bližního svého jak sám sebe.‘ Mladík mu řekl: ‚To jsem všechno dodržoval! Co mi ještě schází?‘ Ježíš mu odpověděl: ‚Chceš-li být dokonalý, jdi, prodej, co ti patří, rozdej chudým, a budeš mít poklad v nebi; pak přijď na následuj mne.‘ Když mladík uslyšel to slovo, smuten odešel, neboť měl mnoho majetku."

Mladík neměl zpracovanou pohnutku sebeochrany (soukromé vlastnictví je sice jeden ze způsobů sebeochrany, ale nezajišťuje stabilní život). Svátí lidé zpracovávají své pohnutky půstem, slibem mlčení, izolací, dobrovolnou chudobou.

Tímto způsobem stabilizují svůj temperament a mění svůj charakter. Pravidelný rituál modliteb vkládá do *kroniky Ákáši* pozitivní myšlenky. Jakmile člověk vykoná tuto práci sám na sobě, stane se svatým. „...Boží království nedrtí silou, ale přichází zevnitř, jako jemný vánek. A dobro, které se chce přelít do lidí a skrze ně se dávat dál...“ Přichází zevnitř - to znamená, že je třeba, aby člověk pracoval na změně svého charakteru a vědomí. Touto činností, jež nemá nic společného s každodenním životem, se lidé stávají svatými a odměnou je jim věčný a vědomý život.

O SKUTEČNÉ VÍŘE V BOHA

Víru v Boha můžeme přirovnat k jednotlivým buňkám a jejich vztahu k celému organismu. Pro buňky je organismus zdrojem života, potravy a ochrany a organismus se zpětně projevuje zase prostřednictvím buněk. Úkolem buňky je žít a plnit úkoly, které jí byly uloženy. Jestliže buňka zatouží po něčem jiném a mnohem větším, dosáhne toho, ale na úkor jiných buněk a negativního vlivu na celý organismus. Organismus je silný celek, který svými prostředky může buňku nejen vrátit na její pravou cestu, ale také ji zničit.

Nyní si představte, že na místě buňky bude člověk a na místě organismu Bůh. Mechanismus karmy představuje mnohotvárnou činnost nevyčerpatelných sil vesmíru a přírody a jejich účinků na člověka, které ho mají přivést na normální cestu evoluce a života. Člověk musí v průběhu celého svého života dokazovat svoji víru v Boha a neustále ji podporovat. Čím více se **člověk** snaží o spojení s Bohem, tím je zdravější, déle **žije**, jeho život je šťastnější, může získat více různých schopností (jasnovidectví, levitace a podobně).

Spojení s Bohem a důkazy o víře v něho jsou vyjádřeny myšlenkami, emocemi a skutky. Člověk myslí pozitivně, všechno přijímá a chápe, ve všem vidí Boží vůli a nikomu nechce ublížit. Z emocionálního pohledu si člověk uvědomuje, že Bůh mu umožnil, aby žil, cítil a mohl vyjádřit sebe sama. To znamená, že Bůh miluje Člověka. Člověk se proto nachází v moři lásky, je šťastný a prožívá pocity radostí. Spojení s Bohem posiluje navíc svými činy. Zasvěcuje Bohu každodenní činnost: jídlo, nákupy, práci a tak dále, přičemž všechno doplňuje vnější (slovní) nebo vnitřní (myšlenkovou) modlitbou. Není připoután k plodům své práce, neboť **všechno dělá** pro blaho všech, to znamená pro Boha.

Určitě jste nyní pochopili, co pro současného člověka znamená víra v Boha. Nestačí, jestliže člověk řekne: „Věřím v Boha“ a dva až třikrát týdně zajde do kostela. Zbývající čas stejně věnuje všední činnosti a k Bohu má daleko. Nezbytnou podmínkou ke spojení člověka a Boha je pravidelná a neustálá práce na třech úrovních: na úrovni myšlení, na úrovni emocionální a na úrovni fyzické. Znovu si připomeňme myšlenku z *Bible*: „Boží království nedrtí silou, ale přichází zevnitř, jako jemný vánek. A dobro, které se chce přelít do lidí a skrze ně se dávat dál.“ To je jistě dostačující vysvětlení pro tuto práci. Kolik sil člověk věnoval posílení tohoto svazku v průběhu všech svých životů, tolik sil získá v současném životě a následně v dalších životech.

Jak tedy správně pracovat s vlastní karmou? Většinou nemáme možnost, abychom se izolovali od světa, protože svět nás jednoduše nepustí. Z předcházejících kapitol již víme, že karma se vytváří prostřednictvím myšlenek a jejich účinků. Myšlenky a jejich účinky se pohybují kolem šesti pohnutek. Zvláštnosti temperamentu jen zesilují, nebo zeslabují vysílání myšlenek, ale neovlivňují jeho vlastnosti. Karma vzniká a hromadí se v závislosti na tom, o čem a jak člověk přemýšlí, zda je jeho nejsilnější pohnutkou sebezáchova nebo zachování rodu, vůdcovství, svoboda, spravedlnost a tvorba.

Všichni lidé touží realizovat všech šest **typů** pohnutek: krásně, plnohodnotně a **stabilně** žít; milovat a být milován; mít potřebnou autoritu a moc; využívat určitou a zaručenou svobodu; chtějí, aby život byl spravedlivý, bez urážek a **nedorozumění**; aby se mohli originálně projevit a tvůrčím **způsobem** se vyjádřit. Lidé však své pohnutky nezpracovávají, ale naopak je **následují** a ztotožňují se s nimi: s hmotným bohatstvím; rodinou, blahobytem a sexuálním životem; okolí podřizu-

jí své **vůli**; na první místo kladou svůj názor na spravedlnost a pouze svoje zájmy; oceňují pouze svoji tvorbu a úspěchy; jejich zájmy se střetávají se zájmy společenského života. Začíná boj - myšlenkové střety letí do *kroniky Akáši* a vytváří se karma, která narůstá. Aby se člověk vyvaroval **nepříjemností**, bylo mu doporučeno, že má žít podle přikázání, v běžném životě to znamená podle ústavy a zákonů. „Jak byste chtěli, aby lidé jednali s vámi, tak vy ve všem jednejte s nimi; v tom je celý Zákon i Proroci.“

Došli jsme k jednomu závěru. Jestliže chcete vědomě pracovat s karmou, začněte u svého vědomí a charakterových rysů. Vaše pohnutky se dostanou zpět do stanovené normy. **Změní** se vaše myšlení, to znamená, že se začne měnit i karmická odpověď vyslaná z *kroniky Akáši*.

Konkrétní doporučení

Práce s karmou vyžaduje, abyste si uvědomili, že jste duchovní bytostí, a abyste převzali odpovědnost za sebe, za svoje myšlenky a skutky. Přijměte život a životní situace takové, jaké jsou. Přemýšlejte o životě, o životních situacích a rozhodněte se pro pozitivní práci, která by **měla** být vědomá a cílená. Podívejte se zpětně na vykonanou práci, zhodnoťte ji a proveďte nezbytné **změny**. Pokračujte tak dlouho, až se dostaví příslušný výsledek.

Jestliže nepřijmete skutečnost, že jste duchovní bytostí, a **nepřevzmete** za sebe odpovědnost, nemá smysl se duchovní prací zabývat. **Odmítáte-li** osud a **nesnažíte-li** se překonat jeho rány a nepříjemné události, odmítáte i Boží spravedlnost, která vám má pomoci.

Každou složitou životní situaci je potřeba přijímat **jako lekcí** shůry, hledat její smysl, udělat potřebné zú-

věry a najít z ní cestu ven. Jestliže jste se rozhodli, jak budete postupovat, a pochopili jste, co máte udělat, budete nepochybně úspěšní a posílíte svoji víru. Změna složitě situace, života, zdraví a vztahů směrem k lepšímu znamená, že jste se vydali správnou cestou. Pokud tomu tak není, zastavte se a zamyslete se nad tím, co děláte špatně. Najděte chyby a znovu se pusťte do práce. Nezapomeňte na to, že vesmír neodpouští chyby. Chyby je nutné odstranit. Nikdo to za vás neudělá, jen vy sami: „Amen, pravím vám, že nepomine toto pokolení, než se to všechno stane. Nebe a země **pominou**, ale má slova nepominou.“

LÍTOST

Co znamená projevit lítost nebo učinit pokání? Mnozí lidé si pletou slovní spojení *projevit lítost* s výrazy *výčitky svědomí, sebebičovám, litovat minulosti* a dalšími podobnými obraty. Jestliže člověk dlouho něčeho lituje, něco hluboce prožívá, obviňuje se. znamená to jen jedno - v duchu si vytváří škodlivý program, který živí svými prožitky a emocemi. Tento program **mů** bude překážet v jeho dalším životě a může přejít na jeho potomky.

Projevit lítost znamená proces, kdy si uvědomíme špatné skutky z minulosti a chceme je napravit. Člověk, který projevil lítost, už nebude dělat chybné kroky a začne žít jiným životem. Bude se **snažit**, aby nahradil škodu, kterou způsobil a svou prací pomůže těm, jimž ublížil.

Projevení lítosti je **konkrétním** krokem proti určitým činům, myšlenkám, způsobu života, smyslovému uspokojení. Člověk si musí uvědomit, že předcházející činy byly špatné a škodlivé. Jestliže to pochopí, ve vědomí se spustí zvláštní informační a energetický proces, který se zevně projeví jako chvění, třesení těla, zajíká-

ní a pláč. Tento proces odstraní škodlivý program v mimovědomé formě života, která zároveň prochází očištnou. Pokud člověk pláče, prožívá dvojí pocit. Na jedné straně se cítí unavený, vysílený, ale na druhé straně pociťuje ulehčení, jako by se zbavil nějaké vnitřní tíhy. Jeho nitro se raduje a je plné světla. To svědčí o tom, že proces vyjádření lítosti proběhl správně a úplně. Neproběhne-li podobný proces, pak si člověk jen sám sobě slíbil, že teprve bude litovat, nebo to neudělal dostatečně upřímně. Negativní program zůstal v mimo vědomé formě života a ve vhodné chvíli člověka donutí k vykonání příslušného činu.

Při plném vyjádření lítosti dojde k přetržení řetězu příčin a následků a účinek karmy za činy, nad nimiž člověk projevil svou lítost, se zruší nebo se výrazně zeslabí. Podívejme se, jak proces pokračuje dále. Pokud má člověk pociťovat škodlivost různých činů nebo svých nedostatků, musí se do nich ponořit. Bude to pro něho nový, pozitivní prožitek, z něž bude mít radost, a nakonec pochopí, že to, co v něm bylo rušivé a špatné, změní. Člověk najednou pozná, co je to mravní rozklad, alkoholismus, narkomanie, a chce se toho úplně a navždy zbavit. Spustí se proces úplného vyjádření lítosti, proces pokání, z něhož člověk vychází čistý, neboť zpracoval svoji chybu. Duše (mimovědomá forma života) jedinců, kteří „hřeší s mírou“, zůstává šedá. Takový člověk obhájí sám sebe, že prý žije tak, jak žijí ostatní, a proto při přechodu z jednoho života do druhého nemusí nic zpracovávat. **Můžeme říci**, že takovýchto lidí je na světě většina. Potichu si hřeší, příliš v Boha nevěří, jsou /cela zaneprázdňeni každodenními starostmi a různými pomluvami.

Čím je zatížená vlastní karma

Vlastní karma může být zatížená různými situacemi: jedinec se zřekne narozeného dítěte, nechce mít děti, ženy nechtějí otěhotnět. Přerušením těhotenství, zvláště pokud k tomu dochází častěji, se karma velmi zatíží. Nejedná se jen o skutečný fyzický zákrok, ale také o myšlenku na přerušování těhotenství. To se týká jak žen, tak i mužů, nezávisle na jejich věku. U žen po potratu (nebo když někdo ženě poradil, aby šla na potrat) se může objevit například cysta vaječníku. Muž, který nutí ženu, aby šla na potrat, může pociťovat slabost v kříži. Tato slabost se projevuje bolestmi v této oblasti, následně mohou vzniknout potíže s prostatou, objevit se adenomy a raná impotence. Jestliže má člověk v úmyslu zničit život budoucího dítěte, ať už to projeví slovně, emocionálně nebo v myšlenkách, porušuje hlavní zákon života, za což většinou zaplatí svým zdravím a špatným osudem. Lidé, kteří v rámci svých povinností, nebo dokonce za peníze přerušují normální cyklus narození člověka, tedy provádějí potraty, si vytvářejí nejhorší typ karmy. Vidíme je všude kolem sebe, jsou to lidé od narození tělesně postižení; dále lidé, kteří prožili velké úrazy a kteří se až do konce života stali nemožnými; mentálně narušení lidé.

Účinky vlastní karmy je možné zeslabit a zlepšit činnostmi, která podporuje život na Zemi, jako například výchovou sirotka, adopcí dítěte, jež nikdo nechce, pomocí lidem, kteří to potřebují, péčí o staré a přestárle občany. Záslužným **činem** je i vysvětlení karmické odpovědnosti dětem a mladým lidem. Uvědomte si jednu životní pravdu: člověk, který v sobě zničil cit lásky, se nemůže ničím vyléčit; láska a radost jsou v životě nejlepším lékem.

Sexuální odchylky a karma

Všichni živí tvorové na Zemi mají svůj program zachování rodu. Sami si určují, s kým a jak proběhne pohlavní styk. Nevědomé programy, které člověku předali jeho předci, mohou narušit program zachování rodu, což se projevuje v jeho odlišném chování. Různé odchylky od normy můžeme pozorovat například u lesbiček, homosexuálů a lidí, kteří onanují. Výjimku tvoří případy, kdy jejich chování závisí na životních okolnostech, příkladem může být násilná dlouhodobá izolace od styku s osobami opačného pohlaví.

Podívejme se nejdříve na lidi, kteří onanují. Tak silnou orientaci vědomí způsobují programy rozpačitosti, ostýchavosti, strachu, stydlivosti a pohrdání, takže člověk není schopen normálního pohlavního styku.

Nevědomý program uraženosti na člověka, jenž byl dříve oblíben či milován (vzájemné vztahy mezi přáteli), předaný jako dědictví, může vést ke změně sexuální orientaci (lesbičky a homosexuálové). Podvědomí se snaží potlačit program uraženosti tím, že zvyšuje stupeň připoutanosti ženy k ženě nebo muže k muži. Homosexualita může vzniknout také jako pokus o naplnění vyhasínajícího pocitu lásky a naplnění připoutanosti jednoho člověka k druhému. Podíváme-li se na tuto otázku globálně, pak by měl člověk milovat celý svět, to znamená všechny lidi, a nedělat přitom příliš velké rozdíly. Pocit intimního sblížení tvoří jen velmi malou část této obrovské lásky. Jestliže dojde k otupení nebo pohasnutí podvědomého pocitu univerzální, velké lásky, pak pokusem o její kompenzaci může být láska ke stejnému pohlaví.

Tato láska vzniká na základě programu zvráceného sexuálního chování, který nutí člověka, aby postupoval právě takovým způsobem. Každý nevědomý program v mimovědomé formě života představuje nemoc,

zvláště pak nemoc duše. Nemoc duše ovlivňuje vědomí člověka, vyvolává odchylky, jež jsou zaznamenány jako psychické nemoci, špatné charakterové rysy a nebezpečné vášně.

Lásku ke stejnému pohlaví (homosexualitu) je potřeba považovat za nemoc mimovědomých struktur v jednotlivých polích. Čím více člověk používá programy lásky ke stejnému pohlaví, tím se tato láska stává silnější a vyvolává více změn. Žena, u níž se projevuje zvrácené biologické chování, podněcuje na úrovni mimovědomých struktur degenerační proces svých potomků (program se předává dětem v nevědomé podobě). Podobný proces probíhá i u homosexuálního muže.

Nevědomý program lásky ke stejnému pohlaví narušuje v mimovědomé formě života strukturu, které jsou zodpovědné za imunitu těla a jednotlivých polí člověka, za projev volných vlastností a zdraví potomků. Dochází k silnému zkreslení parametrů osudu, zpravidla špatným směrem. Při kontaktu s homosexuály nebo lesbičkami dochází k různým nedorozuměním a nepříjemným situacím. Program lásky ke stejnému pohlaví přitahuje zároveň zvrácené negativní situace, například jsou tito lidé napadáni, je jim pohrdáno, všichni se jim vyhýbají.

Opakem všeho, co jsme si zde popsali, je vzájemná láska muže a ženy, která posiluje duchovní stránky, odstraňuje nevědomé **karmické** programy, a tím navzájem léčí nejen samotného člověka, ale i jeho budoucí děti. Jedním z mechanismů, který může odstranit nevědomé karmické programy v mimovědomé formě života, je orgasmus. Silný **orgazmus** jako projev kosmických tvůrčích sil napojuje Člověka na příslušné vrstvy ve vesmíru, odstraňuje vedlejší programy v mimovědomé formě života a z energetického pohledu posiluje její strukturu.

Jak si člověk v těžké situaci může pomoci? Za prvé by měl pochopit a uvědomit si, že žije v harmonickém světě. Vnitřní i vnější harmonii je možné snadno narušit účinky jediného jevu, jímž je nesprávné emocionální myšlení. Proto je nezbytné, aby se vnitřní stav vědomí člověka ztotožnil s pocitem smíření. Uvědomte si, co vám může přinést příští den: určitě to bude něco špatného, i dobrého, něco nepěkného, ale i překrásného; to všechno byste měli přijmout stejným způsobem. Jestliže člověk s pokorou přijme různé životní situace, ušetří si velké množství sil (které spalují emoce), které by jinak věnoval zbytečné kritice vzniklé situace. Člověk může zachovaný potenciál životní energie využít k lepšímu řešení jiných problémů a k vnitřnímu duchovnímu vývoji.

Dále si uvědomte, že lidská logika, jež chce vše stále větší a lepší, je jednou stránkou věci, ale logika Boha, usilující o spravedlnost a rozvoj, je její druhou stránkou. Z toho vyplývá, že člověk si v jakékoli karmické události může pomoci tím, že se bude správně orientovat, že naváže správné vztahy a vykoná správné skutky.

NALEZENÍ PŘÍČINY NEMOCI PŘINÁŠÍ UZDRAVENÍ

Jestliže člověk nepozná příčinu své nemoci, přesune ji jen na jiný orgán, na osud, na svoji psychiku, popřípadě nemoc přejde do jeho budoucího života nebo ji předá svým dětem. Člověk nemůže vyléčit svoji nemoc bez duchovní proměny. Jak bychom měli postupovat?

1. Udělejte si analýzu života svých rodičů. Pokuste se zjistit programy, jež vám mohli předat. To snadno určíte podle jejich charakteru, práce, kterou vykonali (vykonávají), a osudu. Přibližně totéž se stane i vám.

2. Hlavní pozornost věnujte životu svých příbuzných, zaměřte se na to, za jakých okolností zemřeli.

3. Podívejte se, jak žili (žijí) vaši rodiče, jaký byl jejich vzájemný vztah, jaký měli (mají) vztah k dětem (k vám) a k ostatním lidem.

4. Vzpomeňte si, zda ve vaší rodině nezemřelo dítě, pokud ano, jak k tomu došlo; zaměřte se na to, zda ve vaší rodině neproběhl potrat, pokud ano, za jakých podmínek a jaké k němu byly důvody.

5. Uvědomte si, zda vaši rodiče byli (jsou) věřící, jaký byl jejich život z mravního hlediska, o čem vám vyprávěli a jaké bylo (je) jejich myšlení.

6. Udělejte si analýzu svého vlastního života. Najděte události, které se uskutečnily nezávisle na vaší vůli a vy jste je nemohli nijak ovlivnit. (Budete-li analyzovat vývoj situace, můžete najít různé způsoby jejího řešení. Všechno probíhalo pomalu a netečně do chvíle, kdy jste se definitivně rozhodli. Rozhodnutí jste mohli udělat nevědomě, pasivně. Ale uskutečnilo se.) Podívejte se na silné a slabé stránky vašeho charakteru. Které rysy vašeho charakteru vám v životě pomohly, abyste získali sebedůvěru a abyste byli spokojení? Které rysy měly opačný účinek, to znamená, které se staly překážkou ve vašem životě, oslabily vás a kvůli nim jste se stali závislými? Odpovězte si na následující otázku –co chcete od života? Co vás v životě znepokojuje, dráždí, rozčiluje? Podrobněji se zaměřte na to, čím a jak začínají vaše obavy, podráždění, urážlivost. Pozorujte sami sebe na samém počátku negativní situace a snažte se ji nahradit pozitivním myšlením.

Zvláštní pozornost věnujte tomu, jakým způsobem reagujete na vzniklou situaci. Tím zjistíte, jak silné jsou vaše nevědomé programy agrese, zlosti a kolik lásky ve vás je.

Určete si, která ze šesti pohnutek (sebezáchova, zachování rodu, vůdcovství, svoboda, spravedlnost, tvorba) je u vás nejvíce vyjádřená a zpracovaná.

Na otázku, zda jste se odklonili od vesmíru, vám dá odpověď jednoduchý test, a sice, když si do náručí vezmete dítě. Děti nechtějí být u člověka, který odnímá energii, který je z energetického hlediska slabý, jehož vědomí je plné agrese a jenž není dobrý člověk. Energetické struktury dítěte nejsou chráněny, a proto je jeho energie snadno dostupná. Zato jeho intuice je velká. Nechce-li být u takového člověka, začne plakat.

7. Vzpomeňte si, jaké nemoci jste od svého narození prodělali. Nezapomeňte se zeptat, jaký byl váš porod a okolnosti s ním spojené.

Napište si na papír všechny svoje slabé stránky a problémy a začněte okamžitě pracovat. Za prvé si odpovězte na otázku: co očekáváte od života? Začněte měnit své zvyky. Nejdříve se snažte o to, abyste se zbavili rušivých a špatných zvyků. Dále se zaměřte na komunikaci a kontakty a usilujte o změnu vztahů k ostatním lidem, přírodě, událostem. Buďte trpělivější, jemnější, vnímavější a chápavější. Předávejte lásku blízkým lidem, omluvte své nepřátele a odpusťte jim. A nezapomeňte na nejdůležitější věc: vnímejte, jak kolem vás proudí život a láska velkého organismu - vesmíru. Odpovídejte mu stejným způsobem. Ve všem, co děláte, usilujte o jednotu a spravedlnost života. Fyzicky vnímejte tuto lásku a reagujte stejným citem.

Životní zkoušky a nemoci se rozplynou jako černé mraky a znovu zasvítlí slunce. Nechtějte být za každou cenu středem pozornosti. Čestný a spravedlivý život vám dá všechno, co si zasloužíte. Snažte se o to, **abyste** v průběhu svého života dostali, a hlavně pocítili největší odměnu - radost a štěstí.

Hlavní zkouška v životě, provokace života, spuštění karmy

Začneme od konce - u spuštění **karmických** zkoušek. Člověk si v závislosti na karmě vytvořené v minulosti vytváří balík dobrých a špatných karmických programů a dluhů, které musí zpracovat ve stávajícím životě. Část jeho života, a bývá to většinou na začátku, má velmi pozitivní průběh. Člověk roste a vyvíjí se normálním způsobem, má rodinu, práci a je zdravý. Žije několik let spokojeným životem a najednou - **bác**, spustil se negativní **karmický** program. Došlo k rozpadu rodiny, zemřel partner, materiální zajištění se prudce zhoršilo - vyhořel dům, v zemi začaly změny sociálního systému a rodina se ocitla na pokraji bídy. Existuje však i jiná varianta: člověk se kvůli špatným rysům svého charakteru a vlivem negativních programů dostal do vězení. Odpykal si svůj trest, zamyslel se nad svým životem a po propuštění začal žít zcela jinak. Založil si pevnou, přátelskou a milující rodinu. **Materiálně** se zajistil a jeho život se stabilizoval.

Nyní se podívejme na hlavní životní zkoušku. Každý člověk projde ve svém životě určitou životní zkouškou. Jestliže se člověk podívá na život svých předků, může si tuto zkoušku předběžně určit. Uvedeme si příklad: dědeček opustil rodinu, otec udělal totéž a nyní je na řadě syn. Zvládne založit pevnou rodinu, aby děti netrpěly bez otce, nebo tuto karmu ponese dál? „Úroda je velká, ale dělníků je málo," říká na toto téma Ježíš Kristus. Proto každý člověka musí ve svém životě projít svou hlavní zkouškou.

Podívejme se nyní na provokace života. Jestliže má Člověk slabiny, to znamená uložený program zla, život mu bude neustále vytvářet situace, v nichž by se tento program mohl projevit a otevřít se. **Vznikne-li ta-**

kováto situace, program se buď zpracuje, nebo se více prohloubí. Pokud je člověk schopen tuto situaci přijmout, nepovolí, vydrží a nevzdá se, karma se odstraní zkoušky skončí a lekce je zpracovaná. Člověk odstraní problém a na řadu přichází jiná karmická lekce. Jaká tato lekce bude? Odpověď mohou dát jen vládci karmy. V každém případě je potřeba tuto lekci přijmout s pokorou, dát jí smysl a zpracovat ji. Potom přicházejí další lekce a všechno se zase opakuje. Jakmile ve vaší **mimovědomé** formě života nebudou žádné karmické uzly, dozráli jste pro království nebeské, můžete projít „skrze ucho jehly“, ztělesnit se ve vědomém poli, jehož domovem je celý vesmír.

Mnoho lidí žije stejným způsobem: podstupují potraty, způsobují skandály, vysmívají se Božím příkázáním a nedělají si žádné starosti. Proč? Každý člověk má v **mimovědomé** formě života svůj zdroj vytrvalosti a odolnosti. Tento zdroj nás spojuje s dárcem života - vesmírem, který je nekonečný, a proto není možné **mimovědomé** formy života jen tak narušit. Někteří lidé však tento zdroj vyčerpali a dále nedělají nic jiného, než jen hřeší. Chtějí-li lidé přežít, potřebují mnoho sil k vytvoření bílé karmy.

Vzpomeňte si, že životaschopnost národa byla dříve určena přítomností proroků a svatých. Byli to právě oni, kteří svými osobními zásluhami vytvářeli bílou karmu, jež stačila pro mnoho budoucích generací. V současné době je tento potenciál vyčerpán a nová společnost jej nemůže vytvořit. Proroci jsou nyní **považováni** za Šílené a svatí za tiché bláznů. Podmínky na planetě **Zemí** svědčí o tom, že zaopatřování skončilo a že je potřeba, aby každý člověk přiložil ruce k dílu.

O touhách a smyslovém uspokojení

Hlavní chybou člověka je to, že sám sebe ztotožňuje s touhou a pocity. Duch a duše jsou něco jiného než touha a pocit. Abychom mohli posoudit, co je to pocit nebo touha, je potřebné dát pocitu nebo touze životní energii, pustit je do vědomí, dovolit jim, aby se „prošly“ po těle. Jestliže tento proces probíhá nevědomě, program touhy a smyslového uspokojení se stává natolik silným, že se člověk začne zabývat pouze tím, že tento program obsluhuje a stává se jeho otrokem. Pokud je duše člověka dostatečným způsobem vyvinutá a pokud se nachází na vyšší úrovni, člověk se nenechá spoutat, ale naopak je schopen své touhy, pocity a věci ovládat.

Člověk se snaží uspokojit své tužby a vůbec si neuvědomuje, že zasahuje do programu, jehož pomocí k sobě připoutává jiného člověka. Tento program přivádí do **mimovědomé** formy života oběti a začne ovlivňovat vědomé chování, například muž si při kontaktu se ženami vytvoří obraz pouze jedné ženy. To je klasický příklad připoutání. Vytvořený obraz zůstává ve vědomí člověka jako dominantní, to znamená, že překrývá a ignoruje všechny ostatní ženy.

Obraz připoutání, stejně jako všechny ostatní nevědomé programy, poškozují duchovní struktury člověka, vyvolává konflikty v jeho osudu a dává mu zvrácenou podobu. Tento stav v některých případech zanechává vážné následky na zdraví Člověka, který je připoutáván k jinému člověku, aniž by to vůbec tušil. Lidé rychle ztrácejí svoji životní **sílu** a většinou umírají. Chtěl bych ještě jednou **zdůraznit**, že **mimovědomá** struktura života člověka reaguje nepřátelsky na každý cizí nevědomý program, snaží se jej odstranit a nutí člověka například k sebevraždě.

Podobným způsobem účinkují také různá kouzla. Kouzelník nebo vědma jsou lidé s velkými vědomostmi, hluboce zasvěcení do své problematiky. Kouzelník vědomosti často využívá ke svým egoistickým cílům nebo cílům svého klienta. Prostřednictvím speciálního programu (který zavádí různým způsobem nebo který je například vložen do různých předmětů a podobně) podřizuje vyšší karmické struktury momentálním a egoistickým zájmům. Egoistický zásah do silných vrstev osudu, kde je všechno v harmonii a jednotě, spouští účinkem konzumních a přízemních příkazů vlivné ochranné programy. V závislosti na stupni zásahu a narušení se zapojí mechanismus zničení určitého člověka, jeho rodu, skupiny lidí, národa, a dokonce, pokud se jedná o případy těžkého narušení, celého lidstva. Můžeme si uvést příklady myšlenek z *Bible*: „**I** viděl Hospodin, jak se na Zemi rozmnožila zlovůle člověka... Řekl: „Člověka, kterého jsem stvořil, smetu z povrchu Země. . . . neboť již za sedm dní sešlu na zemi déšť, který potrvá čtyřicet dní a čtyřicet nocí...“ Vody na Zemi převelice zmohutněly, až přikryly všechny vysoké hory... Tak smetl Bůh vše, co povstalo, co bylo **na** povrchu země: od lidí až po zvířata... Zachován byl pouze Noe...”

VYROVNANOST VĚDOMÍ

- metoda prevence karmických programů

Klid a rovnováha vědomí člověka jsou vlastnosti, kterých si lidé vždy vysoce cenili. Tyto vlastnosti člověku umožňovaly, aby se uvážlivě a rozumně zorientoval v jakékoli **situaci** a jednal co nejlépe. Informační činnost smyslových orgánů a logika rozumu a paměti neumožní bez zapojení emocí **vytvářet** rušivé programy a zavádět je do podvědomí. **To** je nejlepší prevence proti špatné karmě.

Člověk může a musí vstupovat do průběhu událostí a čelit jim. Měl by přitom vycházet ze svých osobních zájmů a neprojevat emoce. Udělejte si analýzu událostí, hledejte možnosti řešení a způsoby, jak překonat překážky. Jen nezapojujte své emoce. Pokud to bude možné, v každé situaci se chovejte a jednejte klidně.

Náprava vlastního zdraví

Nejdříve si uvědomte hodnotu **svého** zdraví a převzmete za něj plnou odpovědnost. Přijměte svůj zdravotní stav takový, jaký je, a nereptejte. Většina zdravotních problémů (asi devadesát procent) vzniká v důsledku různých odchylek životního stylu, proto si udělejte jeho analýzu. Začněte u té nejjednodušší věci: podívejte se, zda máte nějaké špatné zvyky (kouření, alkohol, drogy, přejídání se, přílišný zájem o sex, fyzická únava a další); jaké máte myšlení (jste vznětliví, uzavření, citliví, vnímaví, zranitelní každou drobností a podobně); jaký je váš denní režim (v kolik hodin chodíte spát a kdy vstáváte, kde pracujete, čím jste, jak trávíte volný čas); jak a kdy se stravujete a co všechno jíte (kolikrát za den, kdy v průběhu dne nebo i v noci, pořadí jídel, kvalita a množství jídla, které sníte najednou, vhodnost pokrmů k vaší individuální konstituci a tak dále). Po provedení analýzy a nalezení chyb se je snažte odstranit. Jestliže najdete správnou cestu a budete se **dále** držet *technologie zdraví*, většina zdravotních problémů a nemocí zmizí, neboť vznikly v důsledku nezdravého způsobu života. Zůstanou jen problémy, které vám byly dány jako určité karmické potrestání za výrazné odklonění se od pravé cesty vašeho \ ývoje a za těžké hříchy v minulých životech.

Podívejme se ještě na jednu zvláštnost, která je velmi důležitá: karmické problémy se zdravím mohou

přecházet na úroveň osudu, ale je možná i obrácená cesta. Uvedeme si jeden negativní příklad. Jeden člověk onemocněl. Neměl žádné peníze, kterými by mohl zaplatit léčbu, navíc ztratil práci. Sebe i rodinu uvrhl do bídy a jeho zdravotní stav se prudce zhoršoval (později zemřel). Vezměme si opačný příklad. Jiný člověk byl nemocný od svého dětství, dokonce se zdálo, že nepřezije. Nejdříve mu pomáhali druzí lidé, potom se začal sám uzdravovat tím, že se zajímal o metody zachování přirozeného zdraví. Uzdravil se, žil spokojeným životem a založil si i zdravou rodinu. Netrpěl nouzí a dožil se vysokého věku.

Druhý příklad nám ukazuje nejlepší cestu, jak člověk může sám řešit své karmické problémy spojené se zdravím. Existují samozřejmě i jiné způsoby, jak je vyřešit. Podívejme se na některé z nich.

Jestliže člověk trpí nějakou méně obvyklou nemocí (výjimku tvoří uhranutí a posedlost) a není možné použít standardní léčbu, je potřeba zvolit jiný přístup. „Proste, a bude vám dáno; hledejte, a naleznete; tlučte, a bude vám otevřeno. Neboť každý, kdo prosí, dostává, a kdo hledá, nalézá, a kdo tluče, tomu bude otevřeno.“ **Je-li** situace beznadějná, požádejte o podporu svého zdraví a obraťte se k prostoru jako k živému organizmu, to znamená k Bohu, Musíte si však uvědomit, že si tuto svoji prosbu musíte odpracovat. Když budete žádat o podporu svého zdraví, sami možná zjistíte, co musíte v průběhu života udělat. **Nedočkáte-li** se odpovědi, rozhodněte se, že svojí činností dáte prostoru najevo, že **váš život** je užitečný a potřebný. Pokud však nesplníte sliby, které jste dali, když jste žádali o podporu svého zdraví, **pozitivní** účinek se přeruší. Nyní se podíváme, jak to probíhá v praktickém životě.

PROSBA O UZDRAVENÍ AJEHO NÁSLEDNÉ ODPRACOVÁNÍ

Následující příklad je velmi známý v souvislosti se svatým Serafimem Sarovským*).

Statkář Michail Vasiljevič Manturov, který byl původně vojákem, velmi těžce onemocněl. Jeho nemoc však byla nezvykle podivná a prakticky nevysvětlitelná. Nejlepší lékaři té doby nedokázali zjistit, o jakou nemoc se jedná, a tudíž ho nemohli ani léčit. Když nemoc dospěla do takového stadia, že se Manturovovi začaly lámat kosti nohou, rozhodl se, že jeho poslední nadějí je návštěva otce **Serafima**.

Když Manturov přijel k otci Serafimovi, padl mu k nohám a prosil ho o pomoc. Otec Serafim se Manturova zeptal, zda věří v Boha. Manturov odpověděl: „Ano, věřím!“ Potom spolu rozmlouvali o životě, o Boží prozřetelnosti a o Bohu. Otec Serafim mu opět položil stejnou otázku a Manturov odpověděl stejně. Jejich rozhovor pokračoval dále na totéž téma: život člověka, jeho hříchy a Boží vůle. Potom následovala znovu otázka, zda Manturov věří v Boha. Manturov odpověděl nadšeně a přesvědčivě, že v Boha skutečně věří.

Otec Serafim rozmlouval s **Manturovem** proto, aby ještě více posílil jeho víru v možnost Božího uzdravení a aby prověřil, zda je Manturov připraven přijmout tento zázrak a poděkovat za něj. Tato rozmluva byla důležitá i proto, aby se Manturovovo vědomí naladilo na upřímnou prosbu o uzdravení, vycházející ze srdce. Bez této vnitřní proměny se není možné k Bohu přiblížit a do-

*) Svatý Serafim Sarovský (1759–1815), představitel ruské pravoslavné církve. V mládí obchodoval spolu se svým bratrem po celém Rusku. V devatenácti letech vstoupil do Sarovského kláštera, kde žil šestnáct let a potom deset let v úplné izolaci a mlčenlivosti. Od roku 1815 začal přijímat poutníky, kteří k nemu chodili pro radu, útěchu a uzdravení - pozn překl

stat jeho odpověď. Když byl Manturov správně naladěný, pocítil sílu a byl plný emocí, již potřetí požádal upřímně bez ohledu na to, čím by měl zaplatit, otce **Serafima** o uzdravení. Otec Serafim řekl: „Můj synu, jestliže je tvá víra opravdová, pak také věř, že Bůh dá věřícímu všechno. Proto věř, že Hospodin tě uzdraví. A já, můj synu, se za tebe pomodlím.“

Otec Serafim odešel do své klášterní cely, aby se zde pomodlil, po chvíli se vrátil zpátky a přinesl posvěcený olej. Namazal Manturovovi nemocné nohy, potom mu do kapes a do všech záhybů kabátu nasypal suchary, které také přinesl ze své klášterní cely, a řekl mu, aby šel do kláštera a tam je rozdal.

Proč měl Manturov rozdat suchary? Za prvé bylo nutné, aby Bohu ihned dokázal upřímnost své snahy konat dobro (kdysi dávno byly suchary symbolem života). Za druhé uzdravení od Boha mohl dostat pouze vnitřně smířený člověk. Každá egoistická myšlenka, zvláště pak pýcha urozených a bohatých lidí, by odpověď okamžitě zablokovala. Důležité je, aby každý člověk přijal svoji nemoc jako určité napomenutí za minulost a aby se pokorně a bez zbytečných řečí snažil o nápravu. Za třetí bylo nutné odstranit všechny pochybnosti o možnosti okamžitého nebo velmi rychlého uzdravení. Pochyby vytvářejí různé bloky v mechanismu uzdravení předávaného člověku z prostoru a brání mu v seberealizaci a v plynulém vývoji. Myšlenky a pochybnosti utlačují, zkreslují a přerušují signál z prostoru, vyslaný k uzdravení člověka.

Tak jednoduchá činnost, jakou **bylo** rozdávaní sucharů mnichům v klášteře, mohla prověřit **Manturovo** upřímnost v tom, zda se jeho slova **ztotožňují** s **činy**. Manturov se **později** přiznal, že ačkoli pochyboval, začal rozdávat suchary... a jakoby zázrakem pocítil v nohou novou sílu! Stál pevně na svých **nohou**, jako když

byl mladý. Úžasem a radostí se Manturov vrhl k nohám otce **Serafima**.

Otec Serafim měl jasnovidecké schopnosti a věděl o vnitřním boji a pochybách Manturova. Pozvedl ho a přísně mu řekl: „Copak za to mohu já? Co myslíš, synu? Vždyť je to práce našeho Pána, který slyší vůli těch, kdož před ním stojí v bázni, a vyslyší jejich modlitby; chval Pána všemohoucího a jeho přečistou matku!“

Proč ale ta přísnost? Proto, že lidé nevěří! Jejich slova nejsou naplněná silou víry, jsou prázdná a plná lži. Ale Bůh nelže! To, co řekl, se také stane. Otec Serafim uslyšel tuto odpověď, ale Manturov začal i přes svoji upřímnost pochybovat, a proto se otec Serafim rozhořčil. Uvědomte si, že pouze víra a upřímnost umožňují, aby člověk mohl s Bohem komunikovat a přijímat jeho dary.

Když se Manturov s otcem Serafimem po svém záračném uzdravení loučil, vybídl ho otec Serafim, aby poděkoval Bohu.

Uplynula nějaká doba. Manturov se cítil dobře a pomalu zapomínal na svoji nemoc, která ho velmi potrápila. Chtěl se znovu setkat s otcem Serafimem a přijmout jeho požehnání. Manturov cestou do **Sarova**, kde otec Serafim žil, přemýšlel o tom, jak by měl Bohu poděkovat a chvalořečit ho.

Otec Serafim přivítal Manturova slovy:

„Mám velkou **radost**, že jsi přišel, ale slíbili jsme, že poděkujeme Bohu za to, že tě vrátil do života!*

„Já vím, otče, ale řekněte mi, jak a čím mám poděkovat,“ řekl Manturov a podívoval se jeho prozíravosti. Otec Serafim se na Manturova laskavě podíval a **řekl**: „Můj synu, všechno, co máš, dej Hospodinovi a začni dobrovolně žít v chudobě!“

Slova otce Serafima v něm podle výpovědi svědků i samotného Manturova zanechala těžko popsatelný pocit. Manturov byl ještě mladý a měl rodinu.

„Z čeho budu ale žít, když všechno dám Hospodini?“ ptal se Manturov.

Otec Serafim věděl o jeho myšlenkách a řekl mu:

„Netrap se těmito myšlenkami. Hospodin tě jen tak neopustí ani v tomto životě, ani v životě budoucím. Nebudeš bohatý, ale budeš mít chléb vezdejší.“

Manturov viděl otce Serafimajen dvakrát.

„Dobře, otče. Požehnáte mi?“ zeptal se Manturov.

Otec Serafim mu požehnal a poradil, aby zakoupil pozemek na jiném místě. Manturov propustil svoje rolníky, prodal majetek a za ušetřené peníze si ve vesnici Divejevu koupil patnáct hektarů půdy, kterou mu stařec doporučil. Otec Serafim mu poradil, aby tuto půdu chránil a nikomu ji nedával.

Manturov začal pociťovat nedostatek a jeho žena ho hubovala za to, co udělal. Manturov však nikdy nelitoval a radoval se ze svého sice chudobnějšího, ale zdravého života. Později byl na jeho pozemcích postaven Divejevský ženský klášter.

Podobný příběh prožil i Paul Bragg. Podívejme se, jak jej sám popsal.

„Narodil jsem se na plantážích, hluboko ve vnitrozemí ve státu Virginia, kde se obyvatelstvo zabývalo pěstováním tabáku a chovem prasat. Od narození jsem měl slabé srdce.

(Vrozená srdeční slabost je následkem karmy z minulých životů. V současném životě člověk platí svým zdravím a osudem za minulé životy.)

V průběhu prvních čtrnácti měsíců jsem bojoval o svůj život. Trpěl jsem silným bušením srdce. V osmi letech m zasáhla revmatická horotika a po dobu jedenácti dnů jsem se pohyboval mezi životem a smrtí. Nemohl jsem běhat a hrát s ostatními dětmi. Brzy se objevily i další nemoci: záněty nosních dutin, astma, zá-

nět průdušek a posléze i tuberkulóza. *(To svědčí o velmi slabém imunitním systému, který nebyl schopen se bránit.)* Strávil jsem několik let v různých sanatoriích, kde mi bylo řečeno, že nemám naději na uzdravení. (Lékaři v těchto sanatoriích nemohli zajistit zdravý způsob života, protože neměli potřebné znalosti. Léky a nesprávná výživa byly nevyhovující a jen oslabovaly životní sílu organismu, která jej za takových podmínek nemůže obnovit.) Zdálo se, že nemám naději na přežití.

Ale kde je život, tam je i naděje. Chtěl jsem se dostat do vyhlášeného sanatoria doktora Rolleiho ve Švýcarsku, který k léčbě pacientů využíval různé přírodní metody. Doktor Rollei byl nazýván doktorem čerstvého vzduchu, vody, slunce, fyzické aktivity a přírodní stravy.

Za velmi krátkou dobu se mu podařilo můj organizmus zregenerovat, a proto jsem mohl nastoupit svoji cestu za zdravím a získáním nových sil. *(Co to znamená zregenerovat? Je to jednoduché, bylo nutné vytvořit takový styl života, takové podmínky, které by obnovily životní sílu potřebnou k regeneraci organismu. Rollei to prováděl a Bragg to pochopil.)*

V tuto dobu se stala ještě jedna velmi důležitá událost. Rozhodl jsem se, že jakmile se uzdravím, chci pomáhat ostatním lidem, kteří jsou ve stejné beznaději, jakou jsem prožil i já sám. Věděl jsem, že chci jít tímto směrem, věnovat tomu svoji energii a zasvětit svůj život.

(Klíčovým momentem bylo, když Bragg zregeneroval své zdraví a pevně se rozhodl pro službu lidem. Chtěl setrvat na této cestě po celý zbytek svého života. To upevnilo jeho spojení s prostorem, to znamená s Bohem, a proto mu byly dány síly ke splnění svých představ. Čím užitečnější a ušlechtlejší jsou záměry člověka a čím silnější je jeho vůle k jejich splnění, tím více sil člověk dostane, Bragg v tomto případě pochopil důležitost a význam svého rozhodnutí pro svůj další život.)

Zapamatujte si to i vy a tyto myšlenky si například podtrhněte. Zamyslete se nad tím, jak málo z toho, co přečtete, dokážete zrealizovat. Většina z nás se drží spíše povrchních věcí a do větší hloubky ani nepohlédne. Držíme půst, provádíme různé procedury, ale způsob myšlení je stále stejný. Proto nikdy nedosáhneme příslušných výsledků, jak nám je ukazují klasikové v oblasti uzdravování.)

V průběhu desítek let jsem studoval metody regenerace zdraví přirozenou cestou a své poznatky jsem předal mnoha lidem na celém světě."

Tento příběh je ukázkou toho, kdy se myšlenky a slova ztotožnily s činy. Bragg prožil dlouhý, tvůrčí a zdravý život. Měl všechno, co ke svému životu potřeboval. Pokud si dobře vzpomínám, dožil se devadesáti šesti let!

PŘIJETÍ ROZHODNUTÍ OVLASTNÍ POTŘEBNOSTI

A JEHO ZAVEDENÍ DO ŽIVOTA

Mnozí lidé jsou úspěšní proto, že přijali určitá rozhodnutí a tvrdě a důsledně je ve svém životě dodržovali. Pokud by jen na chvíli polevili, všechno by bylo zbytečné.

V **televizi** jsem jednou zhlédl pořad, v němž vystupoval jeden spisovatel, který psal satirickou prózu. Prožil následující příběh. Oženil se, ale neměl děti. Oba **manželé** podstoupili různé léčby, ale všechno bylo bezvýsledné. Až jednou jim jedna stařenka poradila, aby si domů vzali toulavého psa. Poradila jim, aby se o něho starali jako o nového člena rodiny. Poslechli. Za nějakou dobu se jim narodilo dlouho očekávané dítě.

Potom se však začali obávat, že by pes mohl ovlivnit zdraví dítěte, a darovali ho jedné spořádané rodině.

Po nějaké době se manželé nečekaně a z nepochopitelných důvodů rozešli!

Muž jednou náhodně potkal onu stařenku a ta se hned zeptala na psa. Řekl jí, že se jim narodilo dítě, ale báli se, že by pes uškodil jeho zdraví, a proto psa dali jiným lidem. Stařenka odpověděla: „Vždyť vy jste ho zradili!“ Co se tedy stalo? Manželé převzali určité povinnosti, ale nesplnili je. Následkem byl jejich rozchod.

Existuje mnoho manželských párů, kterým se jejich vlastní dítě narodí poté, co například adoptují jiné dítě.

Uvedu vám ještě jeden příklad. Jedna žena onemocněla lymfosarkomem*). Podstoupila přírodní metody léčby, jako byla celková očista organismu, zavedení správné výživy a některé další, jež však *jen* zmenšily lymfatické uzliny na krku z velikosti kuřecího vejce na normální velikost. Úplně se neuzdravila, protože její vědomí bylo naplněno myšlenkami urážky a nespokojenosti.

Měla již dospělé děti a společně s manželem se dohodli, že ještě adoptují dítě. Bude však žena vůbec schopná starat se o malé dítě, když je sama nemocná? Velmi po dítěti toužila, cítila, že je to nutnost. Nakonec se úplně uzdravila! Rodina začala žít klidným životem, měli dostatek všeho, pracovali a vychovávali dítě.

Náprava vzájemných mezilidských vztahů

Další oblastí, jíž se karma dotýká, jsou vzájemné vztahy mezi lidmi. V této souvislosti bychom měli pochopit jednoduchou pravdu: lidé v našem okolí a vzájemné vztahy s nimi neznamenají jen pozdravy *dobrý*

*) zhoubný nádor, vycházející z mízní tkáně –pozn. **překl.**

den a na shledanou. Je to spleť karmických pout, vycházejících z minulých životů a zasahujících současnou existenci člověka. V těchto poutech se buď pevně zachytíme, nebo je můžeme odstranit, a tím se osvobodit. Proto je velmi důležité, abychom vztahy mezi jednotlivými lidmi posuzovali vníma\ě a opatrně.

„...Já však vám pravím, že již ten, kdo se hněvá na svého bratra, bude vydán soudu; kdo snižuje svého bratra, bude vydán radě; a kdo svého bratra ztrácuje, propadne ohnivému peklu.“ Uvědomte si, že lidé v našem okolí jsou výsledkem našich tužeb a minulých svazků. Nevědomky hledáme a nacházíme ty osoby, s nimiž jsme byli spojeni v minulých životech, a všichni se rozdělujeme podle charakterových rysů a zájmů. Naše karmické sítě jsou hustě propleteny, takže pouze vědomá práce zeslabí jejich účinky, a některá spojení může dokonce rozplést.

Nezapomeňte, že cizí karma se může předávat, vytvářet vrstvy, vtáhnout vás do koloběhu cizích událostí, čímž se vaše vlastní karma ještě prohloubí. Pozorně sledujte své nejbližší okolí, kolegy z práce a ostatní náhodné lidi ve vašem životě. Udělejte si analýzu všeho, o čem jsme se až doposud zmínili, protože jen tak poznáte lépe sami sebe i svoji karmu. Pochopíte, jak s ní máte pracovat a co můžete ve svém životě očekávat.

Doporučuji vám, abyste s analýzou začali u svých rodičů a rodiny. Bylo by dobré, pokud byste znali rodokmen své rodiny, jak vaši předkové žili, čím se zabývali, jakého věku se dožili, v kolika letech a za jakých podmínek zemřeli. Tato jednoduchá analýza vám pomůže pochopit, jaký karmický dluh vám předali nebo **jaký je váš vlastní karmický dluh.** Karma lidí, kteří **zemřeli** do svých sedmdesáti let, navíc v bolestech a trápení nebo násilnou smrtí, byla velmi negativní a **počí-**

tejte s tím, že i vaše karma bude stejná. „Jablko nepadá daleko od stromu.“

Jestliže jedinec prožije do svých šesti až sedmi let nějaké nepříjemné události, je jasné, že jde o následky minulé karmy. Člověk v tomto věku nemá sílu je ovlivnit, proto je jednoduše přijímá. Kdo v minulých životech ničil, bude sám ničen. Kdo se příliš povyšoval a snižoval cizí důstojnost, narodí se jako tělesně postižený **jedinec**, který ve svém životě musí prožít totéž. Škola života je tvrdá, ale spravedlivá a prospěšná.

Jakmile si člověk ve věku kolem šesti až osmi let začne více uvědomovat a chápat, co je dobré a co je špatné, jakmile provede určitý výběr, začíná pracovat s karmou. Od tohoto věku se jedinec může samostatně pohybovat v karmických událostech, které se kolem něho postupně rozvíjejí. Společně s vámi v tomto věku začínají svůj karmický „běh“ i vaši sourozenci, spolužáci, děti sousedů a jiné děti. Všichni prožívají určité okamžiky a zároveň se kolem nich odehrávají jiné události. Děti na tyto události reagují různým způsobem v závislosti na svých charakterových rysech. Každý z nás pracuje se šesti základními pohnutkami jiným způsobem a dosáhne i jiných výsledků.

Pro jedince ve věku třinácti až šestnácti let je nejdůležitější pohnutkou otázka zachování rodu. Tato pohnutka se na počátku projevuje **přátelstvím**, připoutaností, láskou a následně se rozvíjejí vzájemné pohlavní vztahy, lidé si přejí uzavřít manželství a založit si vlastní rodinu. Kolem této pohnutky se splétají a rozplétají nejpevnější karmické uzly. Přátelství, připoutanost a láska přicházejí z minulých životů. S člověkem nebo lidmi, s nimiž se jedinec v tomto období setká a naváže s nimi určitý vztah, se setkal a navázal vztah již v minulých životech. Nyní se tyto vztahy znovu přehrávají proto, aby je jedinec pochopil, zpracoval je a zvládl

příslušnou lekci. Může nastat případ, kdy člověk miluje jiného člověka, ale ho nikdo nemiluje; určité síly ho přitahují k jednomu člověku, ale on si ho nevšímá a miluje někoho jiného. Je tomu tak proto, že tento jedinec v minulých životech prožil pravý opak, to znamená, že si nevšímá člověka, který ho miloval. Nyní za to platí stejným způsobem a prožívá morální utrpení. Je to spravedlivé, nemám pravdu?

Silnou vzájemnou touhu lidí opačného pohlaví lze vysvětlit tím, že muž a žena mohou vytvořit jediný energetický organizmus, který může dále existovat jako samostatná bytost. Proto je velmi důležité, aby si člověk našel svoji druhou polovinu. Pohlavní touha, intenzita pocitů rozkoše a slasti, fyzická potřeba být vedle druhého člověka, sny o blízkém člověku svědčí o tom, že se k vám druhá polovina hodí. Toto silné, podvědomé a přirozené úsilí je uloženo v každém člověku, to znamená, že se člověk kromě své duchovní evoluce snaží najít v životě svoji druhou polovinu a společně s ní se dále vyvíjet jako jediný organizmus. Uvedené vztahy představují nezbytné splnutí dvou v jedno.

Velmi důležité je, abyste pochopili skrytou část přátelství, lásky, pohlavní touhy, pocitů slasti, potřeby být vedle druhého člověka. Čím silněji karma druhého člověka souzní s vaší vlastní karmou, tím silnější jsou pouta přátelství, lásky, pohlavní touhy a pocitů slasti. Čím více se navzájem stýkáte, tím rozsáhlejší jsou vaše informační a energetické projekce, tím více se příčinná těla a karmická pole propojují a splývají v jeden celek. Dva lidé se nakonec navzájem spojí na všech úrovních a po fyzické smrti se stávají jedinou rozumnou bytostí.

Co se však stane, jestliže se člověk na chvíli přátelí s jedním, pak zase s druhým člověkem a pohlavně se stýká s různými lidmi? Přátelství vás vtáhne do obecného karmického koloběhu, a nakonec zjistíte, že

se účastníte řešení problémů jiného člověka. To je zcela normální, ale buďte opatrní a rozumní a neklamte svého přítele tím, že na sebe převezmete jeho karmické problémy. Váš přítel se přestane duchovně rozvíjet a vám se zhorší zdravotní stav nebo osud. Mnohem hůře se celá situace vyvíjí, má-li člověk často pohlavní styk s různými lidmi. Orgasmus představuje intenzivní vzájemnou výměnu informací, včetně informací karmických. Vaše karmické pole zasáhne cizí karma, která bude vašim prostřednictvím (i vašich potomků) účinkovat v podobě nejrůznějších situací. Tyto situace však měli prožívat vaši partneři, s nimiž jste měli pohlavní styk.

První pohlavní styk a založení rodiny jsou velmi závažnými a odpovědnými kroky. Reálně se podívejte na svoji druhou polovinu, poznejte její rodinu ze strany otce i matky.

V mnoha starodávných knihách se hovoří o důležitosti poznání kořenů vlastního rodu a o čistotě krve. Podívejme se opět do *Bible*: „Synové Noeho, kteří vyšli z archy, byli Šém, Chám a Jefet... Tito tři jsou synové Noeho; podle nich se rozdělila celá země." Dále se hovoří o tom, že od Jefeta a jeho potomků „vzešly ostrovní pronárody v různých zemích, pronárody různého jazyka a různých čeledí". Od Cháma a jeho potomků: „Počátkem jeho království byl Babylón, Ere, Akad a Kalné v zemi Šineáru... Pomezí kenaanské se táhlo od Sidónu směrem přes Gerar až ke Gáze, směrem přes Sodomu, Gomoru, **Admu** a Sebójim až k Leše. To jsou synové Chámovi v různých zemích, pronárody různých čeledí a jazyků." Od **Šéma** a jeho potomků: „Jeich sídliště bylo od Měši směrem k Sefáru, hoře na východě. To jsou synové **Šémovi** různých čeledí a různých jazyků, různé pronárody v různých zemích."

V souvislosti s rodovými kořeny můžeme uvést ještě jednu karmickou epizodu z *Bible*, která má **dále-**

kosáhlé následky. „Noe se pak napil vína, opil se a ležel ve svém stanu zcela obnažený. Jeho syn Chám spatřil svého otce obnaženého a pověděl to venku oběma svým bratřím. Bratři vzali plášť a přikryli nahotu otce. Když Noe procitl z opojení a dozvěděl se, co mu provedl jeho nejmladší syn, řekl: ...ať je nejbídnějším otrokem svých bratří. Chámovo prokletí přešlo na jeho syna Kenaana a od něho zase na jeho potomky. Potom se čeledi kenaanské rozptýlily.“

Nyní můžeme říci jednu důležitou věc: způsob života, tradice a zvyky v rodině, rodu a národu určuje jeden člověk. Chám dal například základ bezmezné zvlí. Jeho synové, kteří vyrostli v těchto podmínkách, ji převzali a předali ji dále svým potomkům. To se pak stalo normou pro celý národ a města, která založili - Sodomu a Gomoru. A potom... za hříchy, které páchal jeden člověk, byla tato města zcela zničena.

Pokud uzavřete smíšené manželství, to znamená, že partner je z jiného státu, pak kromě obyčejů, tradic a zvyklostí jiného národa převeztete i jeho karmu. Proto bych chtěl ještě jednou zdůraznit, jak vážné a nevyhnutelné mohou být následky vašeho ukvapeného rozhodnutí vlivem momentálního citového rozpoložení.

Nyní se blíže zastavíme u nápravy vzájemných vztahů. Člověk je ve svém životě obklopen jinými lidmi, od nichž se odlišuje pouze rysy svého charakteru. Různé vzájemné vztahy se mění prostřednictvím vědomí člověka a člověk v závislosti na charakterových rysech reaguje na vzniklou situaci různým způsobem. Na základě této reakce vzniká určitý typ vzájemných vztahů. Jestliže jsou charakterové rysy člověka egoistické, bude v jakékoli životní nebo pracovní situaci trvat jen na svých zájmech a bude dokazovat svoji pravdu nejrůznějšími prostředky. **Vnucuje-li** člověk tímto způsobem svoji pravdu jiným lidem, bude-li své zájmy

upřednostňovat před jejich zájmy, velmi rychle pocítí, že se kolem něho vytvořila prázdnota. S takovými lidmi nechce nikdo komunikovat a navazovat žádné kontakty. Jak to napravit? Existuje pouze jedna cesta - začít na sobě pracovat a změnit špatné charakterové rysy, které splétají kolem člověka karmu a vytvářejí karmické situace, jež ho zcela pohltnou. Jestliže začneme měnit charakter, začínáme zároveň měnit i svoji karmu a vytvoříme úplně jiné karmické situace.

„Slyšeli jste, že bylo řečeno: **oko za oko a zub za zub**. Já vám však pravím, abyste se zlým nejednali jako on s vámi; ale kdo tě uhodí do pravé tváře, nastav mu i druhou; a tomu, kdo by se s tebou chtěl soudit o kosili, nech i svůj plášť...“

V tomto citátu z *Evangelia podle Matouše* se doporučuje, aby člověk změnil své charakterové rysy. Pokud přijme situaci takovou, jaká je, znamená to, že neodporuje karmě. Jestliže člověk neodporuje zlu, ale pokorně jej přijme a pochopí, že si jej sám vytvořil, zpracoval danou situaci a rozvázal karmický uzel. Zlo rodí ještě větší zlo, to znamená, že se karmická situace vyjádřením zla ještě více posílí. Sami se stáváte zdrojem zla a vytváříte si myšlenky na pomstu, na to, jak oplatit úder nebo jak vysoudit majetek. Vytváříte si zbytečné myšlenky, které následně kolem vás vyprovokují určitou situaci a jevy. Zlo, které si sami vytváříte, je ve vztahu k životu a duchovnímu vývoji úplně maličkostí, již je možné předejít. Protože žijeme zcela jiný život a máme úplně jiné hodnoty, získaly tyto „maličkosti“ naprosto jiný význam a najednou se chceme mstít, soudit se, nenávidět a čekat na příhodný čas odplaty. Nemocné vědomí neustále produkuje zlé myšlenky, a proto nemůžeme najít klid v duši. Už Ježíš Kristus nás varoval před takovým vývojem událostí.

Co dělat, jestliže jste někomu pod heslem „oko za oko, zub za zub“ ublížili? Máte jen jednu cestu - náležitým způsobem a co nejrychleji napravit svoji vinu. Různé průtahy spletou ještě pevnější karmické sítě s jiným člověkem. Uvědomte si, že stejně jednou budete muset mnohé obětovat, abyste zaplatili karmické dluhy. Vězte, že tato lekce bude velmi tvrdá.

„Dohodni se se svým protivníkem včas, dokud jsi s ním na cestě k soudu, aby tě neodevzdal soudci a soudce žalárníkovi, a byl bys uvržen do vězení,“ kázal Ježíš Kristus.

K nápravě vzájemných vztahů s lidmi ve vašem okolí je potřeba, abyste své charakterové rysy změnili pozitivním směrem. „Jak byste chtěli, aby lidé jednali s vámi, tak i vy jednejte s nimi... Nesuďte, abyste nebyli souzeni. Neboť jakým soudem soudíte, takovým budete souzeni, a jakou měrou měříte, takovou Bůh naměří vám.“

VÝVOJ MÉHO OSUDU

V minulých životech jsem byl podivín a krutý člověk, někdy jsem byl i bohatý a mnoho času jsem věnoval hledání různých sil a schopností. Většinu životů jsem prožil na Východě.

V tomto životě jsem se narodil v obyčejné sovětské rodině. Rodiče stále pracovali, a proto jsem byl většinou odkázán sám na sebe. Od dětství jsem byl velmi zvědavý a zcela samostatný.

První karmickou ránu jsem dostal v sedmi letech, kdy mě porazilo auto. Polekal jsem se a na těle se mi objevily bílé skvrny. Začal jsem mít pocit méněcennosti. Během školní docházky jsem nechápal, proč potřebuji mít tolik znalostí, které stejně nebudu v životě potřebovat. Protestoval jsem a vytvořil jsem si program negace života. V dětství jsem byl dost zlý. bezdůvodně zlý a nechápal jsem příčiny své zlosti (spíše jsem neměl zájem je pochopit).

Dřívější snahy o získání různých sil a schopností jsem směřoval do sportu. Dokázal jsem se velmi koncentrovat na jednu věc a ve dvaceti letech jsem se stal mistrem sportu, přestože jsem nemel nějaké zvláštní vlohy. Vylepšil jsem si postavu a /normalizoval její proporce.

Programy krutosti a zlosti zapříčinily vznik různých nemocí. Nechtělo se nu zemní \e třiceti letech, a proto jsem hledal cesty záchrany. Začal jsem studovat různé metody, jak pomoci svému zdraví, a vzpomněl jsem si na mnohé skutečnosti z minulých životů

Když mi bylo 27 let, oženil jsem se s dívkou, která měla charakteristické rysy obličeje i postavy

obyvatel východních zemí. Narodil se nám syn a můj vztah k němu byl velmi tvrdý. Začal jsem se bát sám sebe, neboť moje krutost překračovala všechny normy. K dceři jsem se choval jinak. Pracoval jsem tak, abych měl více volného času, ale práci jsem neodbyval. Dvanáct let jsem s rodinou žil v domě bez komfortnějšího vybavení, topili jsme obyčejnými kamny. Zdálo se, že žijeme normálně, ale v našem nitru jsme trpěli.

Neměli jsme možnost požádat někoho o pomoc, zvláště co se týkalo práce a tvorby. Měl jsem však jednu vlastnost z minulých životů, a to byla víra v sebe sama. Cítil jsem, že všechny nezdary jsou jen dočasné a že se musím realizovat v tvůrčí oblasti. Tak se také stalo. Ve třiceti sedmi letech, kdy jsem napsal knihu *Uzdruvující síly*, která se rozšířila po celém Rusku, se můj život začal zlepšovat.

Téměř všichni moji kolegové pocházeli z Východu, ačkoliv nyní žijí v Sankt Petěrburku. Jsem s nimi **karmicky** spojen. I oni prožili různé události. Od roku 1998 jsem se snažil více zasáhnout do vlastního vědomí a přehodnotit svůj vztah k životu. Studium ozdravných programů mi velmi pomáhalo, ale byl jsem stále ještě daleko od vytouženého cíle.

Asi v roce 2000 jsem si uvědomil své pohnutky - omluvil jsem se, poplakal jsem si, odpustil jsem a potlačil své emoce. Všichni si všimli, že jsem se změnil, a sáta jsem cítil, že jsem se našel. V současné době vycházím velmi dobře se všemi lidmi, miluji svoji rodinu, **rodice** i vás, drazí čtenáři. Jsem šťastný člověk, který se zabývá oblíbenou a užitečnou činností.

Tato kniha mí pomohla pochopit nejen sebe sama, ale i ostatní **lidi** a uvědomit **si**, jak mám dále pracovat sám **se** sebou. Jestliže tato kniha pomohla **mně**, **pomůžte** i vám. Přeji vám hodné pozemského štěstí!

12. 8 2001

Ceské prameny

Kábrt J., Valach V., *Stručný lékařský slovník*, Praha 1984

Lidské tělo, Bratislava 1993

Grof S., *Holotropní vědomí*, Praha 1989

Malachov G. P., *Povaha člověka a její vliv na zdraví a život*, Bratislava 2001

Nakonečný M., *Lexikon magie*, Praha 1993

Nakonečný M., *Psychologie téměř pro každého*, Praha 2004

Lexikon východní moudrosti, Olomouc 1996

Schmidbauer W., *Psychologie. Lexikon základních pojmů*, Praha 1994

Bible, Praha 1996

Keene M., *Světová náboženství*, Praha 2003